

ת"פ 4135/01/15 - מדינת ישראל נגד אורן אליהו סבג, ציון חיון, יוסף בר, אבי עוזרי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תאריך: 23.6.2016

ת"פ 4135-01-15 מדינת ישראל נ' סבג ואח'

בפני כבוד השופט יואל עדן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

1. אורן אליהו סבג

2. ציון חיון

3. יוסף בר

4. אבי עוזרי

הנאשמים

נוכחים: ב"כ המאשימה עו"ד איילת רוזין בית אור ועו"ד רונן יצחק

הנאשם 1 וב"כ עו"ד אבי חימי ועו"ד משה וייס

הנאשמים 2 ו- 3 וב"כ עו"ד נועם אליגון

הנאשם 4 וב"כ עו"ד שרון וקנין

הכרעת דין

החלטתי להורות על זיכוי הנאשמים מכל המיוחס להם בכתב האישום.

זיכוי הנאשמים אינו אך מחמת הספק, אלא גם לאור מסקנתי כי סביר שההתרחשות המיוחסת לנאשמים בכתב האישום, לא אירעה כלל.

האישום

1. כתב האישום מייחס לנאשמים את העבירות הבאות:

לנאשמים 1 ו-2 - עבירות של התעללות בחסר ישע, לפי סעיף 368 סיפא בצרף סעיף 29 לחוק העונשין, חבלה בכוונה מחמירה, לפי סעיף 329(א)(1) בצרף סעיף 29 לחוק העונשין, ולחץ של עובד ציבור, לפי סעיף 277(1) ו-2 לחוק העונשין.

לנאשמים 3 ו-4 - עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 380 בצרף 382(א) לחוק העונשין, והפרת אמונים, לפי סעיף 284 לחוק העונשין.

על פי כתב האישום:

במועד הרלבנטי, 22.8.11, שירתו הנאשמים כשוטרים, נאשם 1 כקצין מודיעין ובילוש, נאשם 2 כרכז מודיעין, ונאשמים 3 ו-4 כבלשים.

בתאריך 22.8.11 נעצר המתלונן בחשד לביצוע עבירות של החזקת רכוש החשוד כגנוב והפרת הוראה חוקית, מיד עם ההגעה לתחנת המשטרה הוכנס לחדר, וללא כל סיבה הטיחוהו הנאשמים בקיר, מיד לאחר מכן החלו נאשמים 3 ו-4 ושוטרים נוספים שזהותם אינה ידועה, להכותו באגרופים ולבעוט בו בכל חלקי גופו וגרמו לו לחבלה בעינו.

בהמשך הועבר המתלונן לידי חוקר (ע.ת. 5) לצורך חקירה, המתלונן עמד על חפותו באומרו כי הוא מצא את צרור התכשיטים, ובתום מסירת ההודעה נלקח לקומה העליונה והועבר אל משמורתו של נאשם 2, הוכנס אל משרדו, הושב על כיסא בעודו כבול בידיו, ונאשם 2 החל להלך סביבו תוך שהוא מניף אלה בתנועות מאיימות אל עבר צווארו של המתלונן, והביע את רצונו שהמתלונן יעבוד עבורו כמקור מודיעיני, ובשלב מסוים העביר נאשם 2 את המתלונן אל משרדו של נאשם 1, הנמצא בסמוך.

במשרדו של נאשם 1, החל נאשם 1, בנוכחות נאשם 2, לתשאל את המתלונן ביחס לחשדות נגדו, ובעודם במשרד הפעיל נאשם 1 קומקום חשמלי שהיה במקום, משהגיעו המים לרתיחה מזגם לכוס פלסטיק, ובעוד המתלונן ישוב על כיסא כבול בידיו, ובנוכחות נאשם 2, שפך את המים הרותחים על מכנסיו של המתלונן, בחלק העליון של ירכו השמאלית, והמתלונן זעק מכאב.

זמן קצר לאחר מכן, הנאשם 1 שב והרתיח את המים בקומקום, מזגם לכוס, שב ושפכם על מכנסיו של המתלונן, הפעם בחלק העליון של ירך ימין, המתלונן זעק מכאב, התחנן שהנאשם 1 יחדל ממעשיו, ואף הביע נכונותו בפני נאשמים 1 ו-2 להודות בחשדות נגדו ובלבד שהמעשים יפסקו, בהמשך שאלו הנאשם 1 מניין השיג את התכשיטים, והמתלונן חזר והשיב כי מצאם.

סמוך לאחר מכן, בנוכחות נאשם 2, הרתיח נאשם 1 מים בקומקום בשלישית, מזגם בכוס, הסיט מעט הצידה את חלקה העליון של נעלו השמאלית של המתלונן ושפך את המים הרותחים אל תוך הנעל, והמתלונן זעק מכאב והתחנן בפני הנאשם 1 והנאשם 2 שיחדלו ממעשיהם, ואף אמר כי הוא מוכן לחתום לנאשם 1 על מה שהוא רוצה, אם רק יסכימו הנאשמים 1 ו-2 לשחררו.

הנאשם 1 המשיך לתחקר את המתלון ולדרוש ממנו למסור גרסה לפיה התכשיטים נגנבו על ידו, אך המתלון עמד על גרסתו המקורית לפיה מצאם, ובהמשך, ושוב בנוכחות נאשם 2, הרתיח נאשם 1 בפעם הרביעית מים בקומקום, מזגם לכוס פלסטיק, ניגש אל המתלון, הסיט את צווארון חולצתו ושפך את המים הרותחים על גבו של המתלון, אשר לא יכול היה עוד לשאת את הכאב, החל להשתולל ולצעוק ושפתיו החלו לרעוד, ובתגובה איים נאשם 1 על המתלון באומרו "בפעם הבאה אני לא לוקח אותך לבית משפט".

מיד לאחר מכן, הוציאו נאשמים 1 ו-2 את המתלון ממושרדו של נאשם 1 והורו לו להמתין על רצפת המדרגות מחוץ למשרד, בהמשך ניגשו אליו נאשמים 3 ו-4 והודיעו לו שהם לוקחים אותו לבית חולים, ובשעה 17:00 או בסמוך לכך, בדרכם אל בית החולים, שאלו נאשמים 3 ו-4 את המתלון מדוע הוא נזקק לטיפול רפואי, והוא השיב כי שפכו עליו מים רותחים בקומה העליונה של התחנה, והנאשמים 3 ו-4 אמרו לו כי הם אינם מאמינים לו.

כתוצאה מהמעשים האמורים נגרמו למתלון כוויות מדרגה 2 בגב שמאלי עליון ובגב כף רגל שמאל. לאחר שקיבל טיפול רפואי במחלקה לרפואה דחופה בבית החולים, שאל נאשם 3 את המתלון האם כוויותיו אכן נגרמו לו בקומה העליונה, ומשהשיב המתלון בחיוב, אמר נאשם 3: **"הם לא נורמליים"**, והמתלון בתגובה הטיח בנאשם 3 כי אלו שיטות החקירה שלהם, ונאשם 3 בתגובה ביקש ממנו כי יניח לו.

עם שובם לתחנה, הורה הנאשם 1, באופן ישיר או באמצעות אחר, לחוקר לגבות מהמתלון הודעה משלימה ביחס לכוויות שנמצאו בגופו, ועקב אימתו של המתלון מהנאשמים, הוא מסר לחוקר כי כוויותיו נגרמו לו עובר להגעתו לתחנה.

איש מהנאשמים לא דיווח על אשר אירע, ולא רשם דוחות פעולה על האירוע, כמתחייב.

על פי כתב האישום, כתוצאה מהמעשים האמורים, נאלץ המתלון לעבור טיפול רפואי ממושך, וכתפו, גבו וכף רגלו נותרו מצולקים, הנאשמים 1 ו-2, בצוותא, גרמו למתלון חבלה חמורה שלא כדן, ביצעו מעשי התעללות גופנית ונפשית בחסר ישע שהם אחראים עליו, והשתמשו בצוותא באלימות ובאיומים בפגיעה בגופו כדי לסחוט ממנו הודיה בעבירה או מידע בדבר עבירה, והנאשמים 3 ו-4 במעשיהם תקפו את המתלון בצוותא חדא וגרמו לו לחבלה של ממש, וכן ביצעו במילוי תפקידם מעשה הפרת אמונים הפוגע בציבור.

כתב האישום תוקן מספר פעמים על דרך הוספת עדי תביעה, ובשלב מסוים כלל התיקון גם הוספת שני עדי תביעה (23), (24) לאור התפתחות מסוימת נטענת, והשלמה של החקירה בעקבותיה, בכך שנטען כי נודע למתלון מפי ע.ת. 23 דבר קיומו של מי אשר שירת במועד הרלבנטי במשמר הגבול, הוא ע.ת. 24, אשר טען כי במועד הרלבנטי ראה את המתלון בתחנת המשטרה והמתלון אף סיפר לו בזמן אמת כי הנאשם 1 שפך עליו מים חמים, ואף ראה באותו מועד צילומים של הכוויות, אשר לטענתו צולם המתלון בבית החולים, והוא אף ראה באותו מועד כוויה על גופו של המתלון.

תלונתו של המתלון באה ביום 10.12.14 או ימים ספורים קודם לכן, דהיינו כשלוש שנים וחודשיים ומחצה לאחר האירוע הנטען.

המענה לכתב האישום

2. הנאשמים כופרים במיוחס להם בכתב האישום. בחלק מהמיוחס להם כפירתם הינה מחוסר ידיעה, לאור חלוק

עמוד 3

הזמן ביןמועד האירוע הנטען (22.8.11) לבין המועד בו הוגשה התלונה (למעלה מ- 3 שנים לאחר מכן).

באירועים המפורטים בכתב האישום כופרים הנאשמים כפירה מוחלטת. לטענתם, האירועים הללו לא אירעו כלל, אף אחד מהם לא היה חלק ממי מהאירועים הנטענים, ושוללים הם כל אלימות וכל אירוע של גרימת כוויות, כנטען.

הנאשם 1 כופר כפירה מוחלטת במיוחס לו. הוא מאשר כי שירת במועד הרלוונטי במשטרה, כאמור בכתב האישום, ביחס למתלונן הוא אינו זוכר את הפרטים השונים הנטענים ביחס למעצרו, הבאתו אל חדרו, או פעילות כלשהי הקשורה במתלונן עת נעצר, אולם מציין כי בעבודתו תשאל הנאשם 1 חשודים רבים, אין לו כל זכרון מיוחד לגבי המתלונן, הוא ביצע מאות תשאולים בחייו, וכלל אינו זוכר אם תשאל את המתלונן. ביחס לאלימות הנטענת, לרבות גרימת הכוויות למתלונן, כופר הנאשם 1 כפירה מוחלטת.

לאחר שניתן המענה ביקש הנאשם 1 לתקנו ביחס לטענת אליבי, זאת לאחר שקיבל חומר חקירה נוסף, וטען כי הנאשם 1 לא היה ולא יכול היה להיות בתחנת המשטרה בשעות הרלוונטיות, ובאותו זמן היה באזור אחר, בנווה סורוקה.

הנאשם 2 כופר במיוחס לו בכתב האישום, הוא שולל וכופר בכל אלימות המיוחסת לו כלפי המתלונן, לא היתה אלה המיוחסת לו, כמו גם פרטים נוספים נטענים, וטוען כי היה תשאול מקצועי שלא סטה מעשרות ומאות תשאולים אחרים שביצע. הנאשם 2 מאשר כי תשאל את המתלונן במועד האמור בכתב האישום, אך כופר בתיאורים של הפעולות השונות.

הנאשם 2 מאשר כי בתום התשאול של המתלונן, עבר המתלונן לחזקת הנאשם 1. והוא מאשר נוכחותו לזמן קצר ביותר במשרדו של נאשם 1, כשנאשם 1 מתשאל את המתלונן, ויחד איתם נכח באותה עת בחדר קצין משטרה בשם דני בוקובזה, ובשלב מוקדם מאוד עזב הנאשם 2 את חדרו של נאשם 1 יחד עם קצין המשטרה דני בוקובזה. ביחס לנטען בדבר האירוע של גרימת הכוויות, טען כי ביחס למועדים אלו יש לו טענת אליבי, והוא כלל לא נכח במתקן המשטרה ברח' באזל, אלא ביקר אותה עת במקומות אחרים בעיר באר שבע.

יצוין, כי מהטענות העולות מדברי הנאשם 2 בחקירתו בבית המשפט, כמו גם בסיכומיו, עולה כי האמור בדבר העברת המתלונן לנאשם 1 הינו בבחינת אפשרות כי הדבר קרה, במובן זה שאין בכך הסכמה פוזיטיבית לעובדה זו. אני מוצא לנכון לציין זאת כבר עתה, גם בשים לב לכך שבאי כוח המאשימה מבקשים לתמוך טענותיהם במענה זה של הנאשם 2, וייתכן כבר עתה כי סבירה הטענה כי הדברים נאמרו בבחינת אפשרות ולא בבחינת הסכמה פוזיטיבית.

מכל מקום, כאמור לעיל, הנאשם 2 כופר מכל וכל בכל המיוחס לו באירוע של שפיכת המים או לאחריו, ולטענתו הוא כלל לא היה בתחנת המשטרה.

הנאשם 3 כופר במיוחס לו בכתב האישום, שולל כל אלימות, טוען כי אינו זוכר את העברתו של המתלונן לידי ע.ת. 5, ואולם מדובר ברוטינה של הבאת עצור לתחנת המשטרה, והעברתו לאנשי החקירות. נטען כי מחומר הראיות, ולא מהזכרון, עולה כי הנאשם 3, כחלק מעבודתו של בלש, פינה את המתלונן לבית החולים, ומחומר הראיות עולה כי היה זה יחד עם הנאשם 4.

הנאשם 3 מניח כי מדובר בפניו שגרת, המבוצע במסגרת התפקיד, ובחלוף השנים אינו זוכר את הסיבה לפינוי או את הפינוי עצמו, ומכל מקום לו היה מבחין במצב חריג בדמות כוויות נוראות שנגרמו זה עתה, היה זוכר את המקרה, והוא אינו זוכר. הוא לא הבחין בכוויות ולא נאמר לו ע"י המתלונן דבר לגבי הכוויות, וכאמור במסגרת עבודתו מפנה לבית

חולים, וכלל אינו זוכר אם היה פיננו של המתלון ואם הוא זה אשר פינה אותו.

הנאשם 3 טוען כי כלל לא ידע ולא נאמר לו ע"י המתלון דבר גרימת הכוויות כטענת המתלון, במשטרה. הנאשם 3 טוען כי הוכה ע"י ע.ת. 14, כאשר נחקר במח"ש, ונתון זה נשמט מסרטי הוידאו.

הנאשם 4 גם הוא כופר במיוחס לו. נטען כי מדובר באירוע אשר נחקר כ- 4 שנים לאחר שארע, אם בכלל היה אירוע כזה. ולפיכך, טענותיו בדבר חוסר זכרון לתרחישים, אם אירעו או לא אירעו, רלוונטי למענה. הנאשם 4 מאשר כי השתתף בפעילות במסגרתה נעצר המתלון. הנאשם 4 מכחיש את האלימות המיוחסת לו, טוען כי לא נקט מעולם באלימות כלפי איש, ובטח לא במקרה האמור. כל המיוחס בכתב האישום בקשר לגרימת כוויות למתלון מוכחש על ידו מחוסר ידיעה.

הנאשם 4 טוען כי אין אמירה של המתלון שנאמרה לו, ולטענתו המתלון טועה בזהותו של הנאשם 4.

פרשת התביעה

3. **עדי התביעה על פי כתב האישום המתוקן בשלישית הינם העדים הבאים, אשר לא כולם העידו, כפי שיפורט:**

ע.ת. 1 - מר אברהם גיל מהרי, המתלון, אשר העיד בשני שלבים, בתחילה העיד בחקירה ראשית ונגדית בקשר עם האירוע, והעיד שוב לאחר שהסתיימה עדותו והתבקש תיקון כתב האישום על דרך הוספת עדי תביעה נוספים. תיקון זה לכתב האישום בא לאחר שהמתלון הודיע לב"כ המאשימה כי נמסר לו דבר קיומו של עד נוסף, מי ששירת בזמן הרלבנטי כשוטר משמר הגבול, פגש בו ביום של האירוע בתחנת המשטרה בבאר שבע, ולגרסתו של אותו עד נוסף (הוא ע.ת. 24), המתלון סיפר לו דבר האירוע באותו יום. יצוין, כי לגרסת המתלון, הוא כלל לא זכר פגישה עם אותו עד וגם לא כי אמר לו מאומה. לעדותו של המתלון התייחסות בהמשך.

ע.ת. 2 - מר ליאור סולומון - עד זה הינו אחד מאלו אשר נעצרו יחד עם המתלון במועד האירוע. ב"כ המאשימה הודיעו כי לא הצליחו לאתרו, ובשלב מסוים ויתרו על עדותו.

ע.ת. 3 - מר יצחק טדלה - חברו של המתלון, אשר נעצר יחד עימו ושחרר בו ביום. נכח בתחנת המשטרה במועד הרלבנטי, ולגרסתו בחקירתו במח"ש (ת/12) שמע את המתלון צועק, אף שלא ראה לא את אירוע האלימות הראשון הנטען (הכאה בידי שוטרים), ולא את האירוע הנטען של שפיכת המים. לגרסתו גם הוא הוכה בתחנת המשטרה, בשלב מסוים הוא ראה את המתלון אזוק הולך מכופף ו"כל הפרצוף שלו היה נפוח" ואף ראה כי כשהיו בתחנה הביאו למתלון רופא, והרופא אמר שהוא כשיר למעצר "למרות כל הבגדים והמים שהיו לו על המכנסים". לגרסתו המתלון סיפר לו אודות מה שעשו לו בתחנה, רק אח"כ כשישבו ודיברו (דהיינו, לאחר השחרור מהמעצר). יצוין כי ע.ת. 3 שוחרר ממעצרו מיד לאחר שנחקר, וזאת עוד בתחנת באזל. על פי גרסתו מיד לאחר כשסיים להיחקר, והכל באותו יום של המעצר, הוא שוחרר, ומיד כשהוא יוצא מהדלת הוא פוגש את המתלון (פרו' עמ' 424 שו' 28-22). הוא אומר כי המתלון נשאר שם והוא הלך - "אברהם נשאר שם ואני הלכתי". הוא נשאל ביחס לנקודה זו מספר פעמים, והעולה בבירור מעדותו הוא כי מיד בתום חקירתו הוא שוחרר לביתו.

על פי ת/50, הודעתו של ע.ת. 3 נגבתה בשעה 15:54 והסתיימה בשעה 16:06. מכאן, וכך עולה גם מעדותו, כי הוא

ראה את המתלון בתחנת המשטרה בבאזל, לפני שהמתלון נלקח לבית החולים, מיד לאחר ש.ע.ת. 3 נחקר ושחרר. לנקודה זו וללוח זמנים זה חשיבות לצורך בחינת גרסתו לאור כך שבהודעתו ת/12 אומר הוא כי ראה שהביאו רופא לבדוק את המתלון, בתחנה - **"כשהיינו בתחנה הביאו לאברהם רופא אני ראיתי והרופא אמר שהוא כשיר למעצר. למרות כל הבגדים והמים שהיו לו על המכנסיים"** (ת/12 ש' 22-23). "יאמר כבר עתה, כי דבריו אלו עומדים בסתירה לעובדה שבתחנת משטרת באזל עצמה לא בדק את המתלון כל רופא שהוא. אין על כך כל מחלוקת, אין על כך כל ראיה שכנגד, טענה שכזו לא נטענה ע"י המתלון באף שלב, וגרסה זו של ע.ת. 3 אינה מתיישבת עם עובדה זו.

ע.ת. 3 מעיד כי פניו של המתלון, כאשר ראה אותו בסיום חקירתו של ע.ת. 3, היו נפוחות (ר' ת/12 ש' 20, ועמ' 396 ש' 3-4). כפי שיפורט להלן - התעודה הרפואית שנערכה סמוך לאחר מכן (בחדר המיון - ת/6 - ת/7) אינה מציגת מאומה ביחס לכך.

ביחס לבדיקתו של המתלון ע"י רופא, כאמור בהודעתו ת/12 גרסתו היא שבתחנה הביאו למתלון רופא, והוא אומר במפורש **"אני ראיתי והרופא אמר שהוא כשיר למעצר"**. לעומת זאת, בחקירתו בבית המשפט אין הוא חוזר על אמירה זו, אלא אומר הוא ששמע את השוטרים מדברים ביניהם שיביאו רופא - **"שמעתי אותם מדברים ביניהם, אני לא יודע אני לא ראיתי, אני רק שמעתי... שוטרים. ביניהם דיברו שיביאו רופא"** (פרו' עמ' 397 ש' 16-20). על פי גרסתו הוא שמע שמבקשים שיביאו רופא למתלון כשהוא (ע.ת. 3) היה במשרדו של החוקר אשר חקר אותו (פרו' עמ' 399 ש' 23-28).

בהודעתו של ע.ת. 3 (ת/12) הוא איננו מספר כי המתלון סיפר לו שהוכה, אלא הוא מספר שהמתלון סיפר לו שגרמו לו לכוויות. לעומת זאת בחקירתו בבית המשפט אומר שהמתלון אמר לו שהוא **"גם קיבל מכות"** (פרו' עמ' 406 ש' 6), ואין לו הסבר של ממש לכך שזה לא מופיע בהודעה למעט האמירה שיש דברים שהוא מתחיל לזכור אותם רק כעת **"כי אני קיבלתי פלאשבקים"** (פרו' עמ' 406 ש' 27-28).

ע.ת. 3 מאשר כי ביום האירוע לא ראה כוויות וכשנשאל מדוע השיב **"כי היו עליו בגדים"** הוא מאשר כי אלו אותם בגדים שראה אותו איתם בבוקר, ונשאל **"אז גם נניח שאם בבוקר היו לו כוויות אתה לא יכול לראות אותן"** והוא משיב **"לראות פיזית לא הייתי יכול לראות אבל הייתי יכול לראות איך הוא מתנהג"** (פרו' עמ' 420 ש' 24-27).

עניין נוסף אשר קיימת בו אי התאמה בין גרסת המתלון לדברי ע.ת. 3 הינו בשאלה האם כאשר שוחח המתלון עם ע.ת. 3 כשבוועיים לאחר האירוע, לאחר שהמתלון השתחרר, אמר ע.ת. 3 למתלון שהוא לא שם לב ששפכו עליו מים, או שהוא כן שם לב לכך.

המתלון אומר בהודעתו ת/16 כי ראה את ע.ת. 3 אשר נעצר עימו לפני שלקחוהו לבית החולים (ת/16 ש' 377-378), הוא נשאל האם ע.ת. 3 ראה אותו **"ישר אחרי ששפכו עליך את המים הרוותחים"** והוא משיב **"כן. אבל הוא לא שם לב ששפכו עלי"**. המתלון נשאל - **"איך לא שם לב?"** והוא משיב **"דיברנו אחרי שהשתחררתי והוא אמר לי שלא שם לב שהיו לי כוויות ורק זכר שהיו לי נפיחות בעין"** המתלון נשאל **"הוא לא ראה שכואב לך, שאתה לא הולך נורמלי"** והוא משיב **"לא הוא לא שם לב"** (ת/16 ש' 379-385). מעדותו של ע.ת. 3 בבית המשפט עולה גרסה שונה לפיה הבחין בנפיחות בפנים ולא רק בעין, ראה את המתלון רטוב, וראה את המתלון במצב שבו המתלון רטוב, פניו נפוחות, הוא מכופף, עיניו אדומות, דיבר בכבדות (ר' פרו' עמ' 395, 396) ולכשעומת עם הסתירה בין גרסתו לגרסת המתלון, הוא סותר את גרסת המתלון באופן ישיר - ע.ת. 3 נשאל **"אני מקריא לך מה שאברהם אומר. אברהם**

אומר שהוא לא שם לב ששפכו עליו. שואלים אותו איך לא שם לב דיברנו אחרי שכשהשתחררנו. לא הוא לא שם לב", וע.ת. 3 משיב "אז אולי הוא כנראה חושב שלא שמתי לב אבל אני שמתי לב" ואז נשאל ע.ת. 3 "אבל הוא אמר שאתה אמרת לו" ותשובתו - "אני לא אמרתי לו" והוא חוזר ומאשר שלא אמר למתלון בהמשך. (פרו' עמ' 424 שו' 7-14). לגרסת המתלון - ע.ת. 3 אמר לו שלא שם לב, לגרסת ע.ת. 3 הוא לא אמר דבר כזה, והוא שם לב.

ע.ת. 4 - מר א מ - אחיינו של המתלון, אשר על פי עדותו הוא אשר צילם את תמונות הכוויות שעל המתלון (ת/1, ת/2, ת/3), וזאת לפחות שבוע לאחר האירוע. לגרסתו כאשר הם באו להחליף תחבושות המתלון סיפר לאחות "מה היה שם", "הוא אמר לה שהשטרים של באר שבע שפכו עליו מים בחקירה כי הוא לא הסכים לדבר..." ומוסיף כי הראה לה, ואז היא אמרה לע.ת. 4 "בהמלצה, עדיף שתצלמו את זה שאם תרצו לעשות עם זה משהו בעתיד ודברים כאלה" והוא צילם עם המכשיר שלו. והמתלון העביר את התמונות למחשב שלו, וגם אחותו הגדולה של המתלון ראתה את התמונות. לגרסתו אותה אחות שהמתלון סיפר לה דבר האירוע לא רשמה דבר. (ר' עדותו עמ' 470 - 479).

ע.ת. 5 - רס"ר אריאל ברקוביץ - שוטר, אשר חקר את המתלון לראשונה כאשר זה נעצר ביום האירוע 22.8.11 חקירה אשר שעת התחלתה 14:50 (ת/13), ובהמשך לאחר שהמתלון שב מבית החולים, חקר אותו שוב (ת/14) בשעה 19:30. בחקירה השנייה נשאל המתלון ממה נגרמו לו הכוויות, והמתלון השיב "זה שטויות, זה קרה לי בבית אתמול הייתי שיכור ונשפך עלי מים חמים על הגב והכתף והיום זה נהיה יותר גרוע וכאב לי ולקחו אותי לבית חולים", ונשאל האם משהו עשה לו זאת והשיב "מה פתאום זה קרה לי לבד בבית".

דהיינו, על פי גרסתו הראשונה של המתלון, ביום האירוע הנטען, זה קרה לו יום קודם, כשהיה שיכור בביתו.

ביחס לע.ת. 5, ייאמר כבר עתה כי עד זה היו עד מדינה, למרות שב"כ המאשימה מתנגדים להגדרתו ככזה. בעניין זה יורחב בהמשך. ע.ת. 5 נחקר במח"ש ביום 30.12.14 (ת/49), וזאת בחשד לביצוע עבירה של שיבוש הליכי חקירה, כאשר החשד המוטח בו היו כי החקירה השנייה אשר ביצע למתלון תכליתה היתה "להלבין/להסתיר את העובדה כי אורן סבג וציון חיון התעללו בעצור". הוא נשאל מי מקבל החלטה לחקור שוב מתלון, ובהמשך מי ביקש ממנו לקחת את העדות השנייה, ותשובותיו הינן כי הוא אינו זוכר, והוא אף אינו מזהה את הבחור שהצביע עליו בחוץ (שהוא המתלון). ע.ת. 5 עומד על כך שאינו זוכר גם לאחר שמרעננים את זכרונם בפרטים שונים, תוך שהוא אומר כי בשלוש השנים האחרונות חקר מעל אלף איש (ת/49 שו' 107-112). גם כאשר מוצגת בפניו החקירה אשר חקר את המתלון הוא אינו מתחיל להיזכר - "זה כתב היד והחתימה שלי, אבל אני לא זוכר את החקירה הספציפית הזאת" (ת/49 שו' 128-130). וכך שוב ושוב איננו זוכר דברים ספציפיים ביחס לחקירה זו.

כל זאת בשלב הראשון של חקירת ע.ת. 5 במח"ש - ת/49.

שני שלבים לחקירה זו - השלב הראשון הוא המתואר לעיל, והשני מתואר להלן.

בשלב מסוים נעשית הפסקה בחקירה (ת/49 שו' 547) - "הפסקה בחקירה. יציאה לסיגריה". לאחר החזרה מההפסקה הוא נשאל מה ברצונו לספר, והוא משיב: "ישבתי עם עצמי קצת וניסיתי לחשוב על האירוע ולנסות לזכור כמה שיותר פרטים ומה שהצלחתי לאחר מאמץ לזכור זה שבזמן החקירה הראשונה של אברהם הוא לא היה חבול. את זה אני זוכר" (ת/49 שו' 550 - 552). בהמשך הוא מוסיף "מה שאני כן זוכר זה שנאמר לי שאורן

רוצה שאני אקח ממנו עדות?, אך הוא אינו זוכר אם דיבר עם אורן (הנאשם 1) על זה (שו' 560-561).

באותה הפסקה אשר לאחריה חל שינוי של ממש בעדותו של ע.ת. 5, ולפתע החל להיזכר בדברים כאמור, עולה ממזכר אשר נערך ע"י ראש צוות החקירה, ע.ת. 14, כי ניתנה לע.ת. 5 באותה הפסקה הבטחה כי כנגד מסירת מידע לא יוגש כנגד ע.ת. 5 כתב אישום.

עוד ביחס לע.ת. 5, מעמדו כעד מדינה ועדותו בבית המשפט, יפורט בהמשך, ואציין כעת בתמצית כי הוא הואשם בעבירה של שיבוש מהלכי חקירה, וכי הוראה לכך קיבל מנאשם 1 - וזו וודאי מהווה שותפות לביצוע עבירה, מה גם שעובדות כתב האישום מציינות מפורשות את חלקו של נאשם 1 בכך שנטען שהוא אשר הורה לגבות מהמתלון את ההודעה השנייה.

ע.ת. 6 - רס"ר חיים בן ברוך - שוטר - היה בתצפית על האירוע במסגרתו נעצר המתלון ביום 22.8.11, הוא לא עצר את המתלון, אך היה חלק מהצוות שעצר את האחרים, נחשד בכך שהיכה גם הוא את המתלון, ונחקר בעניין זה. בשלב מסוים, ב"כ המאשימה הודיעה, לאחר שע.ת. 6 כבר הגיע לדיון, כי התביעה מוותרת על עדותו, בעקבות דברים שאמר דקות ספורות קודם לכן מחוץ לאולם בית המשפט, במסגרת הכנתו לעדות, אולם, בהוראת בית המשפט הוא העיד, ויאמר כבר עתה, כי אותם דברים אשר ב"כ המאשימה מסרה כי בעטיים היא מבקשת לוותר על העדות, דווקא מתיישבים עם ראיות נוספות ועם שאלות שנשאל בחקירתו במשטרה, ולכך התייחסות בהמשך.

ע.ת. 7 - רס"מ סנדי ויטה אעיש - שוטר - הצדדים וויתרו על עדותו ולא הוגש כל מסמך שערך.

ע.ת. 8 - מר דניאל בוקובזה - שוטר - התביעה ויתרה על עדותו, ובהסכמה הוגשה מטעם ההגנה הודעתו במח"ש מיום 30.12.14 (נ/6), לפיה האירוע אינו זכור לו, ואם היה אירוע קיצוני מסוג זה היה זוכר, הוא אינו מכיר את שמו של המתלון, ולא זכור לו מקרה של הרתחת מים שלא למטרת קפה בחדר עם הנאשמים 1 ו-2 או על מקרים בהם השתמשו כנגד חשודים בשיטה שכזו. המתלון עצמו הוכנס לחדר החקירה כאשר נחקר ע.ת. 8, והמתלון אמר כי הוא אינו מזהה אותו, והוסיף כי ע.ת. 8 לא ישב איתו ועם הנאשמים 1 ו-2 בחדר בזמן האירוע.

ע.ת. 9 - ד"ר פרי צבי הורד - רופא - אשר במכתב השחרור של המתלון מבית החולים סורוקה (ת/6), מיום האירוע, נכתב על ידו: **"בן 26, עצור, בלא רגישות לתרופות ולדבריו נכוה וברגל. בבדיקתו יציב המודינמיט ונשימתית, כויה עם שלפוחיות בגב. המשך טיפול ע"י פלסטיקאי. אינו מעוניין באנלגטיקה"**. במסגרת ת/9 הוא נחקר ונאמר על ידו כי **"אנלגטיקה משמעה נוגד כאבים"**, וכי משמעות הימצאותן של שלפוחיות הינה כי יש כויה ולפיכך, ההפניה לפלסטיקאי אשר מטפל בכוויות בבית חולים.

ע.ת. 10 - ד"ר ירון שהם - רופא - מומחה לכירורגיה פלסטית משנת 2012 והיה מתמחה בכירורגיה פלסטית משנת 2005 עד סוף שנת 2011, אשר במכתב השחרור מבית החולים סורוקה (ת/6) נכתב על ידו, ביחס למתלון לאחר שבדקו ביום האירוע: **"... נכוה ממים חמים בגב שמאלי עליון וגם כף רגל שמאל, דרגה 2 שטחית. בוצעה הטריה וחבישת סילברול"** ובמהלך ההמלצות הן שטיפות מים וסבון וחבישת סילברול והמשך מעקב רופא מטפל.

בעדותו בבית המשפט אומר ע.ת. 10 בתשובה לשאלה **"תוך כמה זמן נוצרות שלפוחיות?"** - **"יכולות להיווצר תוך דקות מהכוויה ועד שעות ולפעמים גם ימים"** (פרו' עמ' 261 שו' 2 - 4).

בחקירתו הנגדית הוא נשאל והשיב כלדקמן:

"ש: אמרת ממש קודם שבכוויות דרגה 2 שלפוחיות יכולות להופיע שעות אבל גם ימים אחרי הכוונה נכון?

ת: כן.

ש: ובמקרה הזה אתה לא יודע להגיד לנו אם הכוונה היתה שעתיים לפני או יום לפני.

ת: נכון" (פרו' עמ' 266 שו' 7 - 14).

בהמשך הוא מאשר כי ממים רותחים אפשר לקבל כוויות דרגה 3, ואם הם מים אשר כרגע הקומקום רתח ונשפכים לתוך נעל הוא מצפה למצוא כוויה ארוכה, דרגה שניה עמוקה או דרגה שלישית. (פרו' עמ' 268 שו' 10 - 22).

ע.ת. 11 - גב' רותי סטגאוקר, מבית החולים סורוקה, פרטיה מופיעים על גבי תעודת חדר המיון ת/7, זוהי האחות אשר בדקה את המתלונן ביום האירוע הנטען, 22.8.11. התביעה ויתרה על עדותה, ולא הוגשה כל הודעה שלה.

ע.ת. 12 - עו"ד פאולה ברוש - ייצגה את המתלונן במסגרת ההליך הפלילי בגינו נעצר במועד האירוע. הצדדים ויתרו על עדותה.

ע.ת. 13 - עו"ד אקרים חסונה - ייצג את המתלונן בהליך המעצר במסגרתו נעצר במועד האירוע. התביעה ויתרה על עדותו, והודעתו במח"ש הוגשה נ/7. בהודעתו אומר ע.ת. 13 כי הוא עו"ד כמעט 20 שנה, וכמעט עשור עובד עם הסנגוריה הציבורית. לא זכר את המתלונן וגם פרוטוקול דיון המעצר לא רענן את זכרונו.

הוא איננו זוכר שייצג עצור אשר היו לו כוויות ברגל, אך אומר כי **"אם מי מהעצורים מלין בפני על אלימות של שוטרים אני אדאג לתעד זאת בפרוטוקול, בדיון שבו הוא מובא למעצר וגם לפי ההנחיות של הסנגוריה לאחר מכן מוגשת תלונה"** (נ/7 שו' 35 - 37).

לאחר שנשאל אם זכור לו כי בחור זה הלין בפניו ששטר במסגרת תשאול שפך עליו מים רותחים, הוא מניד בראשו לשלילה ומשיב **"הדבר הוא חמור, כפי שאת מתארת, אם היה עצור מוסר לי כי שוטר שפך עליו מים חמים במסגרת תשאול בוודאי שהייתי מעלה את זה בדיון בבית המשפט ובוודאי שהייתי מטפל בזה, שכן אישית יש לי רגישות לאלימות שוטרים נגד אזרחים"** (נ/7 שו' 38 - 43).

הוא אינו זוכר את המתלונן, ואינו זוכר שהיו למתלונן כוויות ושהיה חבוש, ולאחר שהוצגו בפניו התמונות של המתלונן, ובהן מופיעות הכויות על המתלונן, אומר כי אם היה רואה את הכויות הללו היה זוכר אותן, והוא אינו זוכר את המקרה, ואומר **"... ואני לא זוכר שאי פעם ראיתי חבלות כאלו, לשאלתך גם את הבחור אני לא זוכר"** (נ/7 שו' 53-52).

במסגרת נ/7 מוקראות לו שו' 206 - 209 מתוך הודעתו של המתלונן (ת/16) במסגרת נכתב מפי המתלונן כי הוא אמר לעו"ד שלו **"ששפכו עלי אתמול מים חמים בחקירה אבל הוא לא אמר את זה בדיון"** ותשובתו הינה כי הוא אינו זוכר זאת, הוא חוזר על תשובתו האמורה, ומוסיף **"אם היה אומר לי אז הייתי כמובן מעלה את זה"** (נ/7 שו' 56-57).

ע.ת. 14 - מר דובי שרצר - מח"ש - אשר על פי דבריו הוא היה קצין החקירות אשר היה אחראי על חקירה זו. הוא העיד תחילה כעד אשר זומן על ידי ב"כ המאשימה, ולאחר מכן בעדות נוספת כאשר זומן ע"י בית המשפט. לעדותו התייחסות בהמשך.

ע.ת. 15 - מר אלון שפיצר - חוקר ממח"ש - ביום שזומנו חשודים למח"ש לחקירה זו, הוא היה אמור ללוות את המתלון - **"אני הייתי נצמד לאברהם"**. על פי עדותו הוא קיבל הנחיה מראש הצוות (ע.ת. 14) - **"להיות מוצמד בעצם לאברהם ביום החקירה, אחת ההנחיות שקיבלתי במהלך היום שהייתי עם אברהם זה להתלוות לאברהם וברגע ש, אם תצא סיטואציה שהוא יפגוש מישהו שהוא מכיר, שעלה לנו בחקירה, שיצביע לנו על הבן אדם הזה ויגיד לי מי הבן אדם הזה"** ואומר כי יצא עם המתלון פעם אחת הם עמדו ודיברו בלובי, אדם הגיח מכיוון המסדרון, השירותים, והמתלון ראה אותו ואמר לו **"זה ציון"**, ובפעם נוספת שיצא עימו המתלון אמר לו על אחד האנשים **"זה אריאל"**, וגם זיהה את יוסי בר ואמר לו **"זה יוסי"**, והמתלון הצביע עליו, ואח"כ אמר לו **"הנה זה הבלש, זה אבי או שם אחר, אבי או יוחאי..."** (פרו' עמ' 1025-1027). ביחס לעצם היציאה ללובי - ע.ת. 15 נשאל **"אף אחד לא אמר לאדוני לצאת איתו ללובי?"** והוא משיב **"לא זכור לי אדוני, לא"** (פרו' עמ' 1066 שו' 24, ו-25), ומבהיר בהמשך לתשובה לשאלה נוספת כי רק אם המתלון יזהה שיגיד לו מי האנשים. בהמשך ע.ת. 15 אומר כי לא אמרו לו להוציא את המתלון לגזרת הלובי, אלא כי יהיה צמוד עם המתלון ואם הוא מזהה מישהו כשהוא נמצא איתו שיצביע מי האדם (פרו' 1067 שו' 5-7). לגבי היציאה ללובי הוא חוזר ואומר כי לא זכורה לו הנחיה, והוא פנה אל המתלון ואמר לו שהוא יוצא ואם המתלון רוצה לבוא איתו ומוסיף **"אני יוצא ללובי, א לא היה לו מה לעשות, ישב שעות על גבי שעות בתוך חדר..."** (פרו' עמ' 1068 שו' 7-9). מדבריו עולה מפורשות כי לא קיבל הנחיה להוציא את המתלון ולא קיבל הנחיה להפגישו עם אדם כלשהו, אלא אך להיות צמוד אל המתלון וככל שהמתלון יפגוש במי שהוא מזהה שהמתלון יאמר לו מי הוא.

הוגש מזכר של ע.ת. 15 (ת/44), ביחס להתלוותו אל המתלון ביום 30.12.14, שם התייחסות לזיהוי של ציון, לכך שהמתלון אמר לו **"הנה יוסי בר"** והמתלון הוסיף **"... שלקח אותי לבית חולים"**. ובהמשך זיהה את אריאל (ע.ת. 5), ואמר שהוא החוקר שחקר אותו. ובהמשך המתלון הפנה אותו לעבר אדם שישב על כיסא באזור ההמתנה בלובי של מח"ש ואמר לו **"זה השוטר שלקח אותי לבית חולים עם יוסי. זה אבי או יוחאי"** ואז ע.ת. 15 שאל את אותו אדם מי הוא ואותו אדם השיב לו **"אבי עוזרי"**. ובהמשך נכתב במסגרת ת/44 כי ע.ת. 15 שאל את המתלון אם הוא בטוח שהאנשים שזיהה הם האנשים שהיו מעורבים באירוע משנת 2011, והמתלון משיב **"זה הם מיליון אחוז אני לא אשכח אותם"**.

ע.ת. 16 - ע.ת. 21 - חוקרים וגורמים ממח"ש אשר קיים ויתור על העדתם והוגשו הודעות שנגבו על ידי חלק מהם.

ע.ת. 22 - מר משה סעדה - סגן ראש מח"ש - יש ויתור על עדותו ולא הוגש כל מסמך שנערך על ידו. כאמור במסגרת ת/36, ע.ת. 5 הוכנס למשרדו וע.ת. 22 אישר כי כנגד מסירת מידע לא יוגש כנגד ע.ת. 5 כתב אישום.

ע.ת. 23 - מר אבי אמביה - עד זה הוסף כעד תביעה במסגרת בקשה לתיקון כתב האישום, אשר הוגשה ביום 1.10.15 (כ- 10 חודשים לאחר הגשת כתב האישום ובעיצומה של פרשת התביעה), בה נכתב כי במהלך השבועות האחרונים הובא לידיעת המאשימה באמצעות המתלון דבר קיומו של עד נוסף, אשר שירת כשוטר בתקופה הרלבנטית ופגש את המתלון, פעמיים, ושמע מפיו אודות המעשים המתוארים בכתב האישום (זהו העד אשר לאחר התיקון הינו ע.ת. 24), וכי ע.ת. 23 הינו מכרו של המתלון, אשר סיפר למתלון בשיחה אקראית ביניהם על אודות קיומו של ע.ת. 24, ואף התקשר בנוכחות המתלון אל ע.ת. 24 והקליט את השיחה. בעקבות תיקון כתב אישום זה, בו הוספו עדי תביעה 23 ו-24, הושב המתלון אל דוכן העדים להמשך עדות.

על פי גרסת ע.ת. 23 (במסגרת נ/2 - הודעתו במח"ש מיום 3.8.15) ובמסגרת עדותו בבית המשפט, הוא מכיר את המתלון אשר מבוגר ממנו, מהשכונה, פגש את המתלון אשר היה עם אחרים ו"דיבר על הסיפור של ושה בבימ"ש

ושאין מספיק עדים וצריך עדויות - אני הקשבתי ותמיד ידעתי ששלמה יודע על הסיפור (נ/2 ש' 13 - 15). לדבריו הוא לא שמע את הסיפור מהמתלון עצמו, אך הוא **"מכיר את הסיפור כי זה רץ בכל העיר..."** (נ/2 ש' 17-18). הוא אמר למתלון שהוא מכיר מישהו שהיה שם, ושגם דיבר עם המתלון. הוא יצר שיחת טלפון עם ע.ת. 24, שיחת טלפון אשר הוקלטה והוגשה ת/11, שיחה אשר המתלון נטל בה חלק.

גרסת המתלון הינה כי איננו זוכר שפגש את ע.ת. 24, או כי סיפר לו מאומה.

ע.ת. 24 - מר אלמו אשטיה, שוטר משמר הגבול לשעבר. עד זה הוסף במסגרת הבקשה לתיקון כתב האישום כאמור לעיל. על פי גרסתו (ת/34 בכתב ידו והודעתו במח"ש מיום 2.8.15 - ת/32), הוא ראה את המתלון בחדר העצורים והמעוכבים כשהתחיל את משמרתו, נכנס לשירותים ומשיצא מהם כבר לא ראה את המתלון, נשאר בחדר העצורים והמעוכבים יחד עם עצור ועם ע.ת. 6, לאחר זמן מה שמע צעקות, לא ראה כלום מהחלונות, שמע עוד צעקות בהן נאמר **"עזבו אותי אני אחתם לכם על הכל"** לאחר מספר דקות ראה את העצור ואת אורן סבג וציון יורדים מהקומה העליונה, ואורן אומר ליוסי בר ועוזרי לקחת אותו עכשיו לבית חולים, הבלשים לקחו את המתלון לבית החולים, וכשהמתלון העצור שב, הוא שאלו מה קרה, ואז המתלון אמר לו כי נשפכו לו מים חמים בבית, והוא שאל אותו איך זה קרה, והמתלון אמר לו **"שנפל לו משהו ברצפה הוא בא להרים ונשפך עליו מים חמים"**, הוא אמר למתלון כי זה לא נשמע לו הגיוני מה שהמתלון אומר, ואז המתלון שאלו מי הוא, הוא השיב לו כי הוא בלש, ולאחר מספר שעות שב ושאל את המתלון מה קרה לו, ואז המתלון **"נשבר ואמר לי אורן סבג שפך עלי מים חמים ואז אמר לי תראה את הגב שלי היה לי כואב לראות את זה ואז הוא המשיך ואמר לי את רוצה לראות גם את הרגל, אמרתי לו מספיק ראיתי את הגב ואז הוא אמר לי יש לי גם צילום מהבית חולים אמרתי לו תלך למח"ש אני איתך לאורך כל הדרך, מה שאתה צריך אני בשבילך פה.. אחרי זה הוא נשאר לישון בבילוש בב"ש הבאתי לו שק שינה לישון שם ואני חזרתי לבסיס"** (הציטוטים הינם מהמסמך שנערך בכתב ידו של ע.ת. 24 - ת/34). יצוין כבר עתה כי כאמור המתלון כלל אינו זוכר את ע.ת. 24, כי גרסת המתלון איננה כי הנאשמים 1 ו-2 הורידו אותו ואמרו לשני השוטרים האמורים לקחתו לבית החולים. בהודעתו של ע.ת. 24 במח"ש (ת/32) הוא אומר מפורשות שראה צילום, ואולם צילום לא היה קיים באותה עת. הצילומים היחידים הם ממועד של כשבוע לפחות לאחר יום האירוע, ולא מבית החולים. ע.ת. 24 עומת עם עובדה זו בחקירתו במח"ש והוא עומד על גרסתו, ונשאל אולי ראה צילומים בביתו של המתלון, ואומר שלא היה בביתו (ת/32 ש' 235-231). כמו כן, אומר ע.ת. 24 כי ראה כווייה, ולא זכור לו תחבושת, אולם הואיל והמפגש היה לאחר החזרה מבית החולים, לא ניתן היה לראות כווייה לאור החבישה.

ע.ת. 25 - מר עופר בביצקי, חוקר מח"ש. חוקר זה חקר את ע.ת. 6 והוא איננו יודע להשיב במדויק, הואיל ואיננו זוכר, על סמך מה הוחשד ע.ת. 6 באשר הוחשד. על פי ת/54 שהוא תשובתו אל ב"כ המאשימה בהתייחסות לשאלה בחקירתו של ע.ת. 6 בה הוא שאלו **"איך הוא מסביר את זה שהמתלון מזהה אותו כאחד השוטרים שנהגו כנגדו באלימות"** הוא משיב כי אינו זוכר את הלך החקירה לפרטי פרטים לאור חלוף הזמן, עד כמה שהוא זוכר השאלה נשאלה כחלק מתרגיל החקירה בניסיון לערער את גרסתו של הנחקר בכך שלא לקח חלק באירוע, וכי השאלה נשאלה בהנחיית מנהלי החקירה. בחקירתו הנגדית בבית המשפט, אומר ע.ת. 25, לאחר סידרת שאלות שנשאל בעניין זה, כי ביחס לאותה שאלה אשר שאל את ע.ת. 6, יתכן כי זה היה תרגיל חקירה והמתלון בכלל לא זיהה את ע.ת. 6, ויתכן שהמתלון באמת זיהה את ע.ת. 6 והוא הטיח זאת בפניו (פרו' עמ' 1163 ש' 26-19). בת/54 מציין העד, כי כחלק מתרגילי החקירה, המתלון הושב בכיסאות המתנה בלובי משרדי מח"ש, עת נכנסו עם ע.ת. 6 לחקירה - **"לא נוצר כל שיח בין השניים ולכן קיימת האפשרות כי המתלון זיהה אותו במקרה זה"**.

4. מטעם המאשימה הוגשו המוצגים הבאים:

ת/1 - ת/3-11 תמונות של המתלונן, אשר נחזות בהן כוויות על גבו בחלק השמאלי, כתפו וכף רגלו השמאלית במקום הקרוב לקרסול. תמונות אלה צולמו ע"י ע.ת. 4, אחיינו של המתלונן, התמונות צולמו כשבוע (לפחות) לאחר יום האירוע הנטען.

ת/4 - ת/5-6 תמונות של המתלונן, ובהן סימנים על גבו בחלק השמאלי, כתפו ורגלו השמאלית, סימנים אשר הינם המשך תוצאת אותן כוויות, ותמונות אלה צולמו ע"י חוקר ממח"ש, ע.ת. 15, לאחר שהוגשה התלונה, דהיינו - בדצמבר 2014.

ת/6 - מכתב שחרור מבית החולים סורוקהמיום 22.8.11 עליו מופיעה השעה 17:03, ועליו נכתבו הדברים המפורטים לעיל ע"י הרופאים ע.ת. 9 ו-ע.ת. 10. מכתב השחרור מציין קיומן של "**כוויות דרגה 2 שטחית**".

ת/7 - מסמך רפואי מבית החולים סורוקה מיום 22.8.11, שהוא יחד עם ת/6 מהווים את המסמכים מבית החולים מיום האירוע הנטען. במסמך זה מפורט ביצוע הטריה וחבישה, וכפי שנכתב ע"י הרופא ד"ר שוהם, ע.ת. 10.

ת/8 - הודעת ד"ר שוהם הרופא הפלסטיקאי, ע.ת. 10, במח"ש, מיום 30.12.14, לפיה לאחר שהוצג לו גיליון חדר המיון עליו הוא חתום, הוא השיב כי אינו זוכר את המקרה ואינו זוכר כל פרט ביחס למטופל עליו הוא חתום בגיליון המיון שהוצג בפניו.

ת/9 - הודעת ד"ר פרי צבי הוורד, ע.ת. 9 מיום 1.1.2015, בה הוא מפרט את אשר נכתב במסגרת ת/6, כמפורט לעיל.

ת/10 - הודעת המתלונן מיום 9.8.15, במסגרתה מתאר הוא מפגש עם חבר ואחיו, האח של החבר הינו ע.ת. 23 ומתואר כי במפגש נוצר הקשר עם ע.ת. 24, כמפורט לעיל, ובעקבות הודעה זו והמשך החקירה בעקבותיה, הוגשה הבקשה לתיקון כתב האישום על דרך הוספת עדי התביעה 23 ו-24.

ת/11 - דיסק הכולל הקלטת השיחה שנערכה ביום 28.7.15, במפגש אשר תואר במסגרת ת/10. שיחה במסגרתה ע.ת. 23 התקשר לע.ת. 24.

ת/12 - הודעתו של ע.ת. 3, מר יצחק טדלה, מיום 25.12.2014.

ת/13 - הודעתו של המתלונן במשטרה מיום 22.8.11, אשר תחילתה בשעה 14:50, הודעה אשר נגבתה ע"י ע.ת. 5, וזו ההודעה הראשונה מיום האירוע. בהודעה זו נחשד המתלונן בעבירות של החזקת רכוש חשוד כגנוב והפרת הוראה חוקית, ובמסגרתה הוא אומר, בתשובה לכך שנאמר לו כי התכשיטים גנובים, כי הוא מצאם. המתלונן סירב לחתום על ההודעה.

ת/14 - הודעתו השנייה של המתלונן מיום 22.8.2011 שעה 19:30, גם היא נגבתה ע"י ע.ת. 5, במסגרתה נשאל המתלונן, אשר חזר מבית החולים, ממה נגרמו לו הכוויות והוא משיב "**זה שטויות, זה קרה לי בבית אתמול הייתי שיכור ונשפך עלי מים חמים על הגב והכתף והיום זה נהייה יותר גרוע וכאב לי ולקחו אותי לבית חולים**". המתלונן נשאל "**האם מישהו עשה לך את זה?**" והשיב "**מה פתאום זה קרה לי לבד בבית**". על הודעה זו חתם המתלונן.

ת/15 - הודעת המתלון מיום 10.12.14 במח"ש. זוהי הודעתו הראשונה ביחס לתלונתו, במסגרתה הוא מתאר את האירוע הנטען, אמר כי **"קצין המודיעין צין"** היה עד לכך שאורן שפך עליו מים רותחים, אומר כי בבית החולים לא סיפר ממה הכוויות היו הבלשים היו לידו, והוא פחד לומר לידם **"שלא יעשו לי משהו"**, אין לו היכרות קודמת עם אורן וצין או הבלשים אבי ויוחאי (לדבריו, שני בלשים האחד בשם אבי והשני בשם יוחאי, הם שלקחו אותו לחדר המיון), הוא מוסיף כי בבית יש לו תמונות של הכוויות שצולמו ע"י אחיינו, הוא אינו יודע את שמות הבלשים שהרביצו לו, אך הוא זוכר את פניהם ויכול לזהותם. לדבריו - **"מדובר בבלשים שעצרו אותי והסיעו אותי לבאזל, הם היו בניידת איתי, הם היו שלושה בלשים, איך שהגענו לתחנה לחדר, עולים מדרגות בצד שמאל, נכנסים ויש חדר מול, שם היו עוד שלושה או שני בלשים וכולם הרביצו לי, זרקו אותי לרצפה נתנו לי בעיטות ובוקסים שכבו עלי"** (ת/15, שו' 48-50).

ת/16 - הודעתו של המתלון מיום 21.12.14. כעת אומר הוא בתשובה לשאלה מי הביא אותו לתחנה **"יוסי בר ולא זוכר מי השניים שהיו. מדובר ביוסי ועוד שניים"**, ובתשובה לשאלה כיצד הוא זוכר דווקא את יוסי הוא משיב כי הוא אשר לקחו לבית החולים והיה עמו הרבה זמן אחרי המקרה - **"ככה אני זוכר את השם שלו"**. (ת/16 שו' 14-17). בהמשך אומר כי הרביצו לו יותר משלושה - **"אולי איזה 6 שוטרים"**. בתשובה לשאלה בה נאמר לו שבאותו יום היה שיכור, הוא משיב **"כן הייתי שתוי. לא שיכור אבל שתוי... שתייתי אלכוהול, כן"** (ת/16 שו' 26, 28 עד 41). לדבריו השוטרים אשר זרקוהו על הקיר, הם **"אלה שהביאו אותו - יוסי בר והשניים שהיו איתו"** (ת/16 שו' 46), וכי התחילו להרביץ לו **"ישר, בלי לדבר כלום. קודם כל מכות אח"כ התחילו לדבר איתי"** (ת/16 שו' 50). בהמשך מתאר כי העבירו אותו לחדר ליד, היה חוקר גבוה עם כיפה, שהחל לתחקר אותו, תפס לו את הטלפון ו**"עשה כאילו"** הוא הולך לזרוק עליו את הטלפון [הכוונה היא לעת. 5 אשר גבה הודעתו הראשונה], ובתשובה לשאלה היכן היו שאר השוטרים אשר לטענתו הרביצו לו קודם לכן הוא משיב **"הרימו אותי ושמו אותי חדר ליד החוקר. העין שלי והפנים שלי היו מנופחים מהמכות"** (ת/16 שו' 56). מדברים אלה עולה כי לגרסת המתלון, כאשר נחקר הוא בחקירה הראשונה ביום האירוע הנטען, ע"י החוקר ע.ת. 5, היה הוא לאחר שהוכה, ופניו ועינו נפוחות מהמכות. עוד יאמר כבר עתה, כי ע.ת. 5 צין בהודעתו במח"ש, ת/49, בחלקה השני, לאחר ההפסקה בה נחתם הסכם עד המדינה, הפסקה לגביה אומר ע.ת. 5 **"ישבתי עם עצמי קצת..."**, כי **"... בזמן החקירה הראשונה של אברהם, הוא לא היה חבול. את זה אני זוכר"**. (ת/49 שו' 551-550). עוד עפ"י הודעת המתלון (ת/16), **"האירוע אצל אורן"** (דהיינו - אירוע שפיכת המים הרותחים), היה **"בסביבות 12:00 וזה נמשך עד 16:00. לשאלתך, הייתי אצל אורן במשרד 3-4 שעות, אצל צין במשרד הייתי רק 20 דקות בערך"** ובתשובה לשאלה מתי הגיע לבית החולים - **"בין 16:00 ל-17:00 אני חושב"** (ת/16 שו' 404-400). עוד נאמר ע"י המתלון, כי לאחר שהוא שב מבית החולים, הוכנס לחדר תדריכים שם ישן, בחדר זה היו עצורים אחרים, לפניו או אחרי חקירה, ואף צוין שמו של עצור מסוים ובתשובה לשאלה אם אותו עצור ראה את פציעותיו **"לא. אני בשלב הזה שכבתי על מזרון ולא דיברתי עם אף אחד"** (ת/16 שו' 429-420).

ת/17 - הודעת המתלון מיום 1.1.15, במסגרתה הוא אומר שזיהה את יוסי ברגע שראה אותו עומד ליד השחמט בבניין של מח"ש עם אריאל שחקר אותו - **"גם את יוסי ראיתי בפעם הראשונה מאז המקרה וישר זיהיתי אותו"**, מוסיף בהמשך כי הוא זוכר שכאשר שכב על הרצפה והבלשים הרביצו לו, הוא **"זוכר את יוסי שהתכופף לידי ונתן לי בוקס חזק פה בצד"** (ת/17 שו' 14-15, 21-23). בהמשך נשאל על השוני בשתי הודעותיו כאשר בראשונה אמר ששפכו עליו 3 כוסות מים ובשניה אמר ששפכו עליו 4 כוסות, והוא משיב כי גם בחקירה הראשונה הוא בטוח שאמר 4 פעמים (ת/17 שו' 24-31). בהמשך אומר הוא שזיהה את צין, לאחר מכן את יוסי ואריאל, הם עמדו ליד השחמט בלובי (ת/17 שו' 55-57) ועוד הוא מוסיף כי ראה בלובי בלש שלא יודע איך קוראים לו אבל זיהה אותו בפניו, והוא היה נוכח בחדר בו הרביצו לו אבל הוא אינו זוכר שהוא הרביץ לו אלא הוא היה רק בחדר (ת/17 שו' 67-70).

ת/18 - הודעת הנאשם 1 מיום 30.12.14, במסגרתה הוא נחקר תחת אזהרה בחשד לתקיפה בנסיבות מחמירות, התעללות בחסר ישע, איומים, הדחת עד והפרת אמונים, במסגרתה, בתמצית, מכחיש הנאשם 1 בתוקף קיומו של אירוע כנטען. **ת/18 א'** הינו דיסק החקירה ת/18.

ת/19 - הודעת הנאשם 1 מיום 1.12.15, במסגרתה גם מוכנס המתלונן לחדר החקירות, הנאשם 1 אומר כי הוא אינו מזהה אותו והמתלונן אומר שהוא מזהה אותו, והוא מתאר את גירסתו לגביו. במסגרת הודעה זו, ת/19, נשאל נאשם 1 **"למה אמרת לאריאל לקחת עדות נוספת אחרי שהוא חזר מבית החולים?"** והוא משיב כי אינו זוכר אירוע כזה, ואז הוא נשאל כדלקמן: **"אני אומרת לך שביקשת שיקח עדות נוספת, שתהיה עדות הלבנה, שיגיד שזה קרה לו במקום אחר, לא במשטרה..."** ותשובתו היא כי אינו זוכר אירוע כזה ומציין כי לבקש מאריאל לעשות השלמת חקירה בתיק זה או אחר, אינו זוכר כי היו מאות פעמים שביקש לעשות השלמות חקירה (ת/19 ש' 144-157). הנאשם 1 מוסיף להישאל ביחס למתן הוראה על גביית "עדות הלבנה" והוא מכחיש זאת. (ת/19 ש' 162-163), בהמשך שוב מיוחס לו כי הורה לע.ת. 5 לקחת הודעה נוספת וההודעה השנייה של המתלונן אף מוצגת לו והוא מכחיש זאת, ונאמר לו כי ע.ת. 5 אמר שהעדויות הנוספות נגבתה לבקשתו (ת/19 ש' 215-223), ועוד הוא נחקר לעניין זה, תוך שנאמר לו שהשאלות נשאלו **"כדי לכסות על עצמכם"** והוא מכחיש (ת/19 ש' 227-229).

בהקשר לשאלה אם ע.ת. 5 הינו עד מדינה, אם לאו, רואים אנו בחקירתו של הנאשם 1, כי הנאשם 1 מוחשד בכך שהוא אמר לע.ת. 5 לגבות את ההודעה השנייה מהמתלונן, אשר הם מכנים **"עדות הלבנה"**. למעשה, מתחילת החקירה, ראתה היחידה החוקרת בנאשם 1 כמי שנתן הוראה לע.ת. 5 לגבות **"עדות הלבנה"** (כלשונם), ובכך ראו בו ובע.ת. 5 שותפים לעבירת שיבוש, שמהותה הינה גביית ההודעה השנייה של המתלונן. מכאן, שבוודאי במועד בו נכרת ההסכם עם ע.ת. 5, אשר תוכנו מפורט במסגרת ת/36, כי כנגד מסירת המידע לא יוגש נגד ע.ת. 5 כתב אישום, ראתה היחידה החוקרת בע.ת. 5 כשותף מלא יחד עם נאשם 1, לחשד שהוטח בשניהם, ומכאן שבוודאי אותה עת, ע.ת. 5 הינו בבחינת עד מדינה, ואין מדובר רק באותה עת, אלא, ככלל, הינו עד מדינה. **ת/19 א'** הינו דיסק חקירות נאשם 1 במסגרת ת/19 וחקירת נאשם 2 במסגרת ת/21.

גם על פי כתב האישום רואה היחידה החוקרת בנאשם 1 שותף של ע.ת. 5, שכן מיוחס בו לנאשם 1 כי נתן את ההוראה לחקירה הנוספת.

ת/20 - הודעת נאשם 2 מיום 30.12.14, במסגרתה הוא נחקר תחת אזהרה בחשד לביצוע עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות, התעללות בחסר ישע, מרמה והפרת אמונים ושיבוש הליכי חקירה. במסגרתה אמר כי אינו מכיר את מי שהביאו בחוץ ועבר לידו (הכוונה למתלונן). בשלב מסוים מצוין כי הנאשם 2 יצא להפסקה לסיגריה, ועם חזרתו נשאל שאלה כדלקמן: **"חזרת עכשיו מהפסקת סיגריה עם החוקר דרור, בטרם יצאת סיפרת על אירוע שאתה זוכר עם אורן שהיה חריג, ספר לי?"** והוא משיב **"אם זה הסיפור לגבי מה ששאלת אותי על אורן והאירוע שהוא היה מעורב בו והיות ואני לא עשיתי כלום באירוע הזה והאירוע הזה שדיברתי עם דרור למטה, אני מבקש להיוועץ עם עו"ד, אני לא יודע אם זה תקין לקחת אותי ככה למטה ולשאול אותי על האירוע"**. (ת/20 ש' 48-52). הפסקה זו המתוארת בחקירה, אינה מוקלטת, אשר נאמר בה אינו ידוע לאשורו וקיים מזכר המתייחס להפסקה זו (נ/11). על פני הדברים, המזכר המתיימר לתאר את אשר ארע באותה **"הפסקת סיגריה"** הינו חלקי. החוקר כותב במסגרת נ/11, כי בשלבים מוקדמים בחקירתו של הנאשם 2, **"שאלתי אותו אם מעוניין לצאת להפסקת סיגריה, הנ"ל הסכים. במהלך הפסקת הסיגריה שוחחתי עמו אודות החשיבות באמירת אמת מההתחלה מאחר ובתיק יש ראיות"**, מנגד, מהדברים המצוטטים לעיל שנאמרו ע"י הנאשם 2 מחזרתו מההפסקה, עולה כי כאשר ירד עם

החוקר דרור למטה, דיבר איתו על האירוע. מצאתי לנכון לציין את האמור, הואיל ובמספר מקרים במסגרת חקירה זו, עולה מהראיות שבפני כי נעשית הפסקה, אשר לרוב מוגדרת כ"הפסקת סיגריה", ובהפסקה זו, הלכה למעשה, נמשכת החקירה של הנחקר, ללא הקלטה וללא תיעוד, למעט מזכר כללי, וגם זאת לא בכל המקרים.

ייתכן גם כעת, כי אופן זה של ניהול חקירה, עלה מספר פעמים בראיות שבפני, כך שחלק בלבד מתועד וחלק אחר אשר מבוצע מחוץ לחדר החקירה, חשיבות רבה (בעניינו של ע.ת. 5 בחלק זה נכרת הסכם עד המדינה ובעניינו של נאשם 2, שוחח איתו החוקר על האירוע), אינו מתועד ע"י החוקרים. לא זו אף זו, אני למד כי בחלק זה אף נעשים ניסיונות להביא נחקר להעיד כנגד אחר.

מצב דברים זה יוצר תמונה בעייתית של חקירה המתנהלת באופן בו חלקה נעלם מפני בית המשפט, אין לו תיעוד או שכולל הוא תיעוד חלקי בלבד, וחלק זה הינו לעיתים החלק המהותי ביותר בחקירה, כך לדוגמא ביחס לע.ת. 5, אשר לפתע לאחר ששב מאותה הפסקה, החל הוא להיזכר בפרטים שונים.

בשלב מסוים הנאשם 2 מתאר בהודעתו ת/20, כי "היה אירוע של התפרצויות אין לי מושג כמה אתיופים היו שם, אבל היו מעורבים בסיפור אתיופים... ככל שזכור לי נקראנו לחדר שבו היה אורן סבג והאתיופי, נקראנו אני ודני בוקובזה שהיום משמש כקצין סוכנים... ואורן החל לתחקר את הבחור האתיופי... אורן התעצבן והחל לצעוק, אמר לבחור האתיופי "אתה תספר הכל", אורן הדליק את הקומקום ושאל מי רוצה קפה? אני ודני אמרנו לו שלא, ואז אורן המשיך בתחקור האתיופי בצעקות... ואז ראינו אני ודני שאורן עצבני ואז דני קיבל טלפון או שדיבר בטלפון ואז דני פתח את הדלת ויצא, איך שהוא יצא אני בשניה וחצי אחריו יצאתי" (ת/20 שו' 63-79), ואז נשאל נאשם 2 מדוע יצא והשיב "כי דני יצא ואורן החל לצעוק והבנתי שכשאורן צועק אני לא רוצה להיות בחדר, אין לי מושג מה העצבים שלו יכולים לעשות לו, אמרתי הוא צועק יצאתי. בחור עצבני אורן" (ת/20 שו' 80-82). בהמשך אומר הוא שאינו זוכר מה לבש אותו בחור וגם לא זיהה את הבחור שהיה בחוץ.

בהמשך הוא מכחיש בתוקף כי ראה כוויות, אומר שמה שהוא רואה בתמונות המוצגות לו אינו אנושי, נאמר לו כי הראיות בתיק מצביעות שהוא נכח בחדר בזמן שזה קרה והוא אומר שזה שקר ולא ראה זאת וגם לא ראה דבר שגורם לדבר כזה (ת/20 שו' 140-153).

שוב אנו למדים כי החקירה המתועדת אינה מתארת את מלוא החקירה, כך מציין החוקר בשו' 120 "בשיחה החופשית בינינו...", ומכאן אנו למדים כי היתה "שיחה חופשית", דהיינו מחוץ לחדר החקירות.

כל זאת, כאשר הנאשם 2 נחקר בחשדות לגביהם חל סעיף 7 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), המחייב תיעוד חזותי.

הנאשם 2 אינו קושר את האירוע לחשדות הנטענים, הוא מתאר אירוע חקירה מסוים, ללא כל ביצוע של המיוחס בכתב האישום, ולפיכך, אין כל אינדיקציה לכך שהאירוע האמור הינו אירוע בו נכח המתלונן, מה גם שאינו כולל את הנתען ע"י המתלונן ואף אינו מתיישב עם גירסת המתלונן, לפיה רק הנאשם 2 והנאשם 1 נכחו בחדר, ולא נכח בחדר אדם נוסף, בניגוד לאירוע שמתאר נאשם 2, אשר עפ"י המצוטט לעיל נכח גם השוטר דני בוקובזה.

ת/20 א' ו-ב' - שני דיסקים של החקירה ת/20.

ת/21 - הודעת הנאשם 2 מיום 1.1.15. הנאשם 2 חוזר על כך שבאירוע שהוא התייחס אליו (אשר כאמור לא היה עמוד 15

אירוע של שפיכת מים), היה בחדר גם השוטר דני בוקובזה.

שוב למדים אנו מהחקירה, הן מהשאלות והן מהתשובות, כי היא איננה מתבצעת רק בחדר החקירות, כך בת/21 ש' 38 שואל החוקר שאלה **"סיפרת לי במעלית משהו על דני בוקובזה, מה זה היה?"** ובש' 38 **"סיפרת לי משהו כמו משהו דני בוקובזה נמצא בגדר פרטים חסויים"** וקודם לכן בש' 25 נשאלת שאלה שתחילתה **"ישבת בכל זאת יומיים במעצר, הבהרתי לך לא פעם ולא פעמיים את המצב בו אתה נמצא..."** ובהמשך בש' 51-52 אומר הנאשם 2 כדלקמן: **"אני מבקש שתתשמו את כל מה שאמרת לי עכשיו ושדיברת איתי ולא תיעדת את זה, אתה שוב פעם מאיים עלי שאני לא יודע מה מצבי ואני מבקש שוב פעם להתייעץ עם עו"ד ואתה מתעצבן".**

בשלב מסוים מוכנס המתלונן לחדר ונכתב כי זה לצורך ביצוע עימות. יצוין כי, הלכה למעשה, צפייה בצילום של חקירה זו מביאה למסקנה כי אין מדובר בעימות של ממש, אלא במצב דברים בו מוטחים ביחס לנאשם 2 דברים נגד המתלונן, תוך שלא ניתנת באופן משמעותי לנאשם 2 האפשרות להשיב לדברים אלו.

ת/22 - הודעת הנאשם 3 מיום 30.12.14, במסגרתה נחקר תחת אזהרה בחשד לעבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות, גרימת חבלה ושיבוש הליכי משפט, ומיוחס לו כי תקף את המתלונן ביום 20.8.11, וכי היה שותף להתעללות שעבר המתלונן, לרבות כוויות בחלקים רבים מגופו. הנאשם 3 משיב כי אינו יודע מה החוקרת רוצה ממנו, אינו יודע מיהו המתלונן, אינו זוכר אירוע בו עצר בחור ממוצא אתיופי בחנות תכשיטים באזור מרכז באר שבע, ולאחר שהוצג לו דוח פעולה מיום 22.8.11, הוא אומר שחלקו שהוא עצר את הבחור עם רכוש גנוב (ת/22 ש' 45), מכחיש בתוקף כי היכה ושואל **"למה שאני אכה אותו"** ושוב ושוב מכחיש מכל וכל כל הטענות ואף אומר שעבר ניתוחים ברגליו ואם הוא בועט **"יש מצב שאני יכול לשבור את הרגל שלי"** (ת/22 ש' 58-56). נאשם 3 נשאל גם ביחס להבאת המתלונן לחדר טיפולים והוא משיב שהיה עם עצורים רבים בבית חולים ואינו זוכר ביחס למתלונן זה והוא אף מוכן לעבור מסדר זיהוי, וככלל כופר בתוקף במיוחס לו.

ת/23 - הודעת הנאשם 3 מיום 30.12.14 במסגרתה אומר הנאשם 3 כי לאחר שקרא את דו"ח הפעולה אשר הוצג לו, הוא מבין שעצר בחור בשם של המתלונן וכאשר נשאל אם הוא זוכר שהוא היה פגוע באופן חיצוני תשובתו כי אינו זוכר. בשלב מסוים מוכנס המתלונן לחדר החקירות לצורך עימות, המתלונן אומר שהוא מכיר את הנאשם 3, כשהוא נשאל מי הוא והוא משיב **"יוסי"** וכאשר נשאל כיצד הוא יודע את שמו השיב כי הוא לקחו לבית החולים. המתלונן נשאל **"לפני הבית חולים ראית אותו?"** ותשובתו - **"רק במקרה שהוא עצר אותי בחנות התכשיטים ולקח אותי לניידת, הוא תפס אותי מהידיים והוביל אותי לניידת"** (ת/23 שורות 77-87). הנאשם 3 נשאל האם הוא מאשר שעצר את האדם שמולו והכניסו לניידת, ותשובתו היא כי הוא אינו זוכר אם זה הבחור הזה. בהמשך המתלונן אומר שהאיש שמולו (הנאשם 3) היכה אותו כשהיה עצור. הנאשם 3 אמר כי המתלונן היושב מולו משקר (ת/23 שורות 112-113). בהמשך (שורות 114-118) חוזר המתלונן על גרסתו לפיה לאחר שהוכה הוא נלקח לחדרו של אריאל (הכוונה לע.ת. 5).

המתלונן אומר כי פגש פעם נוספת בנאשם 3 לאחר ששפכו עליו את המים, הוציאוהו מהחדר והושיבוהו במדרגות **"וביקשו מהם, מיום ומאבי שיקחו אותי לבית החולים. אחרי שישבתי במדרגות שעה וחצי שעתיים משהו כזה. ואז יוסי ואבי לקחו אותי לבית חולים, אני זוכר את זה במיליון אחוז"** (ת/23 שורות 123-124).

המתלונן אומר כי במהלך הנסיעה סיפר **"יוסי ואבי"** על כך ששפכו עליו מים חמים, הם לא האמינו לו וכאשר, לדבריו, טופל על ידי האחיות - אמר ליוסי ואבי שעשו לו את זה למעלה ושמע את הנאשם 3 אומר כי הם לא נורמליים. מדברי המתלונן עולה כי הוא אמר להם זאת פעמיים, פעם אחת בניידת ובפעם השניה כשהגיעו למיון תוך כדי כך שהאחות

טיפול בו: "כשהיינו במהלך נסיעה אמרתי ליוסי ואבי, אמרתי להם זה מה שעשו לי למעלה שפכו עלי מים חמים, הם לא האמינו לי כזה בניידת על מה שאמרתי. כשהגענו למיון והאחות דיברה איתי, העור שלי התנפח והאחות קילפה לי את העור המת כדי לשים לי תחבושת ומשחה ואז אמרתי ליוסי ואבי שעשו לי את זה למעלה ושמעתי את אחד מהם אומר, הם לא נורמליים... יוסי אמר את זה" (ת/23 שורות 127-132). הנאשם 3 אף נשאל אם הוא עצמו שפך על המתלונן מים רותחים והוא אומר שבחיי לא שפך על אף אחד מים רותחים. והמתלונן מאשר כי הנאשם 3 לא שפך עליו מים רותחים. (ת/23 שורות 133-139).

ת/24 - הודעת הנאשם 2 מיום 1.1.15 - הוא נשאל שוב ביחס לאירוע הנטען, חוזר על כך שמדובר באירוע מלפני שלוש שנים, הוא אינו זוכר את פניו של המתלונן, הוא לא שפך מים חמים על אף אחד אף פעם, לא היה חלק משום אירוע, יש דו"ח פעולה שעצר בחור עם רכוש גנוב ואין לו עוד מעורבות באירוע, וביחס לטענה כי היכה את המתלונן יחד עם אחרים, מכחיש ואומר כי אינו עושה דברים כאלו. כשנשאל אם הוא מבצע חיפוש על מישהו הוא השיב "אני מצאתי את זה אצלו ביד, אני עושה חיפוש ראשוני, בודק עליו שאין לו סכין או משהו, משהו טבעי... אני בודק עליו שאין שום דבר בכיסים, בודק עליו בצורה של טפיחות... זה מה שאני עושה בדרך כלל כשאני בודק אנשים" (ת/24 שורות 81-87). וביחס לשאלה האם המתלונן צרח בזמן שהוא עשה לו את החיפוש הראשוני השיב כי אינו זוכר ואם היה כך מהגיונו הוא היה זוכר, ואם היה מגיע אליו עצור חבול הוא נשאל אם היה ממלא דו"ח לאחר מכן השיב "בד"כ כן" (ת/24 שורות 99-100). לכשנשאל אם עצור שהוא מתבקש להעביר לבית חולים מספר לו שיש לו כוויות, הוא רואה את הכוויות, והעצור מספר לו ששוטר בתחנה עשה לו את זה, מה היה עושה במצב דברים שכזה, השיב "אני חושב שהייתי מדווח" (ת/24 שורות 143-147).

ת/25 - דוח פעולה של הנאשם 3 מיום 22.8.11 שעה 11:00 במסגרתו מציין הוא כי במהלך משמרת היה עם אבי עוזרי וחיים בן ברוך בפעילות, נתבקש לתצפת על חנות תכשיטים, הגיע רכב ובו ארבעה בחורים, אחד מהם ירד מהרכב, החל ללכת לכיוון חנות התכשיטים, נעצר מול החנות ואז הנאשם 3 עם אבי עוזרי התקדמו ובשלב זה החשוד נכנס לתוך החנות והחל לעבור בין אנשים, הנאשם 3 המשיך לכיוונו והבחין בחשוד כי ידו מכווצת והוא מחזיק דבר מה בתוך היד, הכולל נייר עוטף, הוא ניגש לחשוד, הזדהה כמשטרה, תפס את הנייר ובתוך הנייר הבחין כי מדובר בזהב, הכניס את אשר תפס לכיסו, כבל את החשוד והחשוד הובא למשרד הבילוש להמשך טיפול, ושם לקח מעטפה אליה הכניס את הנייר עם הזהב, לאחר שבדק באיזה זהב מדובר, הוא מפרט כי מדובר בשרשראות בצבע זהב, טבעות, עגילים, ותליונים שונים, וכמו כן נתפס כאשר "בוצע חיפוש על גופו של החשוד" סכום של 140 ₪ וטבעת בצבע זהב שהייתה על אצבעו של החשוד. עוד על פי דוח הפעולה ת/25, החשוד טען כאשר נתפס כי "מצא את זה סמוך לקניין..." בבדיקה הוברר כי החשוד אמור להימצא במעצר בית, ולדברי החשוד הוא מצא את התכשיטים בלילה לפנות בוקר לאחר שיצא מחתונה שהייתה בלילה הקודם. עוד צוין בדוח הפעולה ת/25 כי "מהחשוד גם נודף ריח חזק של אלכוהול", וכי פרטיו של החשוד עליו נתפס הרכוש הינו המתלונן.

ת/26 - הודעת הנאשם 4 מיום 30.12.14 שעה 08:40 במסגרתה נחקר באזהרה בחשד לביצוע עבירות של תקיפה בנסיבות מחמירות, גרימת חבלה ושיבוש מהלכי משפט. הנאשם 4 אומר כי אין לו מושג על מה החוקר מדבר, הוא אינו זוכר אירוע כזה, לכשהופנה לאירוע בו המתני הוא והנאשם 3 ליד חנות תכשיטים יחד עם ע.ת.6 שהמתין מרחוק, השיב כי היו אירועים רבים כאלו וזה היה מזמן, הוא אינו זוכר את המתלונן, אינו זוכר את המקרה, לכשמוצגת לו תמונה של המתלונן הוא אינו זוכרו, לכשנשאל בדבר הטענה כי המתלונן הוכנס לחדר עם עוד שוטרים, הועף אל הקיר והם החלו לתת לו בעיטות ואגרופים, הוא שולל זאת, ובתשובה לשאלה האם היו על המתלונן סימני חבלה כאשר נעצר הוא השיב כי אינו זוכר ואם היה משהו משמעותי, מניח שהיה מציין זאת בדוח הפעולה. עוד אומר הוא שאינו מכיר מישהו שקשור

לשפיכת מים רותחים על המתלונן, הוא ודאי לא עשה זאת, הוא אינו זוכר שראה דבר כזה, כאשר מראים לו את התמונות של הכוויות, הוא משער שאם היה רואה דבר כזה היה רושם זאת, ואינו יודע אם הכוויות הללו היו על המתלונן לפני שנעצר. הנאשם 3 גם אינו זוכר אם נכח בזמן הטיפול על ידי האחות. ביחס לטענה כי שמע את הצעקות של המתלונן כאשר בוצע המיחוס לנאשם 1 אמר כי אינו זוכר ששמע צעקות ואינו זוכר דבר כזה.

ת/27 - הודעת הנאשם 4 מיום 30.12.14 שעה 14:35 והוא חוזר על כך שאינו זוכר את המקרה, אינו זוכר משהו ספציפי, אינו זוכר שהיה שותף לדבר כזה, הוא לא התעלל במישהו, הוא אינו מזהה את המתלונן ואין מצב שהמתלונן **"קיבל מכות"** וזה לא מגובה בדוח. המתלונן אשר הוכנס לחדר החקירות חוזר על התיאור שהושלך על הרצפה והוכה על ידי שוטרים ובלשים ואומר שהנאשם 4 שמולו הוא אחד מהם.

ת/28 - הודעת הנאשם 4 מיום 1.1.15 במסגרתה הוא חוזר על כך שלא תקף, לא היה שותף למעשה התעללות ולא שיבש הליכי משפט, והוסיף כי הוא זוכר שהיה בבית החולים כאשר שטפו את הכוויות, זה בערך מה שהוא זוכר. במסגרת ת/28 הוגש גם מזכר של חוקר מח"ש לפיו ביום 30.12.14 וגם ביום 1.1.15 הוא שוחח עם הנאשם 4 מחוץ לחדר החקירה תוך שהוא מדגיש בפניו שכדאי שיאמר את האמת, שאלו מה הקושי שלו, ושהם מוכנים לעזור לו להתגבר על הקושי ובלבד שיספר אמת, וכי בתיק יש ראיות חזקות נגדו ונגד אחרים, ככל שלא יספר את האמת יהיה עליו להתמודד עם ההשלכות לכך על עתידו והסביר לנאשם 4 כי אמירת אמת מצידו אודות ההתעללות חסרת התקדים שעבר המתלונן על ידי כלל המעורבים וחלקם באירוע **"במחיר כזה נהיה מוכנים לפנות להנהלת מח"ש ולבקש להגיע עמו להבנות, יחד עם זאת אמרתי לו כי אנחנו לא מתחייבים לדבר ועליו ראשית לגבש החלטה עם עצמו אם רוצה לומר את כל האמת"**.

ת/29 - דוח פעולה של נאשם 4 מיום 22.8.11 שעה 11:10 במסגרתו מתאר כי יחד עם הנאשם 3 ומר חיים בן ברוך (ע.ת.6) התבקשו לבצע פעילות לעבר חנות תכשיטים ותיאור דומה לזה שתיאר נאשם 3 במסגרת ת/25, ומציין כי הובילו את החשוד למשרדי הבילוש והחשוד טען **"שאתמול בלילה היה באירוע עד שעות קטנות של הלילה והיה שיכור"**.

ת/30 - ת/31 - צילומי מסך של תכתובת וואטסאפ בין ע.ת. 23 לע.ת. 24.

ת/32 - הודעת ע.ת. 24 מר אלמו (שלמה) אשטיה מיום 8.8.15 במסגרתה הוא אומר כי היה בלש לוחם במג"ב, התגייס בשנת 2009 והשתחרר בשנת 2012 ועבד גם בצמוד למשטרה ובתגבורים בתחנות משטרה. הוא מכיר אדם בשמו של הנאשם 1 וזהו מפקד תחנת הבילוש אשר היה בתחנת באזל בתקופה בה הוא שירת שם, ומכיר גם את הנאשם 2 משם. לדבריו הוא מבין מדוע בא למח"ש והביא איתו מזכר **"כי הזיכרון שלי כבר לא כל כך טוב"** (ת/32 שורות 44-45). המזכר הינו ת/34 הנזכר לעיל. ע.ת. 24 מצייין כי ע.ת. 23 התקשר אליו שאל אותו אם הוא זוכר שסיפר לו סיפור על בחור בשם אברהם מהרי וכי הבחור, אברהם מהרי, רוצה שע.ת. 24 יעזור לו בעדויות ובמשפט, והוא השיב לע.ת. 23 שהוא מוכן **"ואז התחלתי להיזכר בדברים וכתבתי לעצמי את המזכר שהבאתי לפה. כתבתי את זה יום או יומיים לפני שאתה התקשרת אלי"** (ת/32 שורות 54-58). לדבריו המקרה היה באמצע השירות שלו **"באתי למשמרת צהריים אם אני זוכר, אפילו הקדמתי טיפה. לשאלתך, הגעתי לתחנת באזל בשעה 13:30 או 14:00"** (שורות 72-73). השאלה איך ידע שלעצור הראשון שראה קוראים בשמו של המתלונן השיב כי שמע שאנשים קוראים לו, היו אנשים מבחוץ שצעקו **"אברהם אברהם"** ורצו להביא לו דברים וכך הוא ידע שקוראים לו אברהם, אח"כ הסתכל על הדוח של העצור וראה שקוראים לו אברהם מהרי.

ביחס לצילומים אומר ע.ת. 24 כי ביום האירוע עצמו חזר המתלונן מבית החולים עם תמונות של גופו עם כוויות - "יוסי ועוזרי לקחו את אברהם לביה"ח. לשאלתך, אני יודע שלקחו אותו לבי"ח כי כשהוא חזר עדיין הייתי בתחנה בחדר עם העצור שלי ושל חיים. אברהם חזר עם צילומים... תמונות של הגוף שלו עם כוויות. לשאלתך, התמונות של אברהם היו אצלו ביד או על השולחן של הבילוש. לשאלתך, אברהם היה אזוק ונראה לי שהוא החזיק את הדף עם התמונות ביד או שראיתי את זה בשולחן של הבילוש. אני לא זוכר בדיוק. שאלת את אברהם מה קרה? למה הלכת לבי"ח? לשאלתך דיברנו בעברי, אברהם אמר לי שנשפכו עליו מים חמים בבית..." (ת/32 שורות 116-122). ובהמשך "ואז אברהם נשבר וסיפר לי שאורן סבג שפך עליו מים חמים והוא הרים את החולצה ואמר לי "תראה את הגב שלי" - הוא הרים לאט לאט את החולצה, אני עזרתי לו, והוא הראה לי את הגב והיה לי קשה לראות את זה" (ת/32 שורות 131-133).

בהמשך נשאל מה ראה כשהחולצה עלתה והוא משיב "כוויה בצבע לבן נפוח כזה ... אם אני לא טועה בצד ימין... מצביע על אזור שכס ימין" (שורות 140-144). ובהמשך אומר "אברהם אמר לי שיש עוד כוויה ברגל ושיש צילום של הכוויות ואמרתי לו שיפנה למח"ש. לשאלתך, אברהם נרתע ואמרתי לו שאם צריך אותי לחקירות או עדויות מח"ש אני אגיע. אברהם נשאר שם אחרי שדיברנו לישון. הורדתי לו מהמדף למעלה שק שינה והוא נשאר לישון שם ואני חזרתי לבסיס", נשאל אם היו למתלונן חבישות כשהוא חזר מבית החולים והשיב "לא זכור לי תחבושת" (ת/32 שורות 146-151). בהמשך אומר כי לא ראה כשהמתלונן היה רטוב, גם לא כאשר חזר מבית החולים, הוא לא דיווח למי מהמפקדים או מחבריו על האירוע בזמן אמת או בסמוך לו.

כאשר עומת ע.ת. 24 עם טענה לפיה אף אחד לא צילם את המתלונן בבית החולים הוא משיב "אין דבר כזה. זה לא הגיוני. אז מאיפה הצילום שראיתי? אני המצאתי אותו?" וכשנשאל אולי ראה צילומים בביתו של המתלונן השיב "לא הייתי בבית של אברהם" ובהמשך נשאל אם ראה תמונות בעיתון או בחדשות והשיב בשלילה וחזר ואמר "אני אומר לך שהיה צילום וגם אברהם אמר לי שיש צילום בזמן שהוא היה עצור בתחנה. אני ראיתי את הצילומים או על אברהם או בחדר של הבלשים. אני זוכר את המסמך הזה. אתה לא יכול להגיד לי שלא ראיתי אותו" (ת/32 שורות 231-239).

לכשהוצג לע.ת. 24 דוח שעות מאותו יום של האירוע אשר בו כתוב שהוא עבד משעה 22:00 עד 07:00, ועומת עם דבריו שהיה במועד האירוע בתחנה, כאשר לעומת זאת האירוע היה מוקדם יותר הוא משיב "אני אומר לך שזה לא נכון. אני הייתי באירוע. לפעמים הדוח מתבטל, אפשר להחליף משמרת, להקפיץ אותך. אני אומר לך שבאותו הזמן אני הייתי" (ת/32 שורות 287-288). יצוין כי במסגרת ת/32 אומר ע.ת. 24 כי ראה את המתלונן בחדר העצורים, נכנס לשירותים וכשיצא המתלונן כבר לא היה בחדר ואחרי 10:15 דקות החל לשמוע צעקות והוא אינו יודע מה היתה השעה, "אולי בסביבות 3 ומשהו או 4" ובהמשך אומר "אחרי כמה דק' ירד אברהם מהרי, אורן סבג וציון מהקומה העליונה כשבאותו זמן אורן אומר לבלשים לקחת אותו לבית חולים" ובתשובה לשאלה מי הבלשים הוא משיב "עוזרי יוסי בר" (ת/32 שורות 98-114).

ת/33 - שרטוט ידני של תחנת המשטרה שערך ע.ת. 24.

ת/34 - מזכר בכתב ידו של ע.ת. 24 כמפורט לעיל.

ת/35 - מזכר מיום 30.12.14 מאת ע.ת. 14 בדבר שיחה עם המתלונן אשר מסר כי נזכר בשם של בלש נוסף אשר היה איתו בשם חן אליהו.

ת/36 - מזכר של ע.ת. 14 מיום 30.12.14 אודות שיחה עם ע.ת. 5 ומפגש עם ע.ת. 22 ביחס לשיחות עם ע.ת. 5 במרפסת מח"ש ובשירותים והאישור שאישר ע.ת. 22 כי **"כנגד מסירת המידע לא יוגש כנגד אריאל כתב אישום ובלבד ויצא דובר אמת בבדיקת פוליגרף"** ועוד כמפורט לעיל.

ת/37 - מזכר מיום 30.12.14 מאת ע.ת. 14 בדבר **"שיחות עם החשודים בטרם המעצר"**, על כי שוחח עם נאשמים 3 ו-4 אשר מסרו לו כי מסרו אמת ואינם זוכרים את האירוע והנאשם 4 שאלו האם יוכל לסייע למצבו והוא הבהיר לו ללא הבטחה שעליו למסור אמת, פירוט האירועים, שמות המשתתפים, במהלך השיחה לקח את הנאשם 4 למשרדו של ע.ת. 22 ובשיחה עמו הובהר לנאשם 4 כי ללא שיתוף פעולה מצידו ומסירת אמת בקשר לאירועים לא ניתן להבטיח דבר ולא לסייע למצבו המשפטי.

ת/38 - מזכר מיום 1.1.15 מאת ע.ת. 14 אודות שיחה עם הנאשם 4 כי הובהר לחשוד כי הקלה תינתן לו כנגד מסירת שמות שוטרים מעורבים ושוב החשוד נכנס למשרדו של ע.ת. 22 ושוב הוסבר לו כי כל הקלה תלויה במסירת מידע והדברים נמסרו גם לב"כ החשוד.

ת/39 - מזכר מיום 30.12.14 מאת ע.ת. 14 אודות תשאול ושיחות עם הנאשם 4 לפיו במסגרת החקירות באותו יום נפגש עם החשוד מספר פעמים והחשוד שאלו איך הוא יכול לסייע למצבו המשפטי והוא הבהיר לחשוד כי הטבה תינתן כנגד מסירת מידע מלא כולל שמות השוטרים והחשוד הובא למשרדו של ע.ת. 22 שחזר על הדברים האמורים מבלי שהובטח דבר.

ת/40 - מזכר מיום 30.12.14 מאת ע.ת. 15 לפיו הראה למתלונן את החקירה השניה אשר גבה ע.ת. 5, המתלונן זיהה את חתימתו בתחתית הדף של החקירה השניה שנחקר על ידי ע.ת. 5. המתלונן נשאל האם הוא זוכר שנחקר בשנית אצל ע.ת. 5 לאחר שחזר מבית החולים לתחנת באזל והאם זכור לו שנשאל ממה נגרמו הכוויות והשיב שהן ממים חמים שנשפכו עליו בבית, והמתלונן אמר כי הוא אינו זוכר שנחקר על ידי ע.ת. 5 בפעם השניה, וגם אם חתם הוא היה במצב כזה אחרי כל היום שעבר עליו ואחרי שחזר מבית חולים **"שהיה חותם על כל מה שהיה מגישים לו לחתום"**.

ת/41 - מזכר מיום 1.1.15 מאת ע.ת. 15 לפיו ליווה את המתלונן מחוץ לחדר החקירה בו נערך עימות בינו לבין הנאשם 1, ולאחר מכן כשהמתלונן התיישב הוא פרץ בבכי ואמר שהוא הרבה זמן שמר בכי זה וחיכה לרגע הזה שלוש שנים.

ת/42 - מזכר מיום 24.12.14 מאת ע.ת. 15 אודות קבלת מספרי טלפון מהמתלונן, של חבריו אשר נעצרו עמו, יוסי וליאור, על פי המזכר יוסי ניתק את הטלפון ולא השיב גם אחרי שנשלח לו מסרון, וליאור לא השיב גם אחרי שנשלח לו מסרון. ביחס לחבר נוסף יצחק הוא אמר לו שיבוא לעדות למחרת אך הוא אינו יודע מתי יהיה פנוי.

ת/43 - מזכר מיום 30.7.15 מאת ע.ת. 15 על בקשה לאיתור המשמרת בה עבד ע.ת. 24 ביום 22.8.11, והפלט מצורף למזכר. על פי הפלט השעות המתוכננות ביחס לע.ת. 24 בתאריך 22.8.11 הן - 07:00 - 22:00.

ת/44 - זכ"ד מיום 1.1.15 מאת ע.ת. 15 בדבר זיהוי של המתלונן את החשודים הנאשמים 2 ו-3 וע.ת. 5.

ת/45 - הודעת מר חיים בן ברוך (ע.ת. 6) מיום 30.12.14 במסגרתה הוא נחקר תחת אזהרה בעבירות של שימוש בכוח שלא כדין, תקיפה הגורמת חבלה והתעללות בחסר ישע, במתלונן, ביום 22.8.11, במסגרת תפקידו. ע.ת. 6 אינו זוכר את המתלונן, הוא זוכר **"משהו של תכשיטים"** אבל אינו זוכר פרטים מדויקים, הוצג בפניו דוח פעולה מהאירוע הוא מאשר שזה כתב ידו. הוא נשאל מה היה עם המתלונן כשהלך לחנות ותשובתו **"אני לא יודע, לא הייתי שם, אני הייתי"**

עם השלושה שהיו ברכב (ת/45 שורה 88). בתשובה לשאלה לפיה המתלון מסמן אותו, את ע.ת. 6 כאחד הבלשים שהיכו אותו הוא משיב כי לא היה דבר כזה. ע.ת. 6 נשאל **"אברהם ראה אותך הוא מזהה אותך כמי שהרביץ לך, מה אתה אומר על זה"**, והוא משיב כי אינו יודע מדוע הוא אמר את זה. הוא יכול להעריך כי בזמן שהמתלון התלון שתקפו אותו הוא שמע את שמו, לא זכור לו מהעבר מפגש עמו, והוא עצר את השלושה ולא את המתלון - **"למעט זה שהוא יצא מהרכב והלך לכיוון החנות"** (ת/45 שורות 123-124). לכשנשאל כיצד הוא מסביר את הכוויות בגופו של המתלון הוא משיב כי אין לו מושג ובהמשך אומר כי לא ראה ולא שמע כל דבר חריג, לא זכור לו כל חבלה או כוויה, לא ראה דבר כזה ולא שמע מהעצור או מהמעוכבים או מהצוות תלונה על בעיה רפואית כלשהי.

46/ת - דוח פעולה של ע.ת. 6 מיום 22.8.11 שעה 11:05 לפיו במהלך משמרת, יחד עם הנאשמים 3 ו-4 התבקשו לתצפת על עסק תכשיטים. הוא היה בתצפית ומתאר את אשר ארע ביחס לאירוע זה ובזמן שבוצעה הבדיקה על המתלון הוא, ע.ת. 6, ניגש לרכב בו עדיין היו יושבים השלושה שלא יצאו מהרכב, הוא הזדהה בפניהם כשוטר, ביקש מהם לכבות את הרכב ולתת לו את המפתח והם עשו כדבריו, הוא עיכבם והם הובלו ברכבם למשרדי הבילוש ושם נרשמו פרטי החשודים.

47/ת - דוח סיכום משמרת מחלק בילוש מיום 22.8.11.

48/ת - דוח סיכום מחלק בילוש מיום 23.8.11.

49/ת - הודעת ע.ת. 5 מיום 30.12.14 ביחס אליה פורט לעיל. **ת/49 א** דיסק החקירה ת/49.

50/ת - תדפיס ממוחשב של המשטרה ביחס לאירוע בו נעצר המתלון מיום 22.8.11 ובו מפורטים החשודים, מפורטים התכשיטים שנתפסו, וישנו יומן חקירה לפיו בסעיף 6 בתאריך 22.8.11 שעה 14:50 הופק טופס פרטי חשוד למעורב שהוא המתלון וזאת על ידי ע.ת. 5, בסעיף 7 בטופס מצוין בשעה 15:14 - גביית עדות מהמתלון. בעמוד האחרון (עמ' 7) לטופס צוין כי הודעת המתלון ניתנה בשעה 14:50 וסיומה בשעה 15:14 והשוטר החוקר הינו ע.ת. 5 ובשעה 15:36 נגבתה הודעה של מעורב אחר, על ידי ע.ת. 5 ועוד בהמשך עולה כי הודעתו של ע.ת. 3 נגבתה בשעה 15:54 והסתיימה בשעה 16:06.

51/ת - מזכר מיום 13.8.15 ביחס ל"**קבלת איכונים אלמו**" (דהיינו ע.ת. 24) לפיו אין איכונים בצו מסוים שאינו מפורט.

52/ת - מזכר מיום 30.7.15 אודות שיחה עם המתלון במסגרתה המתלון סיפר ששוחח עם ע.ת. 24 אשר מוכן למסור עדות, השיחה הוקלטה וההקלטה הועברה לחוקר.

53/ת - מזכר מיום 1.1.15 ביחס לזימון בלש בשם חן אשר הגיע ונחקר.

54/ת - תדפיס תכתובת דואר אלקטרוני מע.ת. 25 לב"כ המאשימה וכתרתו **"התייחסות לחקירה חיים בן ברוך"**, ביחס לכך פורט לעיל.

55/ת - 59/ת - תמלולי חקירות נאשם 1, נאשם 2, ע.ת. 5 וע.ת. 23.

פרשת ההגנה

5. בפרשת ההגנה העידו ארבעת הנאשמים. גרסת ארבעת הנאשמים הינה הכחשה גורפת של האירוע, תוך שהנאשמים 3 ו-4 אומרים כי ייתכן ולקחו אדם לבית חולים, אך לא בהקשר של אירוע כפי שנטען.

מטעם נאשם 1 הוגשה חוות דעת מומחה לתקשורת מר אבי קמר (נ/9 - נ/9/א') אשר גם העיד וזאת ביחס לאיכונים בזמן הרלבנטי של מספר הטלפון של הנאשם 1.

מטעם ההגנה הוגשו המוצגים הבאים:

נ/1 - ציור שצייר המתלונן ביחס למיקום החדרים של נאשמים 1 ו-2 והמדרגות, **נ/1/א** ציור נוסף על ידי ב"כ נאשם 1 - ר' פרו' מיום 12.7.15 עמ' 127 שו' 25.

נ/2 - הודעתו של מר אבי אמביה ע.ת. 23 במח"ש מיום 3.8.15.

נ/3 - מסמך חסוי אשר נכתב על ידי ע.ת. 24 ונמסר בנאמנות לידי ב"כ המאשימה. ר' פרו' 29.11.2015 עמ' 774 שו' 20.

נ/4 - תדפיס מחברת פלאפון של **"פירוט שיחות יוצאות נכנסות ומיקומים"** בתאריך 22.8.11 במנוי מספר 050-7653789, של הנאשם 1.

נ/5 - תדפיס מחברת פלאפון של **"פירוט מיקומים למנוי"** בתאריך 22.8.11 ו- 23.8.11 במספר מנוי 050-7336315, של הנאשם 2.

נ/6 - הודעתו של מר דניאל בוקובזה במח"ש מיום 30.12.14 לפיה לא זכור לו האירוע, יתכן שהיה חלק מחקירה **"אבל אירוע קיצוני מסוג כזה אם היה הייתי זוכר"** (נ/6 שורה 6) ובהמשך אינו זוכר שהיו צרחות ובבאזל הרבה פעמים היו צעקות וזה חלק משגרה כשחוקרים. בתשובה לשאלה אם זכור לו שהיה בחדר עם הנאשם 2 אומר שכך הוא בהרבה סיטואציות, הוא אינו מכיר את שמו של המתלונן, לא זכור לו מקרה כי כשהיה בחדר עם הנאשמים 1 ו-2 ראה שאחד מהם מרתיע מים לא למטרת קפה, אינו יודע על מקרים בהם השתמשו בשפיכת מים רותחים כנגד חשודים, בשלב מסוים מוכנס המתלונן לחדר החקירה ואומר שאינו מזהה את האדם שמולו ונשאל אם האדם שיושב מולו ישב איתו ועם הנאשמים 2 ו-1 בחדר בזמן האירוע, והמתלונן משיב בשלילה.

נ/7 - הודעת עו"ד אכרם חסונה (ע.ת. 13, ביחס אליה פורט לעיל). כאמור לדבריו אם המתלונן היה אומר לו את מה שטען כי אמר, אזי הוא היה מעלה זאת בדיון בבית המשפט והיה מטפל בכך.

נ/8 - הודעת מר סימון חטב מיום 1.1.15, שוטר שתפקידו חובש מרפאה בתחנת אשקלון. לכשנשאל ביחס למתלונן שהובא לכליאה בתחנת אשקלון לאחר שנעצר בבאר שבע ונזקק לטיפול רפואי שהוא העניק לו, השיב שאינו זוכר ואמר שניתן לראות ביומן המרפאה אשר הביא עמו וכשעניין אמר כי ביום 24.8.11 שעה 13:20 הגיע המתלונן לקבלת טיפול רפואי עם שתי תעודות רפואיות, האחת מבית החולים סורוקה מיום 22.8.11 והשנייה מברזילי מיום 23.8.11. הוא בדקו וראה כי הייתה כוונה בכתף שמאל וכף רגל שמאל, נקיות ללא מוגלה, בוצעו חבישות לכוויות וקיבל טיפול נגד כאבים

לפי הצורך ולפי המלצת בית החולים ומפרט דבר המשך הטיפול, וכי למחרת בדקו שוב ומשם נלקח לבית המשפט, ובשעה מאוחרת יותר הגיע אליו לבדיקה לפני העברתו למתקן הדרים של שב"ס, והוא ראה שהיה שיפור קל במצב הכוויות ללא כל סימני זיהום והוא שטף אותן וחבש, התקבל טיפול נגד כאבים ונרשם מזכר לשב"ס. בתשובה לשאלה אם הכוויות היו טריות הוא משיב "אם אני מסתמך על בדיקות ביה"ח, הם היו טריות בטח, אני טיפלתי בהם, הם היו עפ"י התעודה הרפואית מסורוקה מיום 22.8.11 אני מאמין שזה היה טרי. אני לא יודע אפילו ממה זה קרה, אני לא זוכר" ואז נשאל "אותו הבחור טוען שהוא סיפר בפניך את כל תרחיש הכוויות, הוא ממש סיפר לך מה קרה" והשיב "אילו היה מספר אז אני הייתי רושם, אני כל דבר מתעד" ונשאל שוב על כי המתלונן טוען שסיפר לפניו את כל הסיפור כי הכוויות נעשו לו על ידי שוטר והוא משיב "אין מצב שהוא אמר לי ואני לא רשמתי, אני תמיד רושם מה שהעצור אומר...". בהמשך נשאל אם מגיע אליו בחור עם כוויות בדרגה כזאת האם הוא אינו שואל מאיפה זה קרה לו, הוא משיב "לא שאלתי והוא גם לא סיפר לי". בהמשך נשאל האם הכוויות האלה טריות והוא משיב "נראה שכן, לפי התמונות כן, לדעתי הוא הגיע לסורוקה ישר אחרי הכוויה" (נ/8). יצוין כי תמונות אליהן הוא מתייחס אלו תמונות אשר צולמו לפחות שבוע לאחר האירוע הנטען.

נ/9 - נ/9א - חו"ד מומחה של מר אבי קמר מיום 21.6.15 ביחס לאיכוני מספר הטלפון של הנאשם 1 מיום האירוע.

נ/10 - תכתובת דואר אלקטרוני מיום 14.6.15 אודות פניה למומחה ביחס לשעות שהמנוי לא יכול היה להיות ברחוב באזל 3 בבאר שבע ביום 22.8.11.

נ/11 - מזכר מיום 1.1.15 על כי בתאריך 30.12.14 בשלבים מוקדמים בחקירתו של נאשם 2, הוא שאל "אם הוא מעוניין לצאת להפסקת סיגריה" ובמהלך "הפסקה הסיגריה" שוחח עמו החוקר אודות החשיבות באמירת אמת מההתחלה מאחר ובתיק יש ראיות, ואז חזרו לחדר החקירות והנאשם 2 ביקש שלא יהיו הפסקות שבהן נשאל שאלות.

נ/12 א/ב/ג/ד - תמונות רגליו של נאשם 3.

נ/13 - מסמכים רפואיים של נאשם 3 ביחס לבעיות בברך.

דין והכרעה

6. לאחר בחינת הראיות וההתרשמות מהעדים, ולאחר ששקלתי את טענות הצדדים, באתי למסקנה כי יש לזכות את הנאשמים כולם מכל המיוחס להם בכתב האישום. זיכוי זה, לאור חומר הראיות אשר הובא בפניי, אינו אך מחמת הספק. לאור מכלול הראיות סבירה יותר המסקנה כי האירועים הנטענים בכתב האישום לא אירעו כלל.

מסקנתי כי יש להורות על זיכוי הנאשמים מהמיוחס להם כוללת מספר נדבכים. תחילה, עדותו של המתלונן, אשר כאמור הינה מרכז ראיות התביעה, הינה עדות שאינה אמינה. ההתרשמות הישירה של בית המשפט מעדותו הארוכה של המתלונן, הינה כי אין מדובר בעדות מהימנה, העדות והתשובות אשר ניתנו במסגרתה, יוצרות תמונה של מגמתיות, ומקום בו אין אפשרות להשיב על קושי המוצג למתלונן בגרסתו או אל מול ראיות אחרות, ניתנות תשובות אשר אינן מניחות את הדעת, לשון המעטה.

מרכז הראיות עליהן מבקשת המאשימה להסתמך הינו בעדות המתלונן, ונטען כי קיימות ראיות ועדויות נוספות המחזקות אותה ושוללות טענות הנאשמים. על סמך עדותו הבלתי מהימנה של המתלונן לא ניתן לקבוע ממצא, ואין בפני ראיה או

עדות אשר תחזק את גרסתו.

עדותו של המתלונן כוללת סתירות פנימיות, שינוי גרסה, וסתירות אל מול עדויות אחרות וראיות חיצוניות. כך שינה הוא גרסתו בבית המשפט, ביחס לעבירות אשר הוא ביצע כאשר נעצר, כך שינה הוא גרסתו ביחס לאפשרות שהעד הנוסף (ע.ת. 24) אכן פגש בו, כך טענותיו על כי היה עם פנים נפוחות לרבות חבלה בעינו, אין מתיישובות עם תעודת השחרור מבית החולים ביום האירוע, אשר לא מצוין בה מאומה על חבלה כלשהי, כך גרסתו לגבי המועד והאופן שבו נגרמו הכוויות השתנתה מהקצה אל הקצה, מאז הודעתו השניה במשטרה ביום האירוע, עליה חתם, ועד למעלה מ-3 שנים לאחר מכן כאשר הגיש את תלונתו, כך גרסתו לפיה סיפר לבא כוחו (ע.ת. 13) עו"ד אשר מונה לייצגו מטעם הסנגוריה הציבורית, בזמן אמת, בדיון המעצר, על גרסתו הנוכחית, כי שוטרים גרמו לו לכוויות האמורות, גרסה זו מוכחשת לחלוטין ע"י אותו עו"ד, אשר הודעתו הוגשה בהסכמה, ומעבר לאמון שיש לתת בהודעה זו של עורך הדין, גם מהגיון הדברים, ברור כי אילו דבר מעשה כה חמור היה נאמר לאותו עו"ד, היה הדבר מקבל ביטוי כלשהו, ואין הדבר כך. הדבר אינו בא לידי ביטוי אל מול עורכת הדין אשר ייצגה את המתלונן בהליך הפלילי של המתלונן (ע.ת. 12), אשר בא כוח המאשימה לא ביקשו להגיש כל הודעה שלה.

שלושה עדי תביעה מעידים כי המתלונן סיפר להם, בזמן אמת, דבר העובדה שאיש משטרה גרם לו לכוויות - ע.ת. 3, ע.ת. 4 והעד אשר הוסף בתיקון כתב האישום כ-8 חודשים לאחר שהוגש, ע.ת. 24.

אינני מקבל את עדויותיהם כאמינות. ייתכן וחלוף הזמן (מעל ל-3 שנים מאז האירוע ועד אשר נחקרו במשטרה), היה יכול להביא לכך שיפלו טעויות בדבריהם, ואולם עדויותיהם אין כאלו אשר על סמכן ניתן לקבוע ממצא עובדתי, וכוללות הן בחלקן גם סתירות אל מול ראיות חיצוניות בעובדות מהותיות. כך, ע.ת. 3 אומר כי היה רופא אשר בדק את המתלונן עוד בתחנה, אולם גם המתלונן לא טוען לכך, ולמעשה אין מחלוקת כי לא היה רופא שכזה כלל. ע.ת. 4 אשר צילם את התמונות של המתלונן כשבוע לאחר האירוע, ולאחר שהמתלונן שוחרר, אומר כי היתה המלצה של האחות כי יבוצע צילום, לאחר שטען כי המתלונן סיפר לאותה אחות אשר החליפה לו תחבושות, כי השוטרים שפכו עליו מים בחקירה. טענה זו אינה נתמכת בעדות של אחות כלשהי, וגם העדות עצמה כוללת בשלב מסוים טענה כי המתלונן לא אמר שמות, לאחר מכן כי נאמרו השמות לאחות, וגרסתו ביחס לעצם האבחנה בכוויות, עוברת שינויים. בהודעתו אמר שזה היה בבית המשפט, בדיון השתנתה הגרסה, בשלב מסוים היה זה כשיצאו מבית המשפט, בשלב אחר בבית המשפט, והיה נסיון לתת הסבר, כי התייחס לבית המשפט כמשהו סביבתי. ביחס לע.ת. 24, אשר היה שוטר בזמן האירוע, גרסתו אינה מתיישבת עם סיפור המעשה והשתלשלות העניינים - תחילה, אין הגרסה מתיישבת עם השעות אשר עפ"י התדפיס ת/43, אשר על פיו המשמרת שלו החלה רק בשעה 22:00 של אותו יום נטען בו ארע האירוע בשעות אחה"צ, גרסתו הינה כי ביום האירוע לאחר ששב המתלונן מבית החולים הוצגו לו תמונות הכוויות של המתלונן, עובדה אשר אינה יכולה להתישב כלל עם הראיות האחרות המעידות כי התמונות צולמו כשבוע לאחר האירוע, זאת ועוד, המתלונן חזר חבוש, ולפיכך לא יכול היה ע.ת. 24 לראות את הכוויה עצמה כפי שהוא מתאר.

בכל האמור לעיל, בוודאי שדי כדי להביא למסקנה כי לא הוכח מעל לספק סביר המיוחס למי מהנאשמים בכתב האישום. ואולם, לא רק בקיומו של ספק סביר עסקין. העולה ממסכת הראיות שבאה בפני הינו ספק של ממש, משמעותי ביותר, ואי מהימנות המרכז והעיקר של התשתית הראייתית. בנוסף לכך קיימות גם ראיות פוזיטיביות השוללות הן את גרסת המתלונן והן את האפשרות כי האירוע ארע באותם זמנים כנטען.

תחילה, כאמור, תעודת חדר המיון אינה מציגת כל חבלות בפנים, וכל נפיחות בפנים, מעבר לכך קיימים איכונים הן של הנאשם 1 ובענין זה הוגשה חוות דעת ואין חוות דעת נגדית, והן של הנאשם 2, ולכל הפחות לא היו שניהם יחדיו

במועדים הנטענים של האירוע, והמסקנה הסבירה היא כי לפחות הנאשם 1 כלל לא היה בשעות הרלוונטיות בתחנת המשטרה. גרסת המתלונן ביחס ללוחות הזמנים אינה מתישבת עם השעות של מעצרו (11:00), חקירתו הראשונה ע"י ע.ת. 5 (14:50 עד 15:14), והשעה אשר מופיעה בדפוס על גבי תעודת השחרור מבית החולים (17:03), שכן פרק הזמן האפשרי, במסגרתו יכול היה האירוע להתרחש על פי טענת המתלונן, הינו פרק זמן אשר בין השעה 15:14 לשעה 17:03, והלכה למעשה פרק זמן אף קצר יותר שכן יש את הזמן מתום החקירה ועד לתחילת האירוע, אשר יש לו שלבים כאמור לעיל, ומתוך האירוע ועד להגעה לבית החולים. גם אם נניח את ההנחה כי מדובר בפרק זמן אפשרי של שעה ו-30 דקות, הרי שלוח הזמנים אותו מתאר המתלונן הינו ארוך יותר באופן משמעותי ביותר, שעות מעבר לכך. בחינת איכוני מספר הטלפון של הנאשם 1 מצמצמת משמעותית פרק זמן זה, ובחינת איכוני מספר הטלפון של נאשם 2 מוסיפה קושי ביחס לטענה כי היו הם יחדיו.

שאלה מרכזית הינה האם קיימת אפשרות כי הכוויות אשר היו על גופו של המתלונן ביום 22.8.11 שעה 17:03, עת הובא הוא לבית חולים ומכתב השחרור מציין קיומן של כוויות בדרגה 2 שטחית, כי כוויות אלו נגרמו עוד לפני שנעצר באותו יום בשעה 11:00. הייתכן שכוויות אלו נגרמו למעלה מ-6 שעות לפני שהגיע המתלונן לבית החולים? התשובה לכך חיובית. תחילה, אין מחלוקת, ולכך גם מסכימים ב"כ המאשימה, כי לא קיימת ראייה רפואית אשר תחייב את המסקנה כי הכוויות ארעו בתוך לוח הזמנים האמור. מעבר לכך, קיימת עדותו של הרופא הפלסטיקאי החתום על תעודת השחרור מחדר המיון, ע.ת. 10, אשר העיד בבית המשפט ואמר כי שלפוחיות יכולות להיווצר תוך דקות עד שעות, ולפעמים גם ימים, והוא נשאל שוב ואישר כי כך גם בכוויות דרגה 2. הרופא הפלסטיקאי נשאל מפורשות לגבי מקרה זה, ואישר כי אינו יודע לומר אם הכוויה היתה שעתיים לפני או יום לפני. תשובתו זו של הרופא הפלסטיקאי אשר הוא זה שבדק את המתלונן ביום האירוע, הינה למעשה הראייה הרפואית היחידה הניצבת בפניי ביחס לשאלה מרכזית זו בדבר לוח הזמנים האפשרי ממועד ביצוע כוויה דוגמת זו שהיתה למתלונן ועד לשעה בה נבדק בחדר המיון. ב"כ המאשימה לא ביקשו להגיש כל חוות דעת רפואית, ואף מסכימים כי לא ניתן לקבוע מבחינה רפואית כי מדובר בכוויה שיכולה היתה להתרחש רק בשעות שבהן היה המתלונן עצור.

מכל האמור, ביחס לשאלה מרכזית זו, אשר אני מוצא לה חשיבות הואיל ומדובר בנתון רפואי אובייקטיבי חיצוני, המסקנה הינה כי מבחינה רפואית יכול והכוויות נגרמו למתלונן אף עוד ערב קודם למעצרו. זו הייתה גרסתו של המתלונן בעת חקירתו ביום האירוע, כאשר נשאל מפורשות בדבר גרימת הכוויות. וגרסה ראשונה זו, אשר השתנתה בחלוף השנים, מתיישבת עם האפשרות הרפואית אשר הרופא הפלסטיקאי אישר כאמור לעיל.

האירוע המתואר ע"י המתלונן בהודעתו ובחקירתו בבית המשפט הינו אירוע אשר על פני הדברים, לו ארע, הינו אירוע קשה ביותר, וחמור ביותר, וחומרתו הרבה מחייבת זהירות יתרה בבחינת כלל הראיות בכל המישורים. תחילה, לענין כבישת גרסתו ותלונתו של המתלונן במשך למעלה מ-3 שנים - אינני סבור כי בנסיבות כה קשות של אירוע כה קשה נטען, יש לזקוף לחובתו של מתלונן כבישת העדות כאמור, וגם אין להביא את עובדת הכבישה הארוכה של למעלה מ-3 שנים, כשיקול מרכזי בבחינת מהימנותו. בחינת המהימנות, כפי שכן נעשה, מנותקת משאלת כבישת העדות, בנסיבות האמורות. מסקנותיי ביחס להעדר מהימנות של המתלונן אינן נובעות מעצם כבישת העדות, ומנותקות מכך.

להלן אפרט בהרחבה ביחס לחלק מהראיות שהביאו למסקנות דלעיל. השאר בתמצית לעיל.

7. עדות המתלונן ומהימנותו -

עדות המתלון, כפי שפורט לעיל, אינה מהימנה, מגמתית, כוללת סתירות פנימיות, סתירות חיצוניות אל מול ראיות אובייקטיביות ואל מול עדויות אחרות, והסברים אשר התבקשו לקשיים וסתירות העולים מעדותו ומגרסתו לא קיבלו הסבר מניח את הדעת.

תחילה ביחס להתרשמות הישירה מעדות המתלון. מדובר בעדות אשר על פני הדברים המגמתיות העולה ממנה ברורה. המתלון מחד אומר כי תמונת מבצעי הנטען על ידו אינה יוצאת מראשו, מהיום שעשו לו זאת, וכי הוא חי את זה וכל הזמן עוסק בזה (פרו' עמ' 53 שו' 1 - 8). דברים אלו נאמרו בתשובה לשאלה מדוע הוא כל כך בטוח בדבריו. כבר בתחילת עדותו מעיד המתלון עדות אשר הוא עצמו בהמשך עדותו מאשר כי אינה נכונה כלל. כך, בתחילת עדותו אומר הוא **"בשנת 11' מצאתי כמות מסוימת של תכשיטים ורציתי למכור את זה במדרחוב, אני ועוד מספר חברים נסענו עם האוטו הגענו לעיר, חנות תכשיטים..."** (פרו' עמ' 23 שו' 18 - 20). בהמשך חקירתו בדיון לאחר מכן שב הוא על גירבה זו ומעיד כי מצא ברחוב חבילה קטנה של תכשיטים (פרו' עמ' 147 שו' 13 - 15), אך משנחקר על כך בחקירה נגדית שוב, לאחר שהתבקש הסבר כיצד ידע כי אותו סוחר תכשיטים שהלך אליו קונה רכוש, לא ניתן על ידו הסבר, ולבסוף משנה המתלון את גרסתו לחלוטין, ומאשר כי לא מצא את התכשיטים - **"לא מצאתי את זה"** (פרו' עמ' 149 שו' 16). ואז הוא מתאר כיצד היה לוקח את תכשיטים ממשרדים (פרו' עמ' 150 שו' 6 - 8). אם לא די בכך, בהמשך עומת הוא עם הדברים שאמר במשטרה כשנחקר בעניין זה, ומאשר כי גם שם לא אמר אמת (פרו' עמ' 151 שו' 18 - 20). כאשר נשאל לגבי אמירותיו במח"ש, ומה אמר לחוקרי מח"ש לגבי התכשיטים, לפתע החל להימנע מלהשיב לשאלה, והוסיף **"זה עניין שלי פרטי, מה אני חייב להגיד..."** (פרו' עמ' 151 שו' 31), ובהמשך אישר כי לא סיפר לחוקרי מח"ש כי גנב את התכשיטים אלא מצאם, ומתרץ זאת בכך שאולי היו משתמשים בזה נגדו (פרו' עמ' 152 שו' 1 - 17). בשלב זה בחקירה, לפתע משתנה גרסתו של המתלון, והוא אומר כי אמר לחוקר מח"ש כי זה מהתפרצויות - **"... אתה יודע מה? עכשיו נזכרתי. היתה איזו שיחה עם חוקר שבאמת אמרתי לו מאיפה זה. הוא שאל אותי "מה זה, מהתפרצויות, מפריצות?" אז אמרתי לו", ונשאל "לחוקר מח"ש" והשיב "כן. עכשיו טוב שהזכרת לי"** (פרו' עמ' 152 שו' 20 - 24).

חוסר המהימנות העולה מהדברים האמורים ברור. הניסיון לתרץ זאת בחשש מהפללה אינו מסיר את עננת חוסר האמינות, לאור התנהלות החקירה כאמור לעיל.

הנטען ע"י המתלון בדבר זיכרון בהיר נתקל בחוסר הסברים לשורת עניינים, ואין לו הסבר לנקודות אשר לא הועלו על ידו או עומדות בסתירה אחת לשנייה. כך, בהודעתו הראשונה מיום 10.12.14 (ת/15) הוא מתאר שלושה אירועים של שפיכת מים חמים, ובהודעתו השנייה מיום 21.12.14 (ת/16) הוא מתאר ארבעה אירועים של שפיכת מים חמים. בהודעתו מיום 1.1.15 (ת/17) עומת המתלון עם סתירה זו, ותשובתו היא כי הוא בטוח שאמר ארבע פעמים גם בחקירתו הראשונה, אך לא כך הדבר.

כך, אין הסבר לעובדה שבחקירה הראשונה לא סיפר שהיה זה הנאשם 2 אשר לקחו אל הנאשם 1, ולמעשה כלל לא סיפר את הסיפור על כך שעת היה בחדרו של הנאשם 2, הנאשם 2 התחיל להסתובב עם אלה מאחוריו ועשה תנועות עם האלה כאילו הוא בא להכותו (הודעתו השנייה - ת/16 שו' 63 - 68).

בהודעתו הראשונה ת/15 תיאר המתלון כי הוכה, נחקר (הכוונה לחקירה ע"י ע.ת. 5), **"וברגע שהוא לא הצליח להוציא ממני מידע בקשר לתכשיטים העלה אותי למפקד שלו בקומה למעלה. שם ישבו המפקד אורן וקצין המודיעין ציון..."** (ת/15 שו' 5 - 9). הדבר עומד בסתירה לתאור לפיו תחילה הועבר לנאשם 2, אשר רק לאחר סיפור האלה ודברים שנאמרו העבירו למשרד הנאשם 1. לכשנשאל המתלון לגבי כך ואם יש לו הסבר לזה, תשובתו **"אני לא**

יודע. אבל אלה דברים שקרו מהתחלה... בהמשך נשאל שוב מדוע כשבא למח"ש לא סיפר שציון לקח אותו לחדר ותשובתו שאין לו הסבר לכך. ואולם, בסמוך, מספר שאלות לאחר מכן, משתנה במידת מה הגרסה, ולפתע כאשר נשאל **"לגבי האלה, לא הזכרת את האלה. יש לך הסבר לזה?"** מעלה המתלונן את ההשערה שהחוקרת לא רשמה זאת: **"שמע, אני בטוח, אני לא יודע. יכול להיות שהיא... לא יודע"** (פרו' עמ' 179 שו' 5 - 32).

תשובותיו של המתלונן נעות בין העדר הסבר לבין אפשרות שדברים שאמר לא נרשמו.

כך גם ביחס לעובדה שאינו אומר בהודעתו **"יוסי בר"** תשובתו היא כי אינו יודע ואינו זוכר, ואין לו הסבר (פרו' עמ' 192 שו' 7-8 ושו' 31-32).

בהודעתו השנייה (ת/16) מציין המתלונן את שמו המלא של הנאשם 3 - **"יוסי בר"** ובתשובה כיצד זוכר דווקא אותו, הוא משיב שהוא אשר לקחו לבית החולים והיה עימו הרבה זמן לאחר המקרה וכך הוא זוכר את שמו (ת/16 שו' 14 - 17). כאשר נחקר בבית המשפט (פרו' עמ' 192 - 193 בעניין זה), תשובותיו היו מתחמקות והיה צורך לעמתו עם הודעותיו, והתשובה ניתנה רק לאחר שנשאל שוב ושוב, והיא, כי אין לו הסבר לכך שלא ציין את שמו של הנאשם 3 בהודעתו הראשונה. ובהמשך אף אומר **"ניח שאני לא יודע שמות, אבל את הפרצופים שלהם אני מכיר"** (פרו' עמ' 193 שו' 26).

אין זה ברור מהיכן השם המלא **"יוסי בר"** בא לידיעתו של המתלונן, כאשר בהודעה הראשונה ת/15 כלל אינו מזכיר את שמו, לא בכלל, ולא כאחד מאלו שהיכו אותו, וגם לא כאחד מאלו שלקחוהו לבית החולים. ולעומת זאת, בהודעתו ת/16 כבר מציין הוא את שמו המלא של נאשם 3 (ת/16 שו' 15). בהודעה ת/15 אומר המתלונן כי מי אשר לקח אותו לבית החולים הם **"שני בלשים אחד בשם אבי והשני יוחאי"** (ת/15 שו' 13-14). תשובה זו, אשר במסגרתה נותן הוא שמות שאינם כוללים את שמו של נאשם 3, ובהם שם עלום נוסף, אינה מתיישבת עם אמירתו בת/16 כי הוא זוכר דווקא את יוסי (שכאמור לא רק שלא הזכיר את שמו בת/15 אלא אמר שם שני שמות אחרים), **"כי הוא לקח אותו לבית ח" והייתי איתו הרבה זמן אחרי המקרה ככה אני זוכר את השם שלו"** (ת/16 שו' 17). תחילה אומר שמות של שניים אחרים שלקחו אותו לבית החולים, לאחר מכן אומר את שמו של יוסי כאחד שהיכה אותו ושהוא זוכר את שמו הואיל והוא היה איתו בבית החולים.

העדות רצופה סימני שאלה בפרט לאור הטענה של המתלונן כי רמת הבטחון שלו בתיאור ובשמות הינה **"מיליון אחוז"** (פרו' עמ' 52 שו' 27 - 29), וכי לדבריו מהיום שעשו לו את מה שנטען על ידו, תמונתם אינה יוצאת מראשו. כך אומר הוא **"אני זוכר טוב טוב את מי שעשה לי"** (פרו' עמ' 66 שו' 27), **"... אני זוכר אותם בוודאות, במיליון אחוז אני זוכר אותם"** (פרו' עמ' 75 שו' 8), ודברים אלה אינם מתיישבים עם האמור לעיל, עם אי אזכור הנאשם 3 בחקירה הראשונה, ואזכור שמות אחרים מנגד.

כך הוא גם ביחס ללוח הזמנים - להערכתו של המתלונן היה הוא אצל הנאשם 1 שלוש שעות, שעתיים וחצי, שלוש, ובחדר המדרגות טוען הוא שהיה שעה, שעה וחצי, שעתיים, ושוב אינו מוצאים הסבר ללוח זמנים זה אל מול לוח הזמנים העולה מראיות אובייקטיביות, הראשונה היא שעת החקירה הראשונה ת/13, אשר תחילתה בשעה 14:50 וסיומה (בהתאם לת/50) בשעה 15:14. ככל שהאירוע אירע הרי שצריך לוח הזמנים להיות בין 15:14 ל- 17:03 שהוא השעה הנקובה במודפס על גבי תעודת השחרור מחדר המיון.

לכשעומת עם הבעייתיות העולה מלוח הזמנים שלו, אשר קודם לכן ציין אותו באופן בטוח, כעת הוא אומר **"שיערתי את**

הזמנים. אני גם עכשיו אומר לך שאני משער את הזמנים (פרו' עמ' 88 שו' 28-29). קודם לכן נשאל אם הוא **"זוכר את הדברים אחד לאחד"** והשיב בחיוב (פרו' עמ' 67 שו' 4 - 5), וגם אמר שהקפיד לספר במח"ש במהלך החקירות את הדברים בדיוק כפי שהתרחשו והקפיד על הדברים הקטנים ואף אמר **"אני משתדל לדייק בזמנים"** (פרו' עמ' 82 שו' 5-9).

יאמר כי אכן יכול ובחלוף שנים, ובהיות האירוע הנטען אירוע אשר לא יכול להיות חולק כי הוא אירוע קשה, ייתכן מצב שבו הערכת הזמנים לא תהיה מדויקת. ואולם, ההתייחסות דלעיל איננה אך לעצם לוחות הזמנים הבעייתיים אשר נוקב בהם המתלונן, אלא גם להתרשמות מעדותו לפיה בתחילה מציירת היא תמונה כי זוכר הוא היטב, ומדייק, והזיכרון הטוב נובע מכך שמדובר באירוע קשה אשר מלווה את המתלונן זה שנים, אך מנגד, אנו רואים כתהליך במסגרת עדותו של המתלונן, כי הגרסה לפיה הוא מדייק בפרטים, משתנה, לכשמעומת הוא עם העדר הסבר וסתירות, ומשנה את עמדתו, וממי אשר בטוח בפרטים, מנסה הוא לתת הסברים המקשים על קבלת עדותו כמהימנה, ומקשים עד מאוד על הסתמכות עליה בקביעת ממצא עובדתי.

עדות המתלונן כוללת קשיים רבים המעביבים על מהימנותה גם במקומות נוספים וקיימות דוגמאות נוספות, אולם אני מוצא כי די באמור לעיל ואינני מוצא מקום להוסיף ולהרחיב בכך.

8. עדות המתלונן אינה מתיישבת עם ראיות חיצוניות, הן אובייקטיביות והן בדמות עדויות אחרות.

תחילה לדבריו על כי הוכה עד כדי כך, עד אשר פניו התנפחו, ואף יותר מכך, לא ראה הוא בעין ימין - **"הגענו לתחנה, עכשיו, איך שהגענו לשמה בלי לדבר, בלי כלום זרקו אותי לכיוון הקיר על הרצפה מלא שוטרים היו שם, הרבה, החלו להביא לי בוקסים בעיטות, ואני מנסה רק על הפנים שלי, חטפתי לפחות מאיזה 5,6,7 שוטרים בעיטות בכל הגוף, ואני קלטתי את יוסי גם נותן לי בוקסים ובעיטות וגם את אבי, עכשיו בשלב הזה הייתי כולי מטושטש ממכות, העין שלי התנפחה כל הפרצוף שלי התנפח"** (פרו' עמ' 24 שו' 2 - 9). גם בהודעתו ת/16 מציין הוא **"העין שלי והפנים שלי היו נפוחים מהמכות"** (ת/16 שו' 56).

המתלונן בחקירתו בבית המשפט נשאל לאיזה עין כוונתו שהתנפחה, והוא משיב **"עין שמאל"** (פרו' עמ' 38 שו' 1). זאת ועוד, המתלונן מפרט כי במהלך היום הרגיש שפניו מנופחות, ובבית החולים אפילו ראה במראה שבאמת פניו התנפחו - **"... במהלך היום, אני הרגשתי שהפנים שלי מנופחות: אבל במהלך היום שהיינו בבית החולים היתה הזדמנות שביקשתי להיכנס לשירותים וראיתי במראה שבאמת הפנים שלי התנפחו"** (פרו' עמ' 38 שו' 3 - 6). אם כן, מדבריו, בעת שהיה בחדר המיון הוא ראה במו עיניו, במראה, כי פניו התנפחו.

בהודעתו ת/16 אומר המתלונן **"גם עין ימין שלי היתה מנופחת ולא ראיתי בה. בבית חולים אפילו לא שאלו אותי על העין ולא בדקו לי אותה. רק את הכוויות"** (ת/16 שו' 199 - 200).

לגרסתו, נחבל בכל גופו, פניו התנפחו, עין שמאל התנפחה, ובהודעתו עין ימין היתה מנופחת, עד כדי כך שלא ראה בעין יו.

תעודת חדר המיון, מאותו יום, אינה מציינת מאומה על נפיחות כלשהי בפנים, על נפיחות או חבלה בעין כלשהי, או על חבלה אחרת שהיא. תעודת חדר המיון (ת/6 - ת/7), מתייחסת אך לכוויות בדרגה 2 שטחית. יודגש כי המתלונן אומר כי בבית החולים ראה עצמו במראה עם הנפיחויות, וזה אף נחזה עליו ביום למחרת. ניתן היה לצפות כי מי אשר נחבל

באופן כה קשה כמתואר, ומספר שעות לאחר מכן מובא לחדר מיון, כי תעודת חדר המיון היתה מציינת זאת. אין מדובר אך בנפירות בעיניים (ואין זה ברור אם עין ימין או עין שמאל או שתיהן), אלא שלטענתו הוא אף איננו רואה באחת משתי העיניים כתוצאה מהחבלות הקשות הנטענות. הטענה כי בבית החולים בדקו רק את הכוויות, אינה סבירה, ואפנה לעדויות הרופאים, ואין זה סביר לקבל גרסה לפיה מגיע אדם לבית חולים כאשר לצד כוויותיו פניו נפוחות, לפחות עין אחת נפוחה, והוא איננו רואה בה, עניין זה לא מצוין כלל, אינו מטופל כלל, והוא אף אינו מעוניין במשככי כאבים, כפי שעולה ממכתב השחרור מחדר המיון.

עוד בלתי סביר, כי הדבר נעלם מעו"ד אשר מייצג אותו, כאשר למחרת פוגש הוא בו, ואף מגיע לדיון בבית משפט.

הטענה בדבר נפירות בפנים ובעין עומדת בסתירה גם להודעתו של ע.ת. 5, אולם לכך אינני נותן משקל, שכן אינני מוצא מקום ליתן מהימנות לאמירתו של ע.ת. 5 במסגרת ת/49, אמירה אשר באה לאחר ששב מהפסקה אשר יודעים אנו כי במהלכה ניתנה לו הבטחה שלא יועמד לדין ונכרת עימו הסכם עד מדינה, אך הוא אומר כי במהלכה **"ישבתי עם עצמי קצת ..."** ע.ת. 5 אומר בהודעתו ת/49 כי **"... מה שהצלחתי לאחר מאמץ לזכור זה שבזמן החקירה הראשונה של אברהם הוא לא היה חבול"**.

9. גרסת המתלונן ביחס למי אשר לטענתו הוא מסר לו בזמן אמת דבר האירוע הנטען -

המתלונן מפרט, באופן שאינו עקבי, שורה של גורמים אשר לדבריו מסר להם, בזמן אמת או לאחר שיחרורו ממעצר (המתלונן שוחרר לאחר כשבוע מהמעצר), כי שוטרים בתחנת המשטרה גרמו לכוויות שעל גופו.

כפי שיפורט להלן, חלק מגרסתו זו אינו מתיישב עם גרסאות חלק מהאנשים והגורמים שהוא טען שסיפר להם, חלק מהאנשים אשר הוא טען כי סיפר להם כלל לא היו עדי תביעה ולא הוגש לגביהם כל מסמך, וייתכן שאף חלקם לא נחקר.

עדויות שניים (ע.ת. 3 וע.ת. 4) אשר טוענים שאכן המתלונן סיפר להם אינן מתיישבות עם ראיות ועובדות שאינן במחלוקת, ועדות ע.ת. 24 הינה הלכה למעשה בניגוד לגרסתו של הנאשם, שכן המתלונן אומר שהוא כלל אינו זוכר אדם זה.

הסתירות האמורות הינן סתירות אל מול ראיות ועדויות חיצוניות, ומתווספות להעדר המהימנות ולסתירות הפנימיות בגרסת המתלונן.

בדיקת מכלול גרסאותיו של המתלונן מביאה לפירוט הבא של הגורמים אשר לטענתו סיפר להם דבר האירוע.

להבהרת השתלשלות העניינים יצוין כי על פי גרסת המתלונן בתאריך 22.8.11 אשר בו אירע האירוע, הוא נותר לישון באותה תחנת משטרה בה האירוע אירע לטענתו, ברחוב באזל בבאר שבע, ולמחרת הובא לתחנת אשקלון, דהיינו, מי אשר המתלונן מצוין כי הוא מתחנת אשקלון, על פי גרסתו הדברים נאמרו לו לא ביום האירוע אלא לפחות ביום למחרת:

א. לשוטרים שליוו אותו למיון, יוסי ואבי (פרו' עמ' 367 שו' 19-24) (הכוונה לנאשמים 3 ו-4, וגם זאת כאמור לאחר ששינה שמותיהם) - **"... היה את החלק בהתחלה שאמרתי ליוסי ואבי, לא אמרתי להם שמות אבל אמרתי להם מה עשו לי מעלה... בדרך לבית החולים... אמרתי זה מה שעשו למעלה"**.

ב. לשוטר שהיה אחראי עליו, ממשטרת אשקלון - "אחרי זה ישנתי שם. לקחו אותי לאשקלון. היה איזה שלב שפגשתי, שהיה איזה שוטר אתיופי שגם היה אחראי עלי אני לא זוכר את השם שלו אבל הוא עובד במשטרת אשקלון. הוא יצא עלי כזה אמר לי שאני חייב לעשות עם זה משהו". (פר' עמ' 367 שו' 26-29). גרסה זו מועלת גם קודם לכן (פר' עמ' 56 שו' 8-9), והמתלון חוזר על כך בפרו' עמ' 139 שו' 15-20.

ג. חובש של משטרת אשקלון (פרו' עמ' 56 שו' 8, פרו' עמ' 139 שו' 14-20, ופרו' עמ' 368 שו' 26 - עמ' 369 שו' 6). חובש זה נחקר במח"ש, ר' דבריו של החובש בנ/8 לעיל, בהם הוא אומר "אין מצב שהוא אמר לי ואני לא רשמתי...".

ד. חובש בשב"ס בכלא הדרים (פרו' עמ' 57 שו' 17-18) "סיפרתי לחובש של אשקלון וגם לחובש של שב"ס בכלא הדרים". ר' גם פרו' עמ' 231, שו' 15-17).

ה. עורך הדין אשר ייצג את המתלון בהליך המעצר, כבר יום לאחר האירוע, הוא ע.ת. 13- ביחס אליו ר' הפירוט דלעיל, וכאמור עורך הדין מכחיש את האפשרות שהמתלון הלן בפניו כי שוטר במסגרת תשאול שפך עליו מים רותחים ואומר "הדבר הוא חמור... אם היה עצור מוסר לי כי שוטר שפך עליו מים חמים במסגרת תשאול בוודאי שהייתי מעלה את זה בדיון בבית המשפט, ובוודאי שהייתי מטפל בזה שכן אישית יש לי רגישות של אלימות שוטרים נגד אזרחים".

ו. המתלון טוען כי השופט בדיון המעצר ראתה את פניו מנופחות ואת העין והוא אמר לה שנפל - "השופטת שאלה אותי מה קרה בפנים, היא ראתה את הפנים שלי מנופחות את העין אז אמרתי לה שנפלתי וזהו" (פרו' עמ' 55 שו' 31-30).

ז. חבריו של המתלון שנעצרו עמו במועד האירוע (פרו' עמ' 56 שו' 15-16) - "ש. למי מהחברים שלך בתחנה שלך סיפרת? ת. כולם". ביחס אליהם הוא אומר שאחרי שהשתחרר סיפר להם על מה שעשו לו השוטרים, והם סיפרו לו שגם הם הוכו, והם שמעו אותו צועק (פרו' עמ' 57 שו' 25-19).

ע.ת. 3, יצחק טדלה, הינו חברו של המתלון אשר נעצר עימו, הוא העיד בבית המשפט וגם נחקר במח"ש (ת/12). ביחס אליו ר' הפירוט לעיל, כפי שצוטט, הרי שעד זה טוען כי כשהיו בתחנה הביאו למתלון רופא, עובדה אשר אינה מתיישבת עם הראיות האחרות, וגם לא עם גרסת המתלון, שכן לא נטען בשום שלב כי הובא רופא לתחנה, אלא כי המתלון נלקח לבדיקה בבית החולים, ובבדיקה זו לא תואר מאומה על חבלות, אלא רק על כוויות.

ע.ת. 2 אשר גם הוא נעצר עם המתלון - בשלב מסוים ויתרו ב"כ המאשימה על עדותו.

ח. המתלון אומר כי הוא סיפר גם לאמו - "סיפרתי את זה לאמא מיד", וזאת כשהשתחרר, והיו בתחנת אוטובוס (פרו' עמ' 169 שו' 23-5 ור' גם פרו' עמ' 369 שו' 20).

ט. לאחותו או אחיותיו, בעניין זה אין הדבר ברור (פר' עמ' 169 שו' 24-25), ופר' עמ' 369 שו' 20).

י. לאחייו, לאחר השחרור (פרו' עמ' 56 שו' 21, ופר' עמ' 369 שו' 20), האחיין, ע.ת. 4, העיד בבית המשפט, ר' הפירוט דלעיל, וזהו מי אשר על פי עדותו צילם את תמונות הכוויות (ת/1, ת/2, ת/3), לפחות שבוע לאחר האירוע, כאשר הם באו להחליף תחבושות והמתלון סיפר לאחות ששוטרים בתחנת באר שבע שפכו עליו מים בחקירה כי הוא

לא הסכים לדבר, והיא לטענתו המליצה שיצלמו.

יא. רופאת המשפחה בקופת חולים, ד"ר שולמן (פר' עמ' 230 שו' 9-11). המתלון אומר **"אני אמרתי לה מה קרה לי והיא רשמה את זה"** (פרו' עמ' 231 שו' 15), המתלון נשאל **"אתה אומר שבתעודה הרפואית מאותו יום צריך להיות כתוב ששוטרים שפכו עליך מים בתחנה?"** והוא משיב **"כן. זה מה שאמרתי להם שקרה"** הוא נשאל **"אתה ראית את התעודה הרפואית הזו"** והוא משיב מפורשות **"אני ראיתי אותה כן"** ונשאל - **"וכתוב שם את זה"** והוא משיב **"כן"** (פר' עמ' 230 שו' 16- עמ' 231 שו' 3). אין בפני כל תעודה רפואית נטענת כאמור.

יב. אחות שעבדה בקופת חולים, בשם רחל (פר' עמ' 230 שו' 3-5, ופר' מיום 13.7.2016 עמ' 372 שו' 1-3).

יג. לדוד שלו שהוא גם בלש, כמה ימים לאחר האירוע, ולדברי המתלון הדוד אף הלך ודיבר **"איתם"** (פרו' עמ' 56 שו' 29-31). ביחס לדוד זה מעיד המתלון **"הוא אמר לי שהוא דיבר איתם, אמר להם כאילו למה עשיתם לו ככה, הם אמרו לו לא ידענו שהוא דוד שלך ודברים"** (פרו' עמ' 56 שו' 31 - עמ' 57 שו' 3, ועמ' 170 שו' 13-30). לגרסת המתלון מדובר בדוד שהוא שוטר, והמתלון חוזר על כך שהוא סיפר לו, הוא מציין ששמו נתי, ומוסיף כי אותו שוטר הוא חבר טוב של הנאשם 3, וכי המתלון סיפר לו שהנאשם 1 שפך עליו מים רותחים, והנאשמים 3 ו-4 היכו אותו (פרו' עמ' 171 שו' 9-12). לגרסת המתלון הוא סיפר את האמור לדוד זה באזכרה של סבו לפני שנה וחצי שנתיים, אחרי שהמתלון השתחרר מבית הסוהר (על המתלון נגזר מאסר למשך 13 חודשים והוא ריצה 9 חודשים).

דוד זה בשם נתי, איננו בעדי התביעה - המתלון נשאל **"נתי מספר בעדותו שלו במח"ש שהוא ראה אותך... נקרא לזה חדר מעוכבים בחדר שבו היית בלילה"** והמתלון משיב **"את נתי פגשתי בחוץ... מחוץ למבנה פגשתי אותו... לא דיברתי איתו.... ראיתי אותו שם בחוץ. אני הוא ראה אותי בפנים. הייתי על המזרן יושב"** (פרו' עמ' 172 שו' 11-24).

לגרסת המתלון כשראה את אותו דוד שוטר היה זה לאחר ששפכו עליו את המים החמים, והמתלון לא דיבר איתו ולא אמר לו מאומה (פרו' עמ' 173 שו' 18, 20, 22).

לשאלה מדוע לא אמר לו הוא משיב **"לא יודע. ככה"** (פרו' עמ' 174 שו' 4-5), ובהמשך מספר כי סיפר לו זאת רק שנתיים לאחר מכן באזכרה של סבו.

המתלון נשאל בחקירתו הנגדית בבית המשפט **"נכון שאמרו לך שאדון נתי אומר 'אני לא יודע על מה אברהם אומר שהוא אמר לי, הוא לא אמר לי, לא דובים ולא יער בגלל זה אתה כועס עליו, נכון?'"** והוא משיב **".. הוא העדיף לבחור צד"** (פרו' עמ' 510 שו' 13-16). מכאן אני למד כי אותו דוד שוטר נחקר במח"ש והמתלון אומר על אותו דוד כי הוא בחר צד, במובן זה שאין מדובר בצד של המתלון. כמו כן, לא הוגש ע"י ב"כ המאשימה מאומה מדבריו של דוד זה בחקירתו במח"ש, וחזקה כי אם היה בכך כדי לאשר את גרסת המתלון היתה המאשימה מגישה.

יד. המתלון מציין כי אחרים סיפרו לו על הנאשמים 1 ו-2 שהם מתעללים בעצורים (פרו' עמ' 114 שו' 1), ומציין כי הדברים נאמרים כאשר גם הוא מספר על מה שעשו לו (פרו' עמ' 114 שו' 3-4), ואומר כי מדובר הן במי שהיה איתו עצור באותו תיק והן אחרים (פרו' עמ' 114 שו' 6). בניסיון לקבל ממנו תשובה מי אלו האחרים, אמר המתלון **"אתה מסבך אותי פה עם אנשים"** והוסיף בהמשך **"זה גם אנשים מהשכונה"** (פרו' עמ' 114 שו' 13). למרות שחויב העד להשיב, הוא לא נתן תשובה ואמר שהוא מוכן לתת רק חלק מהשמות, ואלו לבסוף לא ניתנו.

10. את הגורמים אשר המתלונן טוען כי סיפר להם על האירוע, ניתן לחלק לשלוש קבוצות: **קבוצה אחת** - הינה גורמים חיצוניים הכוללים את ע.ת. 13 בא כוחו עימו נפגש יום לאחר האירוע בדיון המעצר, ע.ת. 12 בא כוחו של המתלונן בהמשך בהליך הפלילי, השוטר ממשטרת אשקלון, החובש ממשטרת אשקלון - מר סימון חטב, חובש שב"ס מכלא הדירים, רופאת המשפחה בקופת חולים ואחות שעבדה בקופת חולים. כמו כן, לטענתו שופטת בית המשפט בדיון המעצר ראתה את החבלות על פניו יום לאחר האירוע ואף שאלה אותו על כך.

ביחס לע.ת. 13, עורך הדין אשר ייצג את המתלונן בהליך המעצר יום לאחר האירוע, ראה הפירוט דלעיל, ולא אחזור על הדברים. קיים קושי לקבל את גרסת המתלונן לפיה הוא סיפר לבא כוחו, ואף מיד לאחר מכן הופיע בפנים נפוחות בדיון בבית המשפט, וקודם לכן בבית חולים, ואין כל זכר לכך במוצג כלשהו. על פני הדברים יש לתת אמון בהודעתו של ע.ת. 13, בא כוחו של המתלונן דאז, אשר הוגשה בהסכמה. עדות אמינה וסבירה זו שוללת את טענת המתלונן, ועורך הדין מכחיש כי יכול וסופר לו על אירוע שכזה.

ע.ת. 12 בא כוחו של המתלונן בהמשך ההליך הפלילי - היא אחת מעדי התביעה, ולא זומנה להעיד ע"י ב"כ המאשימה, ולכן ניתן להניח כי אין מאומה בדבריה בהודעתה במח"ש ביחס לאמירה של המתלונן לה אודות אירוע שכזה.

מובן כי ככל שפרוטוקול דיון המעצר היה משקף את אשר נטען ע"י המתלונן כי נאמר על ידי השופטת, ביחס לכך שפניו נפוחות, הרי שהיה הוא מוגש, ופרוטוקול שכזה לא הוגש, ואני למד כי אין מחלוקת שהפרוטוקול אינו משקף כל אמירה ביחס לחבלה כלשהי, או כוויה כלשהי.

השוטר ממשטרת אשקלון - אין כל ראיה אשר הוגשה ביחס אליו או לגרסתו.

החובש ממשטרת אשקלון מר סימון חטב מסר הודעה במח"ש (נ/8), ואומר מפורשות כי אילו המתלונן היה מספר לו היה רושם, והוא מתעד כל דבר, ואין מאומה במסמך כלשהו אשר מעיד כי נאמר לו דבר שכזה.

חובש שב"ס מכלא הדירים - לא הוגש כל מסמך אשר יכול לתמוך בגרסה כי המתלונן סיפר לו.

רופאת המשפחה בקופת חולים - לא הוגש כל מסמך אשר יכול לתמוך בטענה כי המתלונן סיפר לה או כי הדבר אף נרשם כפי שהמתלונן אומר מפורשות.

אחות אשר עבדה בקופת חולים - לא הוגש כל מסמך אשר יכול לתמוך בטענה כי המתלונן סיפר לה.

מכל האמור, מהקבוצה של הגורמים האובייקטיביים, חלקם מכחיש אמירות שאמר להם המתלונן, וחלקם האחר לא ציין מאומה במסמך כלשהו כפי שסביר שניתן היה לצפות שיעשה. הראיות הקיימות, והראיות אשר אינן קיימות ביחס לחלק מגורמים אלו, שוללות את גרסת המתלונן על כי סיפר את דבר המעשה הקשה הנטען לאותם גורמים.

לעניין זה חשיבות בשני מישורים - האחד הוא מישור מהימנות המתלונן ביחס לעצם טענתו כי סיפר לגורמים אלו - והאמור העומד בסתירה גמורה לגרסתו שולל באופן חזיתי את מהימנותו.

המישור השני הינו ביחס לעצם קרות הנטען ע"י המתלונן - שורה של גורמים בתפקידים שונים - עורכי דין, שופטת, חובשים, רופאה ואחות, אמורים היו לחזות בחבלות על פניו של המתלונן, או לרשום או להעלות את טענותיו כי שוטרים גרמו לכוויותיו, ומאומה איננו מוצאים במסמך כלשהו בקשר לכך.

ביחס לכוויות, אין מחלוקת כי כוויות היו על גופו של המתלונן, כך שעצם העובדה שרופאה או אחות חזתה בכוויות ואף טיפלה בהן, אינה תומכת בקבלת גרסתו של המתלונן, שכן המחלוקת הינה בשאלה האם כוויות אלו נגרמו ע"י הנאשמים 1 ו-2 כמתואר בכתב האישום, או שמא הן תוצאת מים חמים אשר נשפכו על המתלונן בנסיבות עלומות עובר למעצרו, כפי גרסתו הראשונה של המתלונן.

הקבוצה השניה של הגורמים להם טוען המתלונן כי סיפר קרות הארוע, הינה חבריו - ע.ת. 3 אשר נעצר עימו והעיד בבית המשפט, ע.ת. 2 אשר נעצר עימו, והחבר השלישי מר יוסי מוגוס אשר גם הוא נעצר עם המתלונן, וכל הנראה לא אותר.

תחילה ביחס לע.ת. 2 ולחבר השלישי אשר גם הוא נעצר עם המתלונן וגם הוא לא אותר - מובן כי עדותם וגרסתם יכולה היתה להיות רלבנטית, שכן הם חזו במתלונן עובר למעצרו, הם נסעו עימו ברכב לאותה חנות תכשיטים אשר המתלונן, בתחילה אמר כי בא למכור שם תכשיטים שמצא קודם לכן, ולאחר מכן אישר שגנב את התכשיטים הללו.

אין בפני אינדיקציה ביחס לשאלה האם החבר השלישי שנעצר עם המתלונן, אשר כלל לא נרשם כעד תביעה נחקר. מדובר בעד אשר הינו אחד משלושת חבריו של המתלונן, אשר היו עימו ברכב, נעצרו ונחקרו. מהמזכר ת/42 עולה כי החוקר ע.ת. 15 קיבל מהמתלונן את מספרי הטלפון של חבריו שנעצרו עימו, על פי מזכר זה האחד מהם, יוסי ניתק לו את הטלפון ולא ענה יותר גם לאחר שנשלח לו מסרון, וכך גם השני ליאור (ע.ת. 2), גם הוא ניתק את הטלפון ולא ענה יותר גם אחרי שנשלח לו מסרון. אני למד כי ע.ת. 2 נחקר לבסוף אולם ב"כ המאשימה ויתרו על העדתו בטענה כי לא אותר.

ביחס לע.ת. 3 - כפי שפורט לעיל, עדותו לוקה בסתירה מהותית עם עובדה אשר אין לגביה כל מחלוקת - טוען הוא כי ראה רופא אשר בדק את המתלונן בתחנת המשטרה, ולא כך הוא. זאת ועוד, הוא מוסיף ואומר כי הרופא אמר שהמתלונן כשיר למעצר. ואולם, באותו מקום בו היה ע.ת. 3 יחד עם המתלונן, תחנת המשטרה ברחוב באזל בבאר שבע, לא נבדק המתלונן ע"י רופא, לא היתה קביעה שהמתלונן כשיר למעצר, ובדיקות כאמור ככל שבוצעו, בוצעו אך ביום למחרת בתחנת אשקלון, אשר אליה כלל לא הגיע אותו ע.ת. 3 כעצור. על פי עדותו של ע.ת. 3 הוא ראה את המתלונן כאשר החוקר שחרר אותו, וחקרו אותו רק בתחנת באזל, ומיד בתום החקירה הוא ראה את המתלונן **"הוא עמד מולי באותו רגע ששחרר אותי החוקר"** (פרו' עמ' 423 שו' 20 וכן ר' שו' 19-7 לעמ' זה).

ע.ת. 3 אשר נעצר עם המתלונן, ואשר טוען כי שמע צעקות קודם לכן, טוען כי ראה את המתלונן מיד לאחר האירוע הנטען, כאשר ע.ת. 3 סיים את החקירה שנחקר בתחנת באזל, ושחרר שם. דהיינו ביום האירוע ולפני שהגיע המתלונן לבית חולים. מכאן, שלא יכול היה הוא לראות רופא אשר בודק את המתלונן וקובע כי הוא כשיר למעצר, שכן אין מחלוקת שאף רופא לא ראה את המתלונן בתחנת באזל עצמה.

אמנם לא הוגש כל מסמך ביחס לע.ת. 2 אשר גם הוא נעצר יחד עם המתלונן וע.ת. 3 באותו אירוע מיום 22.8.11, ואולם, הוצג לע.ת. 3 כי ע.ת. 2 נשאל ואמר כי לא היו צרחות ולא היה כלום, לעומת צעקות ששומע ע.ת. 3 לטענתו וכך נשאל - **"תגיד לי, איך זה שליאור אומר מפורשות כי הוא נשאל על זה, לא היו צרחות, לא היה רעש, לא היה כלום"** והוא משיב **"אני שמעתי"** (פרו' עמ' 421 שו' 27-29).

כמו כן, על פי גרסת ע.ת. 3 הצעקות שהוא שמע לטענתו בתחנת המשטרה היו כמה דקות לאחר שהפרידו בינו לבין המתלונן, וגרסת המתלונן מדברת על לוח זמנים שונה לגמרי. ככל שמדובר בצעקות אך מהאירוע הראשון הנטען ע"י

המתלונן, ייתכן שמדובר היה בכמה דקות, אך האירוע האחר הנטען הינו זמן רב לאחר מכן, לטענת המתלונן.

הקבוצה השלישית - בני משפחתו של המתלונן, הכוללים את אמו, אחותו הגדולה או אחיותיו (הדבר לא ברור מהמתלונן), אחיינו ע.ת. 4, ודודו (או בן דודו) שוטר בשם נתי.

ביחס לאמו ואחותו הגדולה או אחיותיו, אין כל ראיה או אינדיקציה לחקירתם במח"ש אודות דברים אשר המתלונן טוען שסיפר להן בזמן אמת, מיד עם שחרורו. ככל שנחקרו, הרי שאין הן מופיעות כעדות תביעה. בהעדר כל ראיה, ולאור החזקה כי אילו היתה ראיה תומכת בידי המאשימה הרי שהיתה מגישה אותה, הרי שגרסת המתלונן אינה יכולה להיות נתמכת במי מהן.

ביחס לשוטר בשם נתי, אשר המתלונן טוען כי סיפר לו שלא בזמן אמת למרות שאותו אחד ראה אותו ביום האירוע, הרי שלא הוגש מאומה, ושוב המסקנה מכך היא שאין כל אינדיקציה התומכת בגרסת המתלונן.

אשר לעדות האחין ע.ת. 4 - לטענתו הוא צילם את התמונות ת/1 - ת/3, וזאת כשבוע לאחר האירוע, לאחר שהמתלונן שוחרר, ובעקבות המלצה של אחות קופת החולים. אין בפנינו כל אינדיקציה כי לאחות קופת חולים נאמר כי שוטרים עשו זאת, וסביר היה כי הדבר היה מקבל ביטוי במסמך כלשהו.

בנוסף לשלוש קבוצות אלו קיימת גם קבוצה כללית נוספת של כאלו אשר המתלונן אומר שסיפרו לו על אלימות של נאשמים 1 ו- 2, וזאת תוך כדי כך שגם הוא מספר להם על האירוע שלו, והמתלונן לא פירט את שמותיהם.

11. במפורט לעיל פורטו שורת נתונים המצביעים על העדר מהימנות עדות המתלונן וגרסתו, סתירות פנימיות וסתירות חיצוניות אל מול מסמכים, עדויות ואל מול העדר עדויות, אשר גם להן משמעות.

המסקנה מכל האמור הינה כי מדובר בעדות מגמתית, עדות שאינה קוהרנטית ואינה אמינה. כאשר הוצב המתלונן אל מול קשיים בגרסתו, סתירות פנימיות וחיצוניות, וכלל הבעיות העולות ממנה, לא נתן הוא תשובות מניחות את הדעת, ולעיתים שינה מגרסתו.

האמור לעיל אינו מפרט את כלל האינדיקציות להעדר המהימנות, ב"כ הנאשמים הוסיפו על כך בסיכומיהם, אינני מוצא מקום להרחיב מעבר לאמור לעיל, ודי באמור לעיל כדי לשלול את האפשרות לקבוע ממצא עובדתי על בסיס גרסת המתלונן.

עדות המתלונן הינה המרכז של התשתית הראייתית בפרשת התביעה. על כך אין מחלוקת וזוהי גם טענת ב"כ המאשימה. העדר המהימנות באופן כה בולט, בשורת נושאים, וגם בסתירה אל מול ראיות חיצוניות, מביא למסקנה כי מרכז התשתית הראייתית נשמט, ואינו יכול להביא למסקנה התומכת בנטען בכתב האישום.

תיאור המעשה המפורט בכתב האישום, והמפורט בגרסאותיו של המתלונן, הינו תיאור של מעשה קשה וחמור ביותר. מעשה כה חמור נטען של אנשי חוק אל מול נחקר חסר ישע, מחייב זהירות בבחינת עדותו וגרסתו של מי שטוען כי מעשה כה קשה נעשה כנגדו, במובן זה שקושי בהבאת גרסה קוהרנטית וסדורה הינו ברור, ויכול לנבוע לעיתים מחומרת מעשה אשר נעשה כנגד מתלונן. בענייננו, גם לאחר שבחנתי את עדות המתלונן בשים לב לזהירות המתבקשת כאמור, עדיין, לאור המכלול המפורט לעיל, מסקנתי היא כי העדות לא רק שלוקה באי דיוקים כאלה ואחרים, אלא זוהי עדות

שאינה מהימנה כלל, ושורת הסתירות הפנימיות והחיצוניות ושינוי הגרסה, אינה יכולה לאפשר קבלתה.

בהקשר זה, אני מוצא לנכון להתייחס לטענת ב"כ המאשימה, בשאלה שהעלו והיא - מהו המניע שיכול להיות למתלון לספר סיפור מעשה כה קשה. לכך יש להשיב כי בהליך הפלילי מסקנות נקבעות על סמך ראיות המובאות בפני בית המשפט, או על סמך העדר ראיות, אשר גם לכך יש משמעות. שאלת קיומו או העדרו של מניע כזה או אחר, יכולה לעיתים לתרום לתמונה הכללית המוסקת ממכלול הראיות אשר בפני בית המשפט, ואולם, קיומו או העדרו של מניע איננו בבחינת ראיה אשר על סמכה אנו נקבע קביעות מעל לספק סביר. על בית המשפט לבחון את הראיות ולהגיע למסקנה האם כפועל יוצא מהן הוכחה אשמת נאשם מעל ספק סביר. את אשר בליבו של אדם, ומחשבותיו ורצונותיו, ניתן להסיק אך מראיות חיצוניות.

שאלת המניע הינה שאלה אשר ניתן להפנות גם לנאשמים לאור מה שמיוחס להם, ואינני מוצא מקום להרחיב בעניין זה. לא שאלת המניע מצד זה ולא שאלת המניע מצד זה, צריכות להביא למסקנה ראייתית בתיק זה. הראיות ומהימנותן הן שצריכות לעמוד במרכז של מסקנה.

עדויות ע.ת. 23 ו-24 - אשר הוספו כעדי תביעה במהלך פרשת התביעה

12. בשלב מסוים, לאחר שכבר היתה פרשת התביעה בשלב מתקדם, ולאחר שהעיד המתלון והעידו עדים נוספים, הוגשה ע"י המאשימה בקשה לתיקון כתב האישום על דרך הוספת שני עדים, עדי תביעה 23 ו-24. בבקשה נכתב כי לידעת המאשימה הובא, באמצעות המתלון, אשר שמע על כך באקראי, דבר קיומו של עד נוסף, אשר שירת כשוטר בתקופה הרלבנטית ואשר פגש את המתלון פעמיים - עם הגיעו לתחנת המשטרה מיד לאחר מעצרו, וכן עם שובו מבית החולים לאחר שטופלו כוויותיו, וכי שוטר זה שמע מפי המתלון בסמוך לאחר האירוע אודות המעשים המתוארים בכתב האישום. עוד צוין בבקשה כי המתלון כלל אינו זוכר שפגש את זה בתחנת המשטרה, ממילא אינו זוכר את תוכן שיחתם, ומשכך, לא היה בידי המאשימה להביאו עד כה.

לאחר שהתקבלו תגובות הנאשמים ניתנה החלטה לפיה הותר תיקון כתב האישום על דרך הוספת שני עדי התביעה - ע.ת. 23 מר אבי אמביה וע.ת. 24 מר שלמה אלמו אשטיה, אשר הוא השוטר האמור בבקשה. לאור התיקון האמור, המתלון הושב לדוכן העדים והעיד שוב.

בתחילה גרסת המתלון בהקשר זה הינה לכאורה ברורה - המתלון אומר בהודעתו מיום 9.8.15 (ת/10) אשר הוגשה חלף חקירה ראשית נוספת, כי הוא התקשר לבחור בשם אברהם אמביה, חבר שלא דיבר איתו הרבה זמן, ואשר אמר לו שיבוא לשכונה וישבו לדבר קצת. המתלון הגיע אליו והם נפגשו ובשלב מסוים ישבו על ספסל, וחבר זה הוא שותפו של המתלון לעבירה שבגינה שניהם היו בבית סוהר ומאז כמעט ולא היו בקשר. אותו חבר החל לשאול את המתלון מה קורה עם המקרה אשר קרה לו, והמתלון סיפר לו שהוא נמצא בשלב ההוכחות. באותו שלב הגיע למקום אחיו של אותו חבר, ושמו של האח הוא אבי (לחבר קוראים אברהם ולאחיו של החבר אבי). בשלב זה, תוך כדי שיחה של המתלון ואברהם על המשפט, אומר אחיו של החבר - אבי, למתלון, שהוא שמע על המקרה של המתלון משוטר מג"ב, ושוטר זה סיפר לו על המקרה של המתלון. בשלב זה המתלון אומר לאבי "שמע אתה יכול להשיג את הבן אדם הזה?" ושאלו מה שמו, והוא אמר ששמו שלמה, ואז אבי שלח הודעה לאותו שלמה, אשר שלח לו מספר טלפון, אבי התקשר אליו מהטלפון שלו, בשיחת טלפון מוקלטת (אשר הוגשה - ת/11). המתלון נשאל בחקירתו במח"ש האם לפני שאבי הגיע ידע המתלון שהוא שמע על הסיפור של המתלון מהשוטר שפגש בבית החייל והוא משיב "לא, לא

ידעתי. אם הייתי יודע אז הייתי מנסה מזמן לאתר את הבן אדם הזה. אני פעם ראשונה שמעתי על זה באותו יום מאבי" (ת/10 ש' 98-97). ואז מספר המתלון כי אותו שלמה אמר לאבי שהוא בא אחרי המקרה ושמר עליו אחרי המקרה, ואבי אמר למתלון שיש בעיה בבית המשפט ושאל אם יוכל להעיד. המתלון אומר **"אני לא זוכר את הבן אדם הזה בכלל. את שלמה, שלמה אמר שלא רציתי לספר מה קרה והייתי מפוחד והוא התעקש ושאל כמה פעמים מה קרה ואז סיפרתי שנשפך עלי קומקום ולא האמין לי הוא התעקש שאספר לו ואז הוא אמר לי "אנחנו חבשה", אנחנו אתיופים כאילו, והתעקש שאספר את האמת ובסוף סיפרתי לו שהקצין שפך עלי מים וגם ציון היה שם וראה. זה מה שהוא סיפר לי בשיחה שאני סיפרתי לו"** המתלון נשאל **"אתה זוכר שסיפרת לו"** והוא משיב **"אני אומר לך את האמת, אני מנסה להיזכר ואני לא זוכר אותו"** (ת/10 ש' 116-104). ונשאל שוב אם הוא זוכר שאותו שלמה שמר עליו ואת השיחה שהיתה ביניהם לפי דברי שלמה מיד אחרי האירוע, ומשיב בשלילה, ובהמשך אומר שהוא אינו מכיר את שלמה (ת/10 ש' 123-117). בהמשך מספר המתלון כי ביום חמישי באותו השבוע שדיבר עם אותו שלמה בפעם הראשונה בטלפון, היה אירוע של חבר שהתחתן, ובמהלך האירוע משהו תפס אותו ביד - **"הסתכלתי עליו וזה היה שלמה. הוא אמר לי לבוא החוצה ויצאנו החוצה, אמר לי שהזמינו אותו ממח"ש, אמרתי לו "שמע, לך תגיד את האמת" וזהו חזרנו לאירוע ומאז לא דיברנו"** (ת/10 ש' 137-132). בתשובה לשאלה כיצד זיהה את שלמה הוא משיב כי באותו יום בו היתה השיחה בטלפון אבי יצר קשר עם שלמה דרך הפייסבוק ואז הוא ראה את תמונתו, ואבי גם אמר לו להסתכל בתמונות כדי לראות אם הוא זוכר אותו, והמתלון לא זכרו.

המתלון נשאל בחקירתו הנגדית שוב ושוב האם הוא מכיר את שלמה, האם היה לו קשר עם שלמה, האם הוא זוכר שראה אותו או זוכר שדיבר איתו, ותשובותיו שליליות. על פי גרסתו הוא מעולם לא פגש באותו שלמה. הוא נשאל מפורשות **"בן אדם חדש נכנס לחיים שלך? ומשיב "בדיוק"**. (פרו' עמ' 495 ש' 7-6 ור' פרו' עמ' 494). שלמה הינו ע.ת. 24.

המתלון אף נשאל לגבי אותו רגע שהוא ראה את שלמה בפייסבוק, באותו מעמד שבו נפגש עם החברים כמה ימים קודם לכן - **"אתה שאתה רואה אותו בפייסבוק אתה מבחינתך זאת הפעם הראשונה שאתה רואה את הבן אדם הזה בפייסבוק נכון"** והוא משיב **"נכון"**. וממשיך ונשאל **"כשאתה רואה אותו בחתונה והוא תופס לך את היד ואתם יוצאים החוצה זאת הפעם הראשונה שאתה רואה אותו פנים מול פנים נכון?"** " והוא משיב בחיוב. (פרו' עמ' 497 ש' 8-1). ובהמשך נשאל שוב **"אתה מבחינתך עד לחתונה מעולם לא ראית את האיש הזה"** והוא משיב **"מבחינתי כן"**. (פרו' עמ' 497 ש' 14-13). המתלון הודיע על כך לב"כ המאשימה, לאחר שיחת הטלפון.

המתלון מעומת בחקירתו הנגדית עם הקושי העולה מכך שמחד הוא אומר שלא ראה את אותו שלמה השוטר אף פעם, ומנגד, מופיע אותו שלמה שמספר כי דיבר איתו בתחנת המשטרה ביום האירוע, ותשובתו של המתלון היא **"אולי יש עוד דברים שאני לא זוכר. אולי יש עוד עדים שאני לא זוכר"** (פרו' עמ' 500 ש' 22), כאשר קודם לכן שוב אומר המתלון באופן מפורש כי אינו זוכר את אותו שלמה.

המתלון נשאל לגבי הטענה של שלמה כי המתלון הראה לו תמונות באותו יום של האירוע הנטען כשהמתלון חזר מבית החולים, ואומר כי לא היו לו תמונות. המתלון נשאל שוב ושוב ואומר כי לא היו לו תמונות (פרו' עמ' 501 ש' 22-10).

זאת ועוד, המתלון נשאל ומאשר כי כשהוא חזר מבית החולים הוא חזר עם תחבושת, והכוויות היו מכוסות בתחבושת (פרו' עמ' 501 ש' 31-23).

המתלון נשאל מפורשות מה היה יכול להיראות אילו היה מוריד את חולצתו כאשר חזר מבית החולים, והאם **"כל מה שהייתי רואה זאת תחבושת, נכון?"** והוא משיב בחיוב. (פרו' עמ' 502 שו' 4-27). וחוזר ומאשר כי מי שראה אותו באותו זמן לא היה יכול לראות את הכוויות ו**"הוא היה יכול לראות מקסימום את התחבושת"** (פרו' עמ' 503 שו' 1-3). בשלב זה מעומת המתלון עם גרסת אותו שלמה אשר אומר שראה את כוויותיו של המתלון ללא תחבושת ותשובתו **"זה כבר בעיה שלו"** בהמשך שב ואומר **"הייתי עם תחבושת"** (פרו' עמ' 503 שו' 5-9).

עד כאן אנו רואים כי גרסת המתלון הינה שהוא מעולם, עד לפגישתו עם שלמה (ע.ת. 24) בחתונה ימים ספורים לאחר אותה שיחת טלפון שעשה עימו, והכל במהלך סוף יולי - תחילת אוגוסט 2015, כשההליך הנוכחי בעיצומו, הוא מעולם לא פגש בשלמה, לא שוחח עימו, איננו מכיר אותו, ואיננו זוכר אותו.

שני פרטים חשובים נוספים הינם כי המתלון אומר מפורשות כי ביום האירוע 22.8.11 לא היו למתלון תמונות כלשהן, ונתון נוסף הינו כי לאחר שחזר המתלון מבית החולים היו על כוויותיו תחבושות כך שכל מי אשר היה מסתכל על גופו גם אם היה המתלון מרים את חולצתו, כל שהיה רואה אלו תחבושות ולא היה רואה כוויות.

מצאתי לנכון לפרט את האמור לעיל, הואיל ויש לו השלכה בשני מישורים, המישור האחד הינו מהימנות המתלון עצמו, אשר למרות שברור לו שמדובר במי אשר הוא לא פגש בו מעולם, המתלון למרות זאת מעוניין שאותו אחד יבוא להעיד, והמישור השני, הינו מהימנות עדותו של אותו שלמה ע.ת. 24, אשר גרסתו אינה מתיישבת עם הנתונים האמורים.

תחילה לשאלת המהימנות של המתלון - המתלון אומר מפורשות בבית המשפט **"כן אני זוכר שלא פגשתי אותו"** (פרו' עמ' 572 שו' 32). אמירה זו הינה אמירה פוזיטיבית, אין זאת אך אמירה הקשורה בהעדר זיכרון, אלא המתלון אומר באופן פוזיטיבי שהוא זוכר שלא פגש כלל את אותו שלמה (ע.ת. 24) ביום האירוע. יודגש, כי המתלון לא הזכיר את אותו שלמה באף שלב קודם, לא במי מהודעותיו במח"ש, ולא בעדותו בבית המשפט. ואולם, למרות זאת, מדברי המתלון עולה כי הוא היה מעוניין שעד זה יבוא להעיד.

מצב דברים בו מי אשר יודע שעד מסוים טוען טענה שאינה נכונה, ולמרות זאת מעוניין שעד זה יגיע להעיד, מביא למסקנה כי הלך רוחו של המבקש אינו מתיישב עם ירידה לחקר האמת. בעצם העובדה שהמתלון יודע על כך שהעד אינו יכול להעיד על אירוע שאירע, שכן, המתלון זוכר שלא פגש באותו עד, יש כדי להשליך באופן מהותי על מהימנות המתלון עצמו, שכן במצב דברים זה היה על המתלון שלא להיות מעוניין בהעדתו.

קעת לגרסת ע.ת. 24 - גרסת ע.ת. 24 מפורטת לעיל, ולפיה הוא היה אותה עת במשמר הגבול והיה במשמרות בבילוש באר שבע, ראה את המתלון בתחנת המשטרה, שמע צעקותיו, ראה את המתלון יורד מהקומה העליונה ונאשם 1 אומר לנאשמים 3 ו-4 לקחתו לבית חולים, ולאחר ששב, סיפר לו לבסוף המתלון כי נאשם 1 שפך עליו מים חמים. ע.ת. 24 ראה תמונות של הכוויות כבר ביום האירוע לאחר שהמתלון חזר מבית החולים, ובנוסף ראה **"כוויה בצבע לבן נפוח כזה"**.

בנוסף להתרשמות כי עדות ע.ת. 24 אינה מהימנה, כושלת עדותו בשלושה כשלים מרכזיים הסותרים ראיות חיצוניות ועובדות אשר הלכה למעשה אין עליהן מחלוקת - ראשית, אין מחלוקת, המתלון מאשר זאת, ע.ת. 4 מעיד על כך, ואין כל מחלוקת, כי התמונות צולמו רק כשבוע לפחות לאחר מועד האירוע. המתלון אומר מפורשות כי כאשר שב מבית החולים לא היו לו תמונות כלשהן. משכך, טענת ע.ת. 24 כי ביום האירוע ראה תמונות שצולם בהן המתלון, אינה

מתיישבת עם עובדות אלו. שנית, כמפורט לעיל, שעות המשמרת של ע.ת. 24 מאוחרות לשעות האירוע הנטען. ולבסוף, ע.ת. 24 לא יכול היה לחזות בכוויה כי אם בתחבושת בלבד. המתלונן שב מבית החולים כשכווייתו חבושות, והוא עצמו מאשר מפורשות כי כל שניתן היה לחזות על גופו הינן תחבושות. ולפיכך, אמירתו של ע.ת. 24 כי חזה ב"כוויה בצבע לבן נפוח", אינה יכולה להתיישב עם האמור. מכל האמור, לאור ההתרשמות הישירה, והסתירות אל מול ראיות חיצוניות ועובדות אשר אינן במחלוקת, אין לתת אמון בגרסתו של ע.ת. 24.

אינני מוצא מקום להרחיב ביחס לעדותו של ע.ת. 23, שכן המרכז בתוספת הראייתית אשר התבקשה הינו בעדותו של ע.ת. 24, ואינני מוצא כי יש בעדות ע.ת. 23 כדי להוסיף או לגרוע מהמסקנות דלעיל ביחס לע.ת. 24.

עדות ע.ת. 5

13. ע.ת. 5 הינו עד מדינה לכל דבר ועניין. יאמר כבר עתה כי תמיהה עולה מהניסיון של ב"כ המאשימה שלא להגדירו ככזה, ואין בניסיון זה כדי למלט את היחידה החוקרת במח"ש מהבעייתיות בכך שמגויס עד מדינה באופן שבו גויס עד זה, תוך התעלמות ואי קיום הכללים שנקבעו ע"י היועץ המשפטי לממשלה בעניין זה.

הודעתו של ע.ת. 5 כוללת שני חלקים השונים בתכלית. חלק ראשון בו אין הוא זוכר למעשה מאומה אודות החקירה אשר חקר את המתלונן ביום האירוע הנטען, דהיינו למעלה משלוש שנים קודם לחקירתו של ע.ת. 5 במח"ש (ת/49 - אשר הוא חקירתו מיום 30.12.14).

לאחר הפסקה שנעשית בחקירה (ת/49 ש' 549) לפתע נזכר ע.ת. 5 בפרטים שונים ביחס למתלונן וביחס ליום האירוע, ואומר מפורשות כי "**... בזמן החקירה הראשונה של אברהם הוא לא היה חבול**" (ת/49 ש' 551). עוד אומר ע.ת. 5 כי המתלונן לא היה בחקירה השניה במצב שהיה בחקירה הראשונה (ת/40 ש' 568-569), לא ידע מה בדיוק קרה למתלונן בין החקירה הראשונה לחקירה השניה - "**אבל היתה לי תחושה לא טובה**" (ת/40 ש' 576). עוד אומר ע.ת. 5 כי הוא זוכר שנאמר לו כי הנאשם 1 הוא זה שרוצה שע.ת. 5 ייקח עדות מהמתלונן (ר' הציטוטים לעיל).

רואים אנו שינוי מהקצה אל הקצה של דברי ע.ת. 5 בהודעתו במח"ש ת/49, לפני ההפסקה ולאחריה.

העובדות אשר טען להן בחלק השני של הודעתו, לאחר ההפסקה, הינן עובדות מהותיות, חשובות, ומרכזיות, שכן הן קשורות לשני עניינים מרכזיים - האחד מצבו של המתלונן בזמן החקירה הראשונה של המתלונן, אשר על פי גרסת המתלונן היא בוצעה לפני ששפכו עליו מים חמים כטענתו, והשני, הינו כי היה זה הנאשם 1 אשר ביקש מע.ת. 5 לבצע את אותו שיבוש חקירה נטען, שהוא על פי טענת המאשימה בבחינת לקיחת "**עדות הלבנה**", כהגדרת ב"כ המאשימה, דהיינו כי ייקח מהמתלונן עדות, אשר תנקה את היחידה החוקרת מחשד לכך שבוצע המעשה הנטען.

מכאן, שקיימת חשיבות לבחינת התהליכים אשר הביאו לשינוי מהקצה אל הקצה בעדות ע.ת. 5, לצורך בחינתה ובחינת מהימנותה, ומובן, כי כאשר מדובר בעד מדינה הרי שבחינת עדותו צריכה להיות בהתאם לכללים הברורים והידועים, הכוללים בין היתר תוספת ראייתית בדמות סיוע.

מסקנתי הינה כי לא יכולה להיות מחלוקת שע.ת. 5 הינו עד מדינה, ותיאור השתלשלות העניינים להלן מצייר תמונה מדאיגה ביחס להתנהלות היחידה החוקרת במח"ש בגיוסו כעד מדינה, ופעולת היחידה החוקרת במח"ש, בניגוד לנוהל אשר נקבע ע"י היועץ המשפטי לממשלה.

על אשר אירע במהלך אותה הפסקה בחקירת ע.ת. 5, אשר לאחריה חל שינוי בעדותו כאמור, הפרטים הידועים לנו חלקיים בלבד, אך גם מהחלק הידוע עולה בעייתיות.

ת/36 הינו מזכר אשר נערך ע"י ראש צוות החקירה ע.ת. 14, במסגרתו נכתב: **"היום במהלך החקירות שוחחתי עם הנדון, הן במרפסת מח"ש והן בשירותים. הנדון שאל מספר פעמים כיצד ניתן לעזור לו. לשאלתי הנדון מסר כי זכר שאברהם הגיע ללא פציעות ובעדות הנוספת היה פצוע. כמו כן, העדות הנוספת נלקחה לבקשתו של אורן סבג, ולא ברור לו מה תכליתה, לשיטתו הדבר היה מוזר למשהו לא תקין. הנדון ביקש הקלות תמורת כל הידוע לו לאור בקשתו הוכנס הנדון למר משה סעדה. משה סעדה אישר כי כנגד מסירת המידע לא יוגש כנגד אריאל כתב אישום ובלבד ויצא דובר אמת בבדיקת פוליגרף".**

המיוחס לע.ת. 5, והעולה מדבריו אשר נמסרו במרפסת ובשירותים (!) של מח"ש, לראש צוות החקירה, דברים שאינם מוקלטים וכל שיכולים אנו ללמוד לגביהם נובע מהמזכר ת/36 שערך ע.ת. 14, הינו כי החדש הוא ש.ע.ת. 5 שיבש מהלכי חקירה לאחר שקיבל לכך הוראה, ועל פי דברי ע.ת. 5, העדות הנוספת, אשר היא אותה פעולת שיבוש, המוגדרת ע"י ב"כ המאשימה **"עדות הלבנה"**, בוצעה לבקשתו של מר אורן סבג, הנאשם 1.

ב"כ המאשימה טוענים כי אין מדובר בעד מדינה, שכן אין מדובר בשותף לדבר עבירה, הואיל וע.ת. 5 לא היה שותף לעבירות שביצעו הנאשמים, והוא הוחשד בשיבוש הליכי חקירה באמצעות גביית "עדות הלבנה".

טענה זו אינה מתיישבת לא עם העובדות כפשוטן, וגם לא עם העולה מחקירתו המלאה של ע.ת. 5. העובדות כפשוטן הן כי ע.ת. 5 הוחשד, ואף אמר מפורשות באותה **"הפסקת סיגריה"**, כי לבקשתו של **הנאשם 1** נגבתה **"עדות הלבנה"**. מכאן, ש.ע.ת. 5 הוחשד בכך שלבקשת נאשם 1 ביצע שיבוש הליכי חקירה, דהיינו כי היתה שותפות מלאה בין נאשם 1 לע.ת. 5 לביצוע עבירת שיבוש הליכי החקירה.

מי אשר נטען כי לבקשתו שלו בוצע שיבוש הליכי חקירה, וודאי שנחשב הוא, לכל דבר ועניין, כשותף מלא לביצוע העבירה של שיבוש הליכי חקירה. אם ע.ת. 5 נחשד, ואף אומר מפורשות, כי נאשם 1 הינו מי שלבקשתו הוא ע.ת. 5 מבצע גביית עדות שהיא בבחינת שיבוש מהלכי חקירה, הרי שמדובר בשותפות מלאה וברורה בין הנאשם 1 לבין ע.ת. 5. הנאמר כי מי אשר לבקשתו מתבצע שיבוש, ומי שבפועל מבצע את השיבוש אינם שותפים? (ההתייחסות הינה לשיבוש הנטען, וייתכן כי אין כל ראייה לכך שאכן היה שיבוש כאמור).

מכאן שטענת ב"כ המאשימה על כי אין מדובר בעד מדינה הואיל ולא מתקיימת הגדרת שותף לדבר עבירה, קורסת ואינה מתיישבת עם העובדות כפשוטן. נוסף כי כתב האישום מייחס עובדה זו לנאשם 1, בסעיף 15, בכך שנטען בו כי נאשם 1 נתן את ההוראה לגבות את העדות. אם כך, עד מדינה לא רק בענין חשד שלא הגיע לכתב אישום, אלא לחשד שמצוי בו. אין כל חשיבות לשאלה האם בסופו של דבר לכשהוגש כתב האישום, גם יוחסה לנאשם 1 עבירת השיבוש, שכן עסקינן במצב הדברים במועד בו נכרת הסכם עד המדינה ובעובדות כתב האישום.

ת/36 הוא מזכר המעיד על כריתת הסכם עד מדינה. ניתנה לשותף לעבירה הבטחה כי לא יועמד לדין. הסכם זה, באופן שנכרת אינו מתיישב עם הליך חקירה תקין, ואינו מתיישב עם נוהל ברור של היועץ המשפטי לממשלה, לעניין חתימת הסכמים שכאלו. ר' הנחיית היועץ המשפטי לממשלה מיום 30.8.2005 - הנחיה מס' 4.2201 (50.031).

זאת ועוד, מעבר לעובדות כפשוטן, הרי ש.ע.ת. 5 נחקר גם על שותפות בביצוע שאר העבירות, הגם שאין הדבר נזכר

בכותרת ההודעה ת/49, שהוא נוסח האזהרה.

מצאתי לנכון להרחיב בעניין זה, שכן לדבר חשיבות בשני היבטים - ראשית, בהיבט המרכזי, של המשקל, המעמד, והמהימנות, של עדות ע.ת. 5 הן בבית המשפט והן בדבריו בהודעתו ת/49. זהו עד תביעה.

שנית, ביחס להתנהלות הבעייתית, ויש להוסיף, המדאיגה, של היחידה החוקרת אשר ביצעה את החקירה בתיק זה.

הפסקה המכונה "הפסקת סיגריה", במהלכה מבוצע מהלך קריטי ביחס לעדותו של ע.ת. 5 וביחס לכלל החקירה, מהלך אשר מבוצע בניגוד לכללים ברורים ביחס לניהול חקירה ותיעודה, ובניגוד להנחיה בכתב של היועץ המשפטי לממשלה, אשר מטרתה הסדרה של חתימת הסכמי עדי מדינה, לאור הבעייתיות הכרוכה בהם.

חלק זה של החקירה כלל איננו מתועד למעט אותו מזכר ת/36, אשר על פני הדברים ברור שאינו כולל את כל הפרטים. לא זו אף זו, העדר התיעוד אודות הדברים שנאמרו בהפסקה, מתיישב עם הפתיח של דברי ע.ת. 5 כאשר שב מההפסקה, דברים אשר מעלים סימני שאלה רבים.

הכיצד זה מי אשר במהלך ההפסקה מפרט דברים כאמור בת/36, נפגש עם ראש צוות החקירה ועם סגן ראש מח"ש, מקבל הבטחה שלא יוגש נגדו כתב אישום, והופך לעד מדינה, פותח הוא את המשך עדותו לאחר הפסקה זו במילים **"ישבתי עם עצמי קצת..."**?

ברור כי ע.ת. 5 לא **"ישב עם עצמו"** באותה הפסקה, אלא ניהל שיח ושיג, דין ודברים, עם ע.ת. 14, במרפסת ובשירותים, ועם סגן ראש מח"ש, וניתנה לו הבטחה מפורשת כי לא יועמד לדין אם ימסור מידע.

על פני הדברים בולטת אי האמינות של הדברים שנאמרו בחלק השני של חקירת ע.ת. 5 במח"ש, לאחר ההפסקה. הפתיח לפיו ע.ת. 5 אומר כי ישב עם עצמו, כאשר יודעים אנו שלא ישב עם עצמו אלא כרת הסכם עד מדינה, פתיח זה מעמיד בספק רב ויוצר תמונת העדר מהימנות להמשך הדברים, וברור כי פתיח שכזה מטרתו היא הסתרה של הסכם כאמור.

בעדותו בבית המשפט אומר ע.ת. 5 כי אינו זוכר את הודעתו במח"ש - **"לא זוכר את ההודעה מלפני שנה"** (פרו' עמ' 1206 שו' 2). הוא שב על כך בהמשך, וכשנשאל שאלות ספציפיות ואומר **"אני לא זוכר את החקירה"** (פרו' 1206 שו' 16). גם ביחס לחקירה אשר חקר את המתלונן אומר ע.ת. 5 כי אינו זוכר אותה (פרו' 1208 שו' 24 ושו' 30). בדיון נשאל ע.ת. 5 האם הוא זוכר מי אמר לו לחקור את המתלונן, והוא אינו זוכר (פרו' עמ' 1211 שו' 9-4).

ע.ת. 5 גם אומר שממילא לא היה על מה להגיש נגדו כתב אישום אז אין כל עניין של חסינות (פרו' 1213 שו' 28-32). וגם הוסיף בהמשך כי לא קראו לו לבדיקת פוליגרף וגם לא התנגד לכך (פרו' עמ' 1214 שו' 1-5).

ע.ת. 5 אינו זוכר שנפגש עם סגן ראש מח"ש (פרו' עמ' 1218 שו' 29-32).

ע.ת. 5 מאשר כי אמרו לו במהלך החקירה כי הוא איננו מעניין אותם, ומה שמעניין אותם זה הנאשם 1 (פרו' עמ' 1221 שו' 11-16).

כאשר מתואר כי ניתן לו הסכם חסינות הוא אומר **"שום הסכם חסינות"** (פרו' 1222 שו' 12) ומוסיף בהמשך **"גם בלי**

שהם יגידו לי אני ידעתי שלא יגישו נגדי כתב אישום... כי לא עשיתי כלום" (פרו' 1222 שו' 15-17).

כמה פעמים במהלך חקירתו הנגדית עומת ע.ת. 5 עם השוני שחל לאחר ששב מההפסקה ועם דבריו כי במהלכה "ישב עם עצמו", ותשובותיו ככלל הינן כי הוא אינו זוכר (ר' עמ' 1234 לפרו' ומקומות נוספים).

ע.ת. 5 נשאל ביחס לדברים שכתב ע.ת. 14 בת/36 על כי ע.ת. 5 הוא זה אשר ביקש מע.ת. 14 הקלות תמורת הידוע לו, והוא שוב אומר כי אינו זוכר, אך אומר בין לבין **"אני לא העדתי שום דבר ולא ביקשתי הקלות, בחיים כשאני יודע מראש שלא יוגש נגדי כתב אישום, אז למה שאבקש הקלות?"** (פרו' עמ' 1237 שו' 27-29).

ע.ת. 5 אומר שוב ושוב, כי איננו זוכר את המפגש, לא עם ע.ת. 14 ולא עם סגן ראש מח"ש (ר' פרו' עמ' 1238). ובהמשך חקירתו שוב ושוב איננו זוכר דברים שאמר בהודעתו במח"ש. כך באופן עקבי, ואינני מוצא מקום להוסיף ולהרחיב על כך.

מכל האמור, מסקנתי היא כי אין לתת אמון באותו חלק שני של הודעת ע.ת. 5 בחקירתו במח"ש (ת/49), בו הוא **"נזכר"** כי המתלונן לא היה חבול בחקירתו הראשונה, וכי הבקשה כי יגבה את עדותו השנייה של המתלונן באה מהנאשם 1.

המסקנה בדבר חוסר מהימנות, הינה לא רק בגלל שינוי הגרסה במהלך החקירה ת/49, אלא גם בשים לב לפתיח לפיו הוא בהפסקה ישב עם עצמו וניסה לחשוב על האירוע, כאשר יודעים אנו כי בהפסקה לא ישב הוא עם עצמו אלא נפגש הוא במרפסת ובשירותים עם ע.ת. 14, היה במשרדו של סגן ראש מח"ש, וכתר הסכם עד מדינה.

גם ביחס לעדותו של ע.ת. 5 בבית המשפט לא ניתן לומר כי היא עדות מהימנה, ורוב חוסר הזיכרון אשר בה.

הלכה למעשה עדותו של ע.ת. 5 אמורה היתה להיות ביחס לעניין מרכזי והוא מצבו של המתלונן בהגיעו לתחנת המשטרה - ובחלק השני של ההודעה במח"ש (ת/14) אומר הוא שבחקירה הראשונה היה המתלונן ללא חבלה. עובדה זו לכאורה פוגעת גם היא במהימנות המתלונן, שכן לגרסת המתלונן החבלות על פניו ועינו בוצעו לפני שנחקר בחקירה הראשונה ע"י ע.ת. 5. ואולם, לאור האמור לעיל, אינני מוצא כי על סמך עדותו של ע.ת. 5 ניתן לקבוע ממצא, וגם ללא עובדה זו, עדות המתלונן נעדרת מהימנות.

ייתכן כנראה, כי ספק רב עולה גם בשאלה האם ת/36 מבטא כיאות את אשר אירע בהפסקה, ובפרט במובן זה שעולה השאלה האם אכן ע.ת. 5 הוא אשר פנה בשאלה האם אפשר לסייע לו, או שמא היתה זו הצעת היחידה החוקרת.

בעניין זה אוסיף כי אני למד שלא הוגש כתב אישום כנגד ע.ת. 5 וגם לא נערכה לו אותה בדיקת פוליגרף עליה נכתב בת/36. ראוי היה כי מי אשר קיבל הבטחה שלא יועמד לדין, והוא עד בבית המשפט, בין אם הוא עד מדינה ובין אם לאו, היה מפורט ע"י ב"כ המאשימה ומיוזמתם, מלוא השתלשלות העניינים לגביו, אך לא נעשה כן. כל שיש בפנינו הוא ניסיון לצמצם את חלקו, בדיעבד.

אוסף ביחס לטענת ב"כ המאשימה בדבר היות חקירתו השניה של המתלונן לאחר ששב מבית החולים "עדות הלבנה", כי טענה זו נשללת גם לאור דברי המתלונן. אילו היה כנטען, הרי שהיה צורך לומר למתלונן מה עליו להשיב, והמתלונן בגרסתו אינו אומר זאת. המתלונן מעיד: **"ישבתי עוד פעם עם החוקר שחקר אותי על הכויות שהיה לי. אני אמרתי**

לו שזה לא קרה לי בתחנה. באתי עם זה מבחוץ. כאילו פחדתי. אמרתי אם אני אגיד כאילו עכשיו שזה קרה לי פה, אני אחזור לחדר של אורן, והוא יעשה לי יותר גרוע." פרו' עמ' 28 שו' 23-27). המתלונן אם כן אומר שביוזמתו אמר את מה שאמר. הלזה נאמר "עדות הלבנה" ? אם לא די בכך, הרי שהמתלונן בשלב מסוים כלל לא זכר כי העיד בפעם השניה, דבר אשר פוגע גם במהימנות גירסתו זו. כך, בהודעתו במח"ש (ת/16) בשו' 431 אומר המתלונן : **"אני לא זוכר שחקרו אותי אחרי שחזרתי מהבי"ח"**. והוא חוזר ואומר שאינו זוכר בשו' 433. אם המתלונן אינו זוכר עת הוא מוסר הודעה במח"ש כי נחקר כלל לאחר ששב מבית החולים, הכיצד זה בדיון בבית המשפט זוכר לפתע המתלונן מדוע אמר את מה שאמר באותה הודעה ?

אשר לעצם בקשה לחקור עצור אשר נלקח לבית חולים בעת מעצרו, מעיד נאשם 1 כי זה לגיטימי. פרו' עמ' 1183 שו' 26 עד עמ' 1184 שו' 7. לא ברור סימן השאלה שמבקשים ב"כ המאשימה להציב סביב עצם חקירה של עצור לאחר שהגיע מבית חולים על הסיבה לבעיה רפואית כזו או אחרת. הדבר נכון, ראוי, ויש לומר אף מתבקש, על מנת לתעד את כל התהליכים הקורים עם עצור, ולקבל ממנו בזמן אמת תשובות.

עדות ע.ת. 6

14. ע.ת. 6 הינו שוטר אשר ביצע תצפית במועד האירוע מיום 22.8.11 אשר במהלכו נעצר המתלונן ויחד עימו שלושה מחבריו. ע.ת. 6 ביצע את מעצרו של שלושת האחרים. הוא לא ביצע את מעצרו של המתלונן, וגם לא עכבו. שאלה היא האם המתלונן ראה כלל את פניו של ע.ת. 6 באותו מועד, וגם אם אכן ראה את פניו, הרי שלא מדובר במפגש עימו, אלא ייתכן וראה את ע.ת. 6 בשלב שבו זה ביצע את מעצר חבריו של המתלונן. המתלונן לא אמר מפורשות משהו ביחס לע.ת. 6, וגם לא הזכירו אישית כמי שהוא אולי מהשוטרים אשר המתלונן טען שהיכו אותו מיד עם הגעתו לתחנת המשטרה.

ע.ת. 6 נחקר במח"ש והופנה כנגדו חשד כי הוא יחד עם אחרים היכה את המתלונן (ת/45).

ע.ת. 6 לא זכר את המתלונן, ולאחר שהוצג לו דו"ח שערך ציין כי רשם דוחות עיכוב לשלושה האחרים כאמור, וכי **"אין משהו חריג"**, הוא אינו זוכר אם ראה חבלות על המתלונן, אך אם היה רואה משהו קריטי מאמין שהדבר היה מופיע בדו"ח הפעולה שלו, ומכל מקום מציין כי הוא היה עם השלושה האחרים.

ע.ת. 6 זומן לעדות מטעם המאשימה. בדיון, משאמור היה ע.ת. 6 להתחיל ולהעיד, הודיעה ב"כ המאשימה כי **"במסגרת ההכנה הגענו למסקנה שאנו בכל זאת נוותר עליו, הודעתי את הדברים לחבריי"** (פרו' עמ' 1140 שו' 17-18). לאחר הפסקה הודיעה ב"כ המאשימה כי לא תסכים לשנות מסדרי הדין ולשמוע את עדותו של ע.ת. 6 כעת, והסיבה, בין היתר, שהחליטו לוותר עליו כעד תביעה, הינה כי במהלך הריאיון שערכה לו עלתה טענה כלשהי שהועברה לידיעת ב"כ הנאשמים, וכי הדבר טעון בירור והתייעצות.

בעקבות טענות של שני הצדדים, לרבות טענה מצד ההגנה כי בירור אשר נטען כי יש לעשות על הדברים הנוספים של העד ראוי שייעשה על דוכן העדים, וכי לב"כ המאשימה גם הזכות להכריז עליו כעד עויין, ועמידת ההגנה על העדת ע.ת. 6 באותו דיון, ניתנה החלטה כי ע.ת. 6 יעיד כעד תביעה.

ב"כ המאשימה נשאלה אם יש לה שאלות בחקירה ראשית לע.ת. 6, ולפני תחילת החקירה הנגדית ביקשה ב"כ המאשימה, בהסכמת ב"כ הנאשמים, להגיש את הודעתו של ע.ת. 6 במח"ש מיום 30.12.14 (ת/45), ובנוסף שני

דו"חות שלו מיום 22.8.11 (ת/46, ת/47).

ב"כ המאשימה אמרה **"היום חלה מבחינתי התפתחות שאני צר לי לומר, אני חושבת שהיא פוגעת במהימנותו, ולכן אנו סברנו שהוא לא צריך להיות עד תביעה"** (פרו' עמ' 1149 שו' 22-24). בהמשך הדיון התברר כי אותה התפתחות אשר בגינה ב"כ המאשימה ביקשה שלא להעיד את ע.ת. 6, הינה כי הוא אמר לה שביום שהובא לחקירה במח"ש - **"יש כיסאות בהמתנה עמדו שמה שני חבר'ה ממח"ש אמרו לי חיים בוא בבקשה... הוא עושה לי חיים מי זה? הצביעו לי על בחור ממוצא אתיופי. אני אמרתי אני לא יודע, יכול להיות חוקר, יכול להיות שוטר, אני לא מכיר אותו. אמרו לו, מי זה הבחור הזה? הוא אמר להם שזה חיים בן ברוך שהרביץ לי. אני אמרתי לו שאני מכיר, אני לא מכיר את הבן אדם פעם ראשונה שאני רואה את הבן אדם הזה אבל אני לא אמרתי לו אבל למה הוא קרא לי חיים שהוא ישמע את השם שלי?"** (פרו' עמ' 1155 שו' 5-12).

ע.ת. 6 נשאל על כך שוב, ואומר ביחס למתלונן **"הוא אמר את השם שלי ושאני הרבצתי לו"** (פרו' עמ' 1156 שו' 16).

בהמשך נשאל שוב בעניין זה, וחוזר על כך שהמתלונן הטיח בפניו **"אתה חיים בן ברוך אתה הרבצת לי"** ואז נשאל אם היה זה לאחר שהמתלונן שמע את השם ממי שקרה לו והשיב בחיוב (פרו' עמ' 1160 שו' 13-16).

ע.ת. 6 מעיד כי אין זה הגיוני שהמתלונן ראה אותו ביום האירוע, הואיל וע.ת. 6 היה תצפיתן, הוא זיהה מישהו יוצא, והוא דיווח לנאשמים 3 ו-4. (פרו' עמ' 1161 שו' 30 - עמ' 1162 שו' 3).

לאחר החקירה הנגדית, באה חקירה חוזרת ע"י ב"כ המאשימה, ואף שחלקה היה בשאלות אשר לא עלו מהחקירה הנגדית, הותר לב"כ המאשימה לשאול שאלות שכאלו (ר' החלטה פרו' עמ' 1170 שו' 4-7).

למעשה חלק נכבד מהחקירה החוזרת של ב"כ המאשימה היה על דרך חקירה נגדית. ב"כ המאשימה הוסיפה וחקרה את ע.ת. 6 גם ביחס לאשר העלה בפניה קודם לכן, על כי המתלונן אמר מחוץ לחדר החקירות במח"ש שהוא מזהה אותו כמי שהיכה אותו. בשלב מסוים, אף הזהירה ב"כ המאשימה את העד במילים אלו - **"ושוב אני מזכירה לך, אתה שוטר, אתה צריך לומר אמת"**, ובשלב זה בית המשפט פנה אל ב"כ המאשימה ודרש כי לא תהלך אימים על העד.

מצאתי לנכון להרחיב בעניין זה לאור טרזניה אשר העלו ב"כ המאשימה בסיכומיהם על כי לא היה על בית המשפט להורות כי ע.ת. 6 יישאר עד מטעם התביעה. טרזניה זו טוב היה לו לא נשמעה, מה גם שאין לה כל נפקות, גם לגישתם שלהם. ראשית, הנפקות היחידה היכולה להיות הינה האם יחקר עד בחקירה ראשית או נגדית. הלכה למעשה נחקר העד ע"י ב"כ המאשימה בחקירה אשר היתה כחקירה נגדית. יתרה מכך ב"כ המאשימה הטיחה בעד טענות שונות באופן אשר אפשרי בחקירה נגדית ולא בחקירה ראשית. אם לא די בכך, הרי שב"כ המאשימה לא ביקשו להכריז עליו כעד עויין, וגם לא ביקשו לחקור אותו בחקירה נגדית. ומעל כל אלו, הרי שגם בדיון בו נשמעו הסיכומים, נשאלו ב"כ המאשימה האם הם מבקשים לשאול את ע.ת. 6 שאלה כלשהי בחקירה נגדית, או אם קיימת שאלה כלשהי שרצו לשאול את ע.ת. 6 ולא התאפשר להם והם השיבו בשלילה. לאור כך, תמיהה עולה ביחס להעלאת הטענות האמורות ע"י ב"כ המאשימה.

לגופו של עניין ביחס לעדותו של ע.ת. 6 - תחילה יש לדחות את טענת ב"כ המאשימה על כי העניין הנוסף שהוסיף הוא בהכנה לעדותו בבית המשפט, על כי המתלונן זיהה אותו מחוץ לחדר החקירות במח"ש ואמר שהוא היכה אותו, פוגעת

במהימנותו של ע.ת. 6. לא רק שאין הדבר פוגע במהימנותו של ע.ת. 6, אלא שאני מוצא כי הדבר מחזק את מהימנותו, וזאת משני טעמים, האחד, כי מהודעתו של ע.ת. 6 במח"ש (ת/45) עולה מפורשות כי החוקר חקר את ע.ת. 6 ביחס לכך שהמתלון מזהה אותו. ומכאן, שנוסח השאלות שנשאל ע.ת. 6 בחקירתו במח"ש מתיישב עם הדברים שאמר כי המתלון זיהה אותו. והטעם השני הוא, כי חוקר אשר חקר את ע.ת. 6 במח"ש (ע.ת. 25) הגיע לעדות בבית המשפט והעיד מפורשות כי קיימת אפשרות שהמתלון זיהה את ע.ת. 6 (ר' פרו' עמ' 1176 שו' 10-12 ור' ת/54). אמנם מציין ע.ת. 25 כי ייתכן והשאלה האמורה שנשאל ע.ת. 6 היתה תרגיל חקירה, אולם הוא מציין גם את האפשרות האחרת, הן בת/54 והן בדברים שאמר לבית המשפט.

אם כך, התוספת האמורה של הדברים שאמר ע.ת. 6 אינה פוגעת במהימנותו, וודאי שלא היתה אמורה להיות סיבה לשלילת העדותו.

אני מוצא את הדברים שאומר ע.ת. 6 כפוגעים דווקא במהימנותו של המתלון. שכן, עולים סימני שאלה ביחס לזיהוי שמזהה המתלון את ע.ת. 6 במח"ש מעל שלוש שנים לאחר האירוע, כאשר הוא לא נעצר על ידו, ותיאור האירוע של השוטרים אשר מכים (אירוע שעצם המהינות של עדות המתלון לגביו בעייתית ביותר כמפורט לעיל), מעלה בספק אפשרות זיהוי. המתלון אומר מפורשות בהודעתו ת/16, שו' 28-29 - **"אני זוכר רק את יוסי כי הוא לקח אותי לביה"ח. את האחרים אני לא זוכר כי הגנתי על הפנים שלי"**.

עדות ע.ת. 6 היתה עדות מהימנה ביותר, קוהרנטית, והוא השיב לשאלות שנשאל באופן ישיר וברור. ניסיון ב"כ המאשימה להזהירו כי הוא שוטר ועליו לומר את האמת, לא היה ראוי, לא היה במקום, ונעדר כל סיבה נחזית לעין.

לא נחה הדעת מהתנהלות ב"כ המאשימה גם מעצם בקשתה להימנע מהעדת ע.ת. 6. בדברים שאמר ע.ת. 6 לב"כ המאשימה לא היה כל חדש, הדברים נאמרו לע.ת. 6 בעת שנחקר, וע.ת. 25 אשר חקר אותו אף מאשר שייתכן שכך היה, אך איננו יכול לזכור.

עדויות הרופאים, המסמכים הרפואיים, והאפשרות כי הכוויות נגרמו עובר למעצר המתלון

15. כפי שפורט לעיל, שאלה חשובה הינה הכיצד זה אדם נעצר בשעה 11:00 בחשד לביצוע עבירה שבוצעה דקות קודם לכן, נמצא בתחנת משטרה, נחקר, ובשעה 17:03 מובא ע"י שני שוטרים לבית חולים, שם מאובחן קיום של כוויות בדרגה 2 שטחית על גופו.

הייתכן כי כוויות אלו נגרמו למעלה משש שעות לפני שאובחנו בחדר המיון? או שמא בלוח הזמנים האמור, מחויבת המציאות מסקנה לפיה הכוויות נגרמו במהלך אותן שש שעות בהן היה המתלון עצור?

התשובה לשאלות אלו, לפי עדותו של רופא מומחה פלסטיקאי בפני, הינה כי האפשרות שכוויות אלו נגרמו לפני שהמתלון נעצר, הינה אפשרות קיימת וממשית.

לא הוגשה כל חוות דעת אשר מחייבת תוצאה לפיה כוויות שכאלו חייבות להיגרם בפרק זמן הקטן משש שעות קודם לכן.

הרופא הפלסטיקאי אשר הוא זה שבדק את המתלון בחדר המיון ביום האירוע, העיד בבית המשפט וכפי שפורט לעיל,

הוא מעיד מפורשות, הן בתשובה כללית והן בתשובה ספציפית ביחס לכוויותיו של המתלונן, כי שלפוחיות יכולות להיווצר תוך דקות עד שעות ולפעמים גם ימים, וכך הוא גם לגבי כוויות בדרגה 2. רופא פלסטיקאי זה אומר בעדותו כי אינו יודע לומר אם הכוויה היתה שעתיים לפני או יום לפני.

ע.ת. 10 - ד"ר ירון שהם, הינו מומחה לכירורגיה פלסטית, והוא אשר חתום על מכתב השחרור מבית החולים סורוקה (ת/6). עדותו אשר לפיה שלפוחיות יכולות להיווצר תוך דקות, שעות ולפעמים גם ימים, וכך גם ביחס לכוויות דרגה 2, עדותו זו לא נסתרה באופן כלשהו.

אין מחלוקת בין הצדדים על כך שאין ראיה רפואית היכולה להביא למסקנה בדבר המועד שבו נגרמו הכוויות.

לפיכך, עצם העובדה שהמתלונן הובא לבית חולים ואובחנו על גופו כוויות מדרגה 2 שטחית, זאת כאשר הוא בגדר עצור, אשר נעצר כשש שעות עובר לאבחנה הזו, אינה מביאה למסקנה בדבר המועד שבו נגרמו הכוויות.

הראיה היחידה אשר בפני ביחס לאפשרות גרימת הכוויות מבחינת לוח זמנים הינה עדותו של ד"ר ירון שהם, ולפיה הכוויה עצמה יכול ונגרמה אף ימים לפני שהופיעו השלפוחיות, ולא הוגשה כל חוות דעת מטעם המאשימה ולא הוגשה כל ראיה רפואית אחרת.

אזכיר, כי המתלונן אמר בהודעתו השנייה ביום האירוע, אשר נגבתה ממנו לאחר ששב מבית החולים, כי הוא נכווה ממים חמים יום קודם לכן (ת/14). בהודעתו זו הוא אומר **"זה קרה לי בבית אתמול הייתי שיכור ונשפך עלי מים חמים על הגב והכתף והיום זה נהיה יותר גרוע וכאב לי ולקחו אותי לבית חולים"**.

גרסה ראשונה זו של המתלונן עצמו בדבר הגורם לכוויות אשר על גופו הינה גרסה אפשרית, ועל פי עדות הרופא אשר בדקו ביום האירוע הנטען, יכול ואכן הכוויות נגרמו יום קודם למעצרו, ואולי אף ימים לפני מעצרו.

מכל האמור, אין בעצם העובדה כי המתלונן נלקח לבית חולים שש שעות לאחר מעצרו ושם אובחן כי על גופו כוויות בדרגה 2, כדי להביא למסקנה כי הכוויות נגרמו עת היה עצור במהלך שש השעות אשר קדמו לבדיקה בבית החולים.

אוסף, למעלה מן הצורך, כי על פי גרסתו של המתלונן עצמו, הרי שהכוויות לא יכולות היו להיגרם לפני השעה 15:14, שכן זו השעה אשר בה הוא סיים את חקירתו הראשונה, ועל פי גרסתו שלו, הכוויות נגרמו לו לאחר שסיים את חקירתו הראשונה והועבר אל משרדו של נאשם 2, ולאחר מכן למשרדו של נאשם 1. דהיינו, על פי גרסתו של המתלונן, לכל היותר ניתן לומר שהכוויות בוצעו פחות משעתיים לפני שאובחנו ככוויות דרגה 2.

זאת ועוד, הגרסה של המתלונן מתאר לוח הזמנים בלתי אפשרית. המתלונן מתאר מצב דברים שבו התהליך החל מסיום חקירתו הראשונה (15:14 - חקירה אשר החלה בשעה 14:50), ועד ללקיחתו לבית החולים, הינו לוח זמנים של כמה שעות. וודאי שאין הדבר מתיישב עם הראיות האובייקטיביות אשר בפני, והן הראיות דבר שעת ההתחלה של החקירה, שעת הסיום שלה, והשעה המודפסת על גבי תעודת חדר המיון.

עוד בהקשר זה הועלו טענות כי עם מעצרו של המתלונן נערך חיפוש בגופו הכולל מגע, מישוש וטפחות - ומכאן נטען כי אין זה הגיוני שאם הכוויות היו קודם לכן על גופו של המתלונן לא היה הדבר בא לידי ביטוי - אינני מוצא ממש בטענה זו, זוהי בבחינת השערה, אין לנו ידיעה מה היה השלב של הכוויה בעת המעצר במדויק, כמו גם שאין לנו אינדיקציה כיצד בוצע בפועל חיפוש זה.

יתרה מכך, כפי שעולה מתעודת חדר המיון ת/6, הרי שבחדר המיון, מאוחר יותר כשש שעות מהמעצר, המתלונן אינו מעוניין במשככי כאבים.

אילו היה המתלונן סובל מכאבים, הרי שסביר להניח שלא היה מתנגד לקבלת משככי כאבים, ובמכתב השחרור נכתב מפורשות כי הוא אינו מעוניין בכך.

חוות דעת מומחה התקשורת והאיכונים

16. ב"כ הנאשם 1 הגיש חוות דעת (נ/9 - נ/9א) לפיה בשעות הרלבנטיות הנאשם 1 כלל לא היה בתחנת באזל בבאר שבע אלא במקומות אחרים. נאשם 2 הגיש פלט איכונים בשעות הרלבנטיות (נ/5).

גם בהעדר חוות הדעת והאיכונים, המסקנה הברורה הינה כי אין בפני ראיות אשר מהן ניתן להגיע למסקנה, וודאי שלא למסקנה מעל לספק סביר, בדבר אשם של מי מהנאשמים, וגם בהעדרם של אלו, מן הדין להורות על זיכויים של הנאשמים.

ואולם, חוות הדעת והאיכונים מביאים למסקנה כי לא רק שקיימים אותם ספקות כבדים, ולמעשה לא קיימות ראיות שניתן לקבוע על סמך, אלא שסביר הוא כי האירוע הנטען כלל לא אירע.

חוות דעת המומחה, מר אבי קמר, מתייחסת לשאלה האם מנוי מספר הטלפון של הנאשם 1 יכול היה לשהות בתחנת המשטרה ברחוב באזל 3 בבאר שבע, ביום 22.8.11, על פי איכוני המנוי מתאריך זה.

לאחר ניתוח פלט שיחות ואיכונים, מסקנתו של המומחה הינה כדלקמן:

מהשעה 11:19:10 ועד השעה 14:57:38 יכול היה להיות מנוי זה בבאזל 3 בבאר שבע.

מהשעה 15:03:42 עד השעה 16:13:15 המנוי אינו נמצא בבאזל 3 בבאר שבע.

מהשעה 16:25:59 עד השעה 17:28:50 הוא יכול להיות בבאזל 3 בבאר שבע.

במהלך הדיון אמר המומחה כי גילה שיש לו טעות והוא מתקן כך שגם בין השעות 13:36 עד 14:57 המנוי אינו יכול להיות בבאזל 3 בבאר שבע (פרו' עמ' 1185-1186).

לאחר תיקון זה - מהשעה 13:36:09 עד השעה 16:13:15 המנוי אינו נמצא בבאזל 3 בבאר שבע.

חוות הדעת מתייחסת לשעות נוספות החל מהשעה 17:31:30, אין רלבנטיות לנתונים אלו, הואיל ובשעה 17:03 נבדק המתלונן בבית החולים.

המומחה נחקר ארוכות בבית המשפט, אינני מוצא מקום להרחיב ולפרט ביחס לחקירתו הנגדית, אומר אך כי אינני מוצא בחקירתו הנגדית דברים אשר יש בהם כדי לשמוט את העולה באופן ברור מחוות דעתו של המומחה.

אכן, המומחה מתייחס לסיטואציות מסוימות לפיהן שיחה סלולארית יכולה להיקלט בסקטורים שונים בצדדים שונים של

בניין, ולעיתים אומר כי ייתכן שבצד מסוים של הבניין היה מתברר שהשיחה מבוצעת בסקטור מסוים או בצד אחר של הבניין בסקטור אחר (פרו' 1179 שו' 25-28), וגם הליכה של 5 מ' בבניין בבאזל 3 יכולה להביא לכך שייקלט סקטור אחד במקום האחר.

ואולם, המומחה נשאל מפורשות "בכל המקומות, שאדוני כתב "לא נמצא בבאזל 3", מדובר באתרים שאין אפשרות כלשהי שבצד כלשהו של אותו בניין היתה מתבצעת שיחה, שהיתה נקלטת באותו אתר, הבנתי נכון?" והתשובה היתה חיובית (1181 שו' 1-4).

יתרה מכך אנו רואים כי פרקי הזמן המפורטים לעיל והמפורטים במסגרת נ/9, מעידים על עקביות בכל נקודות הזמן הנבחנות בכל אחד מפרקי הזמן. בכל אחד מפרקי הזמן המפורטים לעיל, קיימות כמה וכמה נקודות זמן בהן קיימת שיחה נכנסת או יוצאת, וקיים איכון. באופן עקבי אנו רואים שבכל נקודות הזמן שבתוך פרקי הזמן המפורטים לעיל, כל התוצאות זהות במובן זה שכל נקודות הזמן המסוימות בתוך כל פרק זמן נותנות את אותה תשובה, אם הנאשם 1 היה יכול להיות או לא היה יכול להיות בבאזל 3.

כך, בכל פרק הזמן מהשעה 13:36:09 עד השעה 16:13:15, כל האיכונים של השיחות בנקודות הזמן במסגרתו (35 במספר) מביאים למסקנה כי הינן מסקנות אשר המסקנה לגביהם היא כי מני הנאשם 1 אינו יכול להיות בבאזל 3 בבאר שבע.

השאלות אשר נשאל העד ביחס לאפשרות של קליטה בסקטור זה לעומת סקטור אחר במרחקים כאלה ואחרים נשאלו באופן כללי, אך גם אם ניתן משקל רב לאפשרות כי כך הוא, הרי שהעקביות בשורה ארוכה של 35 איכונים בנקודות זמן שונות בין 13:36:09 ועד השעה 16:13:15, מביאים למסקנה כי קיים קושי של ממש שלא לקבל את מסקנת המומחה.

פרק הזמן האמור הינו פרק זמן מרכזי לבחינת היתכנות האירוע הנטען, שכן שתי נקודות זמן רלבנטיות העולות מראיות אובייקטיביות נמצאות בפנינו - האחת כי חקירתו הראשונה של המתלון החלה בשעה 14:50 והסתיימה בשעה 15:14, והשנייה, כי תעודת חדר המיון מציינת, בדפוס, את השעה 17:03. טענת המתלון הינה כי האירוע של שפיכת המים הרתחים אירע לאחר חקירתו הראשונה ולפני שהגיע לבית חולים.

לוח הזמנים על פי גרסת המתלון כולל מספר שעות, ואף שהות ארוכה לפני שהוא נלקח לחדר מיון. מכאן שלוח זמנים לפיו האירוע מתחיל בשעה המאוחרת ל- 16:13:15 ומסתיים כך ש- 50 דקות לאחר תחילתו המתלון כבר בבית חולים, אינו מתיישב עם גרסת המתלון כלל וכלל.

בחינת השעות דלעיל בוצעה אף לחומרה, שכן הלכה למעשה מהמקום אשר היה בו הנאשם 1 בשעה 16:13:15, יחלוף זמן עד אשר יגיע הוא לבאזל 3, והשיחה הבאה המאוכנת במקום אשר יכול להיות בבאזל 3 הינה אך ב- 16:25:59, ובנוסף גם דרוש פרק זמן להגעה של המתלון לבית החולים.

מכל האמור, אני מוצא את חוות דעת המומחה מטעם ההגנה לא רק כמחזקת את הספקות הרבים מאוד המפורטים לעיל, אלא אף תומכת במסקנה לפיה סביר הוא שהאירוע לא אירע.

אם לא די בכל אלו, הרי שנאשם 2 הגיש תדפיס של שיחותיו במועד האירוע (נ'5), ותדפיס זה מביא לשתי מסקנות נוספות, האחת היא כי השיחות באותם המועדים הרלבנטיים היו בחלקן מסקנות אחרים לאלו שהיו שיחותיו של נאשם 1, ומכאן, המסקנה היא כי לא היו הם יחדיו באותן שעות רלבנטיות.

אוסף, כי מטעם המאשימה לא הובאה כל חוות דעת אשר יהיה בה כדי לגרוע ממסקנות מומחה הגנה כאמור לעיל.

כמו כן אין בפני כל אינדיקציה שהיחידה החוקרת במח"ש ביצעה את הבדיקה המתבקשת של איכונים בדבר נוכחות הנאשמים 1 ו- 2 בתחנת משטרת באזל במועד הרלבנטי.

עדות ע.ת. 14 - ראש צוות החקירה ותרגיל החקירה הנטען על ידו

17. עדותו של ע.ת. 14, ראש צוות החקירה, בפני היתה עדות מגמתית, אשר לא מצאתיה כמהימנה, ובחלקים מעדותו הוא לא השיב לשאלות אלא אמר בתשובה אך דברים אשר חפץ לומר, ואשר לא היוו תשובה ישירה לשאלות, וזאת מספר פעמים למרות שהשאלות נשאלו שוב ושוב.

ייתכן גם כן, כי ניסיון ב"כ המאשימה לתלות את אי מתן התשובה בכך שבית המשפט בשלב מסוים אמר לע.ת. 14, כי עליו לא להתייחס לחומר החקירה, טוב היה לו לא היה נטען, שכן הערה זו של בית המשפט באה לאחר שע.ת. 14 לא השיב, שוב ושוב לשאלות, אלא החל להעלות טענות שונות בהקשר לחומר החקירה.

ע.ת. 14 ענה במילים כאלה ואחרות כאשר נשאל שאלות, אולם, פעמים רבות לא היתה זאת תשובה לשאלה, אלא תשובות כלליות אשר הצריכו שאלות חוזרות ונשנות.

בשלב מסוים, העיר בית המשפט במהלך הדיון, על התנהלות זו, אולם, לא היה בכך כדי להועיל.

אפנה אך לשם הדוגמא לפרו' עמ' 892 שו' 10-12 שם בית המשפט פונה אל העד ואומר לו **"דעתו של בית המשפט לא נוחה בדרך בה אדוני משיב לשאלות בחקירה נגדית. אני מוצא לנכון להעיר את זה לאדוני כיוון שאדוני לא משיב לשאלות"** (פרו' עמ' 892 שו' 10-12).

הערה זו באה לאחר מספר פעמים שניתנו תשובות כלליות בלבד, לדוגמא - ע.ת. 14 נשאל **"... אז אני שואל אותך האם שאלתם את המתלונן לפשר השגגה בנתונים שהוא נותן?"** ותשובתו **"אז א', המתלונן נחקר כמה וכמה פעמים והחומר מופיע בבית המשפט. אני חוזר על תשובתי מקודם. המתלונן נתן תלונה ואנחנו בדקנו אותה..."** (פרו' עמ' 892 שו' 4-8). השאלה פשוטה והתשובה כללית ולא ישירה.

דוגמא נוספת - ע.ת. 14 נשאל ע"י ב"כ נאשם 1 **"האם בדקת מי זה משה בתחנה?"** ותשובת ע.ת. 14 איננה מתייחסת ישירות לשאלה אלא הינה תשובה כללית, שוב, **"אני עשיתי כמיטב יכולתי לבדוק כל דבר..."** (פרו' עמ' 893 שו' 8-10).

לאחר שאלות נוספות ותשובות נוספות אשר אין בהן תשובה של ממש לשאלה זו, החל בית המשפט לשאול את השאלה הזו, ועדיין לא ניתנה תשובה עד אשר בשלב מסוים התשובה הינה **"לא זוכר"** (פרו' עמ' 894 שו' 14).

תמיהה רבה עולה מהדברים הלא ראויים אשר בחר ראש צוות החקירה, ע.ת. 14, לומר בעדותו בבית המשפט ביחס לשוטרי משטרת ישראל - וכך אומר ראש צוות החקירה על השוטרים:

"אלה דברים שאני יודע ואני עשיתי. בתיקים מהסוגים הזה בכל התיקים יש קשר שתיקה שמאוד קשה לפצח אותו. השוטרים אדוני מחפשים אחד על השני, מא' ועד..." (פרו' עמ' 861 שו' 2-5).

ב"כ הנאשמים התנגדו לאמירות מסוג זה, ואולם ב"כ המאשימה למעשה תמכה בדברים אלו, בכך שאמרה **"הפסיקה מכירה את קשר השתיקה, לצערי זה דבר שאנו נאלצים במח"ש להילחם בו. ממש כך"**. (פרו' עמ' 862 שו' 26-27).

קיומה של נקודת המוצא העולה מדבריו של ע.ת. 14, אשר ניתן ללמוד כי היא אשר מנחה אותו, הינה בעייתית, שכן מדובר הלכה למעשה בנקודת מוצא שלילית ביחס לשוטרי משטרת ישראל.

דברים לא ראויים אלו של ע.ת. 14, טוב היה לו לא נשמעו כלל, ואוסף, כי טוב היה לו לא היו משמשים נקודת מוצא לגישתו בביצוע חקירה.

כמה נדבכים למסקנתי בדבר כך שלא ניתן לקבוע כי עדות ע.ת. 14 מהימנה. אך לפני התייחסות אליהם אתייחס לטענות אשר נטענו ע"י ב"כ המאשימה בסעיפים 38, 39 לסיכומיהם.

בסעיפים אלו בסיכומים מבקשים ב"כ המאשימה להזהיר את בית המשפט שמא ייקבע ביחס לע.ת. 14 קביעות כאלו ואחרות. אני מוצא כי הטענות אשר הועלו בסעיפים אלו לסיכומי ב"כ המאשימה הינן טענות אשר לא היה ראוי כי יועלו. ככל שלב"כ המאשימה היתה השערה בדבר מסקנות אשר הולכות להיות ביחס לעדותו של ע.ת. 14 ומהימנותה, הרי שרשאים היו לבקש בקשות כלשהן כגון להעידו שוב, להביא טענותיו או כל בקשה מסוג זה. וכך לא עשו. אם לא די בכך הרי שכפי שצוטט לעיל, עוד במהלך הדיון, כאשר ע.ת. 14 על דוכן העדים, נאמר לו כי דעתו של בית המשפט אינה נוחה מאופן מתן התשובות לשאלות, וניתנה לע.ת. 14, בזמן אמת, בעוד הוא עדיין על דוכן העדים, האפשרות לתקן מהלכו, ולתקן את אופן מתן התשובות, אך הוא לא עשה כן.

זאת ועוד, בישיבת הסיכומים ניתנה מפורשות האפשרות להביא כל עד וכל ראיה נוספת אך הם בחרו שלא לעשות כן.

ב"כ המאשימה מפנים לבג"צ 188/96, רע"פ 8266/96, **גד צירינסקי נ' סגן נשיא בית משפט שלום בחדרה ואח'**, פ"ד נב(3), 721 - ואולם, העתירה שם נדחתה, ובית המשפט שם הדגיש את תפקידו של בית המשפט בקביעת ממצאים הקשורים במהימנות עד.

מתפקידו של בית המשפט, ואף מחובתו, במסגרת בחינת הראיות, להגיע למסקנות כאלה ואחרות ביחס למהימנות עדים, מקום שהדבר רלבנטי ודרוש לצורך הכרעה במחלוקות שבפניו.

התייחסותו למהימנותו של עד הינה עניין הנעשה, תדיר, בהכרעות דין, כאשר שאלת המהימנות נדרשת להכרעה בשאלות עובדתיות ובמחלוקות.

תפקידו של בית המשפט הינו, בין היתר, להתייחס לשאלות מהימנות עדים הבאים בפניו. לא יעלה על הדעת כי ב"כ צד לדיון יעלו טענות כי אין בית המשפט רשאי לקבוע ממצאי מהימנות ביחס לעד מטעמים, מקום שהדבר רלבנטי להכרעה בתיק. בכך מבקשים ב"כ המאשימה לשלול את אפשרות בית המשפט לקבוע קביעות ביחס לעדים. מנגד, כאשר דובר בנאשמים, הועלו ע"י ב"כ המאשימה טענות קשות, ובלשון קשה, ביחס למהימנותם.

מסקנתי ביחס לעדות ע.ת. 14, ראש צוות החקירה במח"ש, נובעת בראש ובראשונה מההתרשמות הישירה של בית המשפט מעדותו בפני בית המשפט, וכן מהעובדה שעדות זו בחלקה גם אינה מתיישבת עם הגיון הדברים, כמו גם עם עדות אחרת, היא עדותו של ע.ת. 15.

תחילה, כאמור, תשובותיו לשאלות פעמים רבות היו כאמור כלליות ולא התייחסו לשאלה המסוימת אשר נשאל.

ע.ת. 14 העלה טענות בדבר תרגיל חקירה הקשור בהפגשת המתלון עם חלק מהמעורבים בפרשה, בבניין בו מצויים משרדי מח"ש, כך שיהיה זיהוי ספונטני, דבר אשר אולי יגרום לשיחות כאלה ואחרות, אשר יביאו לממצאים כנגד המעורבים.

ואולם, ע.ת. 15 הינו איש מח"ש, אשר באותו יום היה זה אשר היה אחראי על המתלון, והמתלון היה עימו כל העת. ייאמר מיד, כי עדותו של ע.ת. 15 היתה עדות מהימנה, ישירה וברורה.

על פי עדות ע.ת. 15 איש לא אמר לו לצאת עם המתלון ללובי, והוא יצא איתו ללובי ללא כל הנחיה (פרו' עמ' 1064 ו- 1065) - הוא נשאל מפורשות אם קיבל הנחיה להגיע למצב של קשר עין ותשובתו שלילית (פרו' עמ' 1065 שו 2-3). ע.ת. 15 נשאל "אמרו לאדוני מדוע לקחת אותו ללובי?" והוא משיב "לא, אני לקחתי את המתלון אני הלכתי לשותות". (פרו' עמ' 1065 שו 20-22).

ע.ת. 15 חוזר על כך שוב ושוב, ואומר שלא זכורה לו הנחיה - מעדותו עולה מפורשות כי ההוצאה של המתלון אל הלובי לא היתה קשורה לכל הנחיה שהיא.

ככל שהיה תרגיל חקירה לגביו טוען ע.ת. 14, עולה השאלה הכיצד זה מי אשר הוא זה שאחראי על המתלון ועל פי עדותו היה "מוצמד למתלון" אינו יודע מאומה על הנחיה שכזאת, ואומר שהיציאה ללובי לא היתה בגלל הנחיה כזו או אחרת, אלא על מנת לשתות.

היו מספר יציאות, חלקן לשתייה חלקן לאכול, אך כאמור אף לא אחת מהן לא קשורה למי מהמעורבים אחרים, או לצורך מפגש כלשהו.

עדותם של ע.ת. 14 וע.ת. 15 אינן מתיישבות, ומהתרשמותי, עדותו של ע.ת. 15 מהימנה.

אוסף כי כלל לא ברור מדוע לא נערך מסדר זיהוי, בפרט בנסיבות המתוארות לעיל.

הפסקות בחקירות והעדר תיעוד כראוי

18. באשר לת/36, אשר הוא אותו מזכר אשר ערך ע.ת. 14 בהפסקה של חקירת ע.ת. 5, ספק עולה ביחס לשאלה האם היה זה ע.ת. 5 אשר פנה בשאלה אם אפשר לעזור לו, או שמא היה זה דווקא ע.ת. 14 אשר פנה אליו בעניין זה.

ספק עולה לא רק מדבריו של ע.ת. 5 בעדותו בבית המשפט, כפי שמפורט לעיל, על כי הוא היה בטוח שלא יועמד לדין, אלא הספק עולה גם מההתנהלות הקשורה לנחקרים אחרים, ואנו רואים כי כמה נחקרים כמה פעמים מוצאים החוצה להפסקה כזו או אחרת, והם מעידים כי מבוצעת אליהם פניה על ידי החוקרים, במסגרת אותה "הפסקה".

כפי שיפורט להלן, מהראיות שבאו בפני, לגבי ארבעה נחקרים (נאשם 2, נאשם 4, ע.ת. 5 ו- ע.ת. 6) מבוצעות הפסקות בחקירותיהם במח"ש. הפסקות אלו מתועדות באופן חלקי ביותר, ולמעשה נסתר מעינו של בית המשפט התוכן המלא של הדברים שנאמרים בהפסקות אלו, אשר הן חלק בלתי נפרד מהחקירה, שכן במסגרתן החוקרים עם החשודים,

שואלים אותם שאלות, משוחחים עימם על האירוע, מזהירים אותם הזהירות ובחלק מהמקרים נותנים להם הבטחות. התנהלות זו בעייתית.

כך ביחס לנאשם 2 - מהמזכר נ/11 עולה כי החוקר הוא ששאל את נאשם 2 אם הוא מעוניין לצאת להפסקת סיגריה. בהמשך המזכר נכתב כי החוקר שוחח עם הנאשם 2 אודות החשיבות באמירת אמת מהתחלה וכי בתיק יש ראיות.

האמנם לצורך כך היה צורך בהפסקת סיגריה ? לומר לחשוד את דבר חשיבות אמירת האמת ניתן גם בחדר החקירות.

מ - 55/ת - תמלול הודעתו של נאשם 2 במח"ש עולים דבריו של נאשם 2 ביחס לכך, בזמן אמת : **"לקחת אותי ולשוחח איתי על האירוע במקום אחר, חוץ מחדר חקירה"**. ת/55 עמ' 29 שו' 7-8.

בעדותו המהימנה של נאשם 2 בבית המשפט הוא מספר על ההפסקה ומתאר כיצד החוקר בא איתו ואומר לו **"מה אתה צריך לסבך את עצמך"** ובהמשך - **"בוא תגיד משהו על אורן, שראית אותו, ששפך מים, דברים כאלה בנושא הזה. אז אמרתי לו תשמע, אל תדבר איתי על זה, אני לא ראיתי, ואני אומר לך עוד פעם שלא תנסה, אם אתה רוצה לשאול אותי אז תתעד את הדברים האלה"** פרו' עמ' 1387 שו' 15-16 ושו' 23-26).

עוד עולה מעדות נאשם 2 כי ההפסקות הן למעשה לשאול אותו שאלות.

החומרה בניהול החקירה באופן זה כוללת שני היבטים - הראשון הינו החובה אשר קבועה בחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים) אשר לפי סעיף 7 בו קיימת חובת תיעוד של חקירת מי הנחקר בעבירה שעונשה 10 שנות מאסר או יותר, וכך היה בענינו של נאשם 2. ההיבט השני הינו בעצם העובדה שהחקירה אינה מתנהלת בשקיפות אשר תאפשר בחינתה על ידי בית המשפט, באופן מלא.

אני נותן אמון בעדות נאשם 2 באשר להתנהלות בהפסקה זו, והתעוד שלה במזכר אינו משקף את תוכנה המלא.

בענינו של נאשם 4 - ר' ת/28, הודעתו ומזכר המצורף אליה בו נכתב כי נשאל מה הקושי שלו ומוכנים לעזור לו להתגבר עליו. ר' גם ת/37, ת/38 ת/39 אשר הינם מזכרים ביחס לשיחות דומות.

ביחס לע.ת. 5 - פורט לעיל דבר ההפסקה בה נכרת עימו הסכם עד מדינה וניתנה לו הבטחה שלא יוגש כנגדו כתב אישום, אשר לבסוף לא הוגש. לא אחזור על הדברים ואדגיש אך כי הדבר הינו גם בניגוד להנחיית היועמ"ש.

ביחס לע.ת. 6 - הוא מפרט בעדותו המהימנה, כי דיברו איתו דברים שונים הקשורים לחקירה "שלא לפרוטוקול". ר' פרו' עמ' 1155 עד עמ' 1158.

אוסף כי היעדר התיעוד הינו גם ביחס לזמנים ארוכים שהחוקרים נמצאים עם המתלונן, לרבות ע.ת. 14 ראש צוות החקירה, בפרט בנסיעות בהן הוא מובא למח"ש, ואשר נאמר באותם מפגשים ונסיעות כלל לא מתועד. מנגד רואים אנו התפתחויות אצל המתלונן ביחס לשמות ונתונים, אשר בתחילה לא זכר.

עדויות הנאשמים

19. אני מוצא את עדויות הנאשמים מהימנות. ככלל, עדויותיהם אינן מתיימרות להציג זיכרון ברור של אירועים אשר אירעו למעלה משלוש שנים לפני שנחקרו.

הנאשמים, כולם, מציינים כי אינם זוכרים, וגם אינם יכולים לזכור, את אותו מועד, ואת הפעולות אשר בוצעו או לא בוצעו באותו תאריך.

אך דבר אחד משותף לעדויות ארבעתם, על כי מדובר באירוע קשה וחמור, אשר ככל שהיה קורה, הרי שבוודאי שזיכרון היה נותר ממנו.

אינני מוצא לנכון, להביא בפירוט את עדויות ארבעת הנאשמים, לאור שורת המסקנות דלעיל, ולאור כך שאין בפרשת התביעה כדי להביא לאפשרות הרשעה.

אתייחס בתמצית לעדויות חלק מהם -

הנאשם 2 התייחס בהודעתו לאפשרות מסוימת על חקירת חשוד מסוים, ואולם, מובן כי הדברים, כמו גם המענה של נאשם 2, מתייחסים לאפשרות שכזו, ולא במפורש אל המתלונן עצמו.

הנאשם 2 מתייחס לאופן ההתייחסות אליו בחקירה. צפייה בדיסק מעלה כי אשר נטען כי הוא עימות בין המתלונן לבין הנאשם 2, איננו הלכה למעשה עימות, הואיל ובמהלך שלב זה של החקירה, לא ניתנה לנאשם 2 האפשרות להתעמת על ידי אמירת דברים כנגד, אלא בתהליך הנחזה הינו הטחת דברים בפני הנאשם 2.

הנאשם 2 טען לאליומות, ואכן, הדיסק של חקירתו אינו מראה אלימות בפועל, ואולם, מהתנהלות החקירה, מספר החוקרים אשר היו עימו אל מולו וניסו למנוע ממנו לעמוד ואף מגע בכתפו, מביאים למסקנה כי תחושתו היתה תחושה של מצוקה המובנת לאור ההתנהלות אל מולו.

נאשם 3 ציין כי לא ניתן לטעון כלפיו שהוא בעט במתלונן, לאור בעיות רפואיות שלו, והוא אף הגיש מסמכים רפואיים ביחס לכך, וטען כי יש לו בעיות ברגליו וברכיו (ר' נ' 13/13 הכולל אסופת מסמכים רפואיים של הנאשם 3) - אכן, העולה ממסמכים רפואיים אלו, הינו כי הסבירות שמי אשר לו בעיות אלו ברגליו וברכיו, ספק רב עולה ביחס לטענה כי בעט הוא במתלונן.

נאשם 4 טוען כי אינו מעשן ולא עישן סיגריות, זאת בניגוד לטענות של המתלונן. אוסיף ביחס לנאשם 4 כי הוא אף לא הוזכר בתחילה בשם הנכון ע"י המתלונן.

אינני מוצא מקום להרחיב ביחס לעדויות הנאשמים, הואיל ופרשת התביעה איננה מצריכה התייחסות נרחבת להן, אך אחזור על כך שעדויות ארבעת הנאשמים היו מהימנות, ולא היה בחקירותיהם הנגדיות כדי להביא למסקנה בדבר חוסר מהימנות.

אפנה לת' 15, הודעתו הראשונה של המתלונן, שם הוא מתייחס לשני הבלשים שלקחו אותו לבית החולים כאבי ויוחאי. כאן כלל לא מוזכר שמו של נאשם 3, יוסי בר, אשר כאמור קיימת בהמשך התפתחות, תחילה זהו יוסי, לאחר מכן יוסי בר, והסיבה שהמתלונן אומר שזוכר כי הוא היה איתו זמן רב בנסיעה לבית החולים.

המתלונן אומר מפורשות בהודעתו ת/16, שו' 28-29 - "אני זוכר רק את יוסי כי הוא לקח אותי לביה"ח. את האחרים אני לא זוכר כי הגנתי על הפנים שלי".

בהמשך הוא מתאר את מי שלקחו לבית החולים, יחד עם יוסי שהוא בגובה 1.76, משקל 80 ק"ג ומעשן סיגריות, ואם יראה אותם יזהה אותם במאה אחוז. (ת/16 שו' 154-156).

כעת השמות הם - "...יוסי בר ועוד מישהו שקוראים לו אבי אם אני לא טועה או יוחאי" - ת/16 שו' 154.

הנה, יש התפתחות בדיעת השמות של המתלונן את השוטרים שלקחוהו, התפתחות ושינוי. הוא אף מציין פרטיו של האחר אשר שמו השתנה כעת, אולם מציין לגביו נתונים שאינם מתיישבים עם נתוניו של נאשם 4.

התמיהות על שינויי הגירסה, אי ההתאמות, והידיעה כעת על שמות אותם לא ידע קודם, רבות.

התנהלות היחידה החוקרת

20. כמפורט לעיל, אני מוצא בעייתיות בהתנהלות היחידה החוקרת במח"ש בתיק זה. בעייתיות זו הינה בכמה מישורים, ומהעדויות והמוצגים אשר הובאו בפני ביחס לחקירה זו, עולה תמונה בעייתית ומדאיגה.

חלק מהחקירה, בפרט בעניינו של נאשם 2, הינו בניגוד לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים), התשס"ב - 2002, הסכם עד מדינה נכרת בניגוד להנחיית היועץ המשפטי לממשלה, גם אילו ניתן היה לומר שאין מדובר בהסכם עד מדינה, הרי שמדובר בהסכם אשר יש בו הטבה עם חשוד על מנת שיעיד כנגד חשוד אחר, והחשיבות של התיעוד והנוהל התקין בביצוע מעשה זה, אינו נופל בחשיבותו מעד מדינה, ובנוסף, ככלל ההפסקות בחקירה אינן מתועדות כראוי, למעט מזכרים תמציתיים, המעלים סימני שאלה, ואין זה ברור מדוע כל השיחות הקשורות בהצעות כאלה ואחרות או הבטחות כאלה ואחרות לנחקרים, אינן מוקלטות ואינן מבוצעות בחדר החקירות.

תחילה לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים) - על פי חוק זה, קיימת חובה כי חקירת חשוד בעבירה אשר העונש המירבי שנקבע לגביה הוא מאסר של 10 שנים או יותר, תתועד בתיעוד חזותי, למעט בנסיבות המפורטות בחוק. ר' לענין זה סעיף 7 לחוק סמכויות אכיפה (חקירת חשודים).

הנאשם 2 נחקר בחשד לעבירות אשר סעיף 7 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים) חל עליהן.

למרות זאת, אנו רואים כי חלק מחקירתו של נאשם 2 אינו מתועד בתיעוד חזותי. חלק זה הינו החלק בו בוצעה הפסקה בחקירה, והנאשם 2 הוצא מחדר החקירה, כמפורט לעיל. ר' לענין זה ת/20, ת/21 והציטוטים דלעיל, ור' נ/11 אשר הוא מזכר של החוקר לפי המזכר החוקר שואל את נאשם 2 אם נאשם 2 מעוניין לצאת להפסקת סיגריה, נאשם 2 מסכים, ובמהלך אותה הפסקה החוקר משוחח עימו אודות החשיבות מאמירת אמת מההתחלה מאחר ויש בתיק ראיות. זהו חלק מהחקירה אשר אמור להיות מתועד, וכלל לא ברור מדוע יש צורך ביציאה להפסקת סיגריה, אם כל המטרה אמירה לנאשם 2 כי הוא חייב לומר את האמת.

אני רואה בהפסקה זו, אשר אני למד כי אינה יחידה בעניינו של נאשם 2, כאשר במהלכה למעשה מבוצע המשך חקירתו, הפרת החובה הקבועה בחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים).

הפסקות כאמור אנו מוצאים לא רק בעניינו של נאשם 2, אלא גם בעניינם של נאשם 4, וע.ת.5.

גם כאשר מדובר בחקירה אשר סעיף 7 אינו חל עליה, דהיינו איננה בעבירות אשר העונש לגביהן הינו מאסר 10 שנים או יותר, עדיין קיימת החובה הקבועה בסעיף 4 לחוק סדר הדין הפלילי (חקירת חשודים). מזכרים כלליים כפי שקיימים בתיק זה, בחלקם, ביחס להפסקות האמורות, אינם עונים על דרישה זו.

אין לי אלא להפנות לדברים הנכוחים אשר נאמרו ע"י סגנית הנשיא כב' השופטת ש. דברת בהכרעת הדין בתיק פ"ח 1078/08 (מחוזי - ב"ש) (30.11.2009). הדברים נאמרו לגבי עד מדינה, אולם הם ישימים ורלבנטיים לא רק ביחס לעד מדינה (ע.ת. 5), אלא ככלל ביחס לכל חקירה:

"אין ולא יכולה להיות מחלוקת לחובה לתעד חקירת עד המדינה. לתעד משמע, כל מילה שאומר עד המדינה הנוגעת לנאשמים חייבת היתה לקבל ביטוי בכתב. הייתי גם מצפה שחקירת עד המדינה, טרם חתימת הסכם עימו, תקבל ביטוי גם חזותי וגם קולי. יש חשיבות ומשמעות לדרך בה הגיע עד המדינה למסור עדותו כדי למנוע טענות ההגנה, שהאינפורמציה שמסר עד המדינה מקורה בחוקרים. אין לסנגורים אלא את הכלי של חקירה נגדית ואי התיעוד המלא של מהלך הכניסה לטרקלין של חתימת הסכם עד המדינה יש בו כדי להשפיע על משקל הראיות כפי שיובהר בהמשך".

עוד במסגרת אותה הכרעת הדין הפניה להנחיית היועץ המשפט לממשלה האמורה לעיל ביחס לכריתת הסכם עם עד מדינה.

בעניינו, הדברים הללו כאמור אינם אך ביחס לע.ת. 5 וביחס לנאשמים, אלא הינם גם ביחס למתלונן עצמו. ניתן ללמוד מהעדויות והראיות שבפני, כי כמה פעמים הובא המתלונן לחקירתו ע"י חוקרי מח"ש באופן זה שנסעו הם עימו ברכב נסיעות אשר אין אך לדקות ספורות.

אין מזכר כלשהו ביחס לאותן נסיעות, אין תיעוד כלשהו על אשר דובר באותן נסיעות, ועובדה זו אל מול העובדה שפרטים מסוימים מידי פעם עולים ומתווספים ע"י המתלונן, מדגישה את החשיבות של התנהלות באופן המתעד את כל השתלשלות החקירה.

ביחס לכריתת הסכם עד המדינה - אפנה לדברים דלעיל, ואין אלא לומר כי הדרך בה נכרת ההסכם אינה ראויה, אינה מתיישבת עם הנחיית היועץ המשפטי לממשלה, ובעייתית, לשון המעטה.

לאור אשר בא בפני בתיק זה ביחס להתנהלות היחידה החוקרת במח"ש בחקירה זו, כמפורט לעיל, אני מוצא לנכון להורות כי העתק הכרעת הדין יועבר ליועץ המשפטי לממשלה, על מנת להביא זאת לתשומת ליבו.

היחידה החוקרת, מח"ש, הוצבה למשמר על המשטרה והתנהלותה. מהראיות שבאו בפני ביחס לחקירה זו עולה תמונה המעלה את הצורך במשמר, גם של מי אשר הופקד על המשמר.

סוף דבר

21. מכל האמור, המסקנה היא כי יש להורות על זיכוי הנאשמים מכל המיוחס להם בכתב האישום.

זיכוי זה אינו אך מחמת הספק, אלא הינו גם לאור כך שמהראיות שבפני עולה המסקנה בדבר העדר סבירות התרחשות המיוחס למי מהנאשמים בכתב האישום, וסביר כי התרחשות זו לא אירעה כלל.

אשר על כן, אני מורה על זיכוי כל ארבעת הנאשמים מכל המיוחס להם בכתב האישום.

ניתנה היום, י"ז סיוון תשע"ו, 23 יוני 2016, במעמד הצדדים